E.K. JOHNSTON

YOUNG

O mie de nopți

KIRKUS BEST BOOK 2015

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

i.
    1
    2
    3
    4
    5
ii.
    6
    7
    8
    9
    10
iii.
    11
    12
    13
    14
    15
iv.
    16
    17
    18
    19
    20
v.
    21
    22
    23
    24
    25
vi.
    26
    27
    28

29
30
vii.
31
32
33
34
35
1.
Mulțumiri
Observații

E.K. JOHNSTON

O mie de nopți

Traducere din engleză de
Mihaela Apetrei

Trei

Pentru dr. Daviau, care m-a dus în desert, în trecut și
în viitor, și m-a învățat să-mi urmez curiozitatea;
Pentru Jo, Amy și Melissa, care m-au încurajat pe când
învățam să scriu John Druitt;
Și pentru Tessa, care n-a încetat să mă îndemne să scriu.

i.

Nu știm de ce am venit dinspre mare către acest pământ neprimitor și prăfuit; dar știm că suntem mai puternici decât el.

Făpturile care trăiesc aici se târăsc sub soarele necruțător, chinuindu-se să supraviețuiască așa cum pot din ce le oferă nisipurile, înainte de a se întoarce într-însele, ca hrană pentru corbi sau mai rău de-atât. Nouă nu ne face rău soarele, iar nisipul nu e pentru noi decât o mică neplăcere trecătoare. Suntem mai puternici, mai aspri și mai bine croiți pentru viață. Cu toate astea, când am ajuns pentru prima dată aici, a trebuit să ne luptăm.

Oamenii erau mulți, noi eram puțini. Nu i-am înțeles, nici ei pe noi, și de aceea s-au temut. Ne-au întâmpinat cu arme primitive, cu bolovani și cu foc strălucitor, și am aflat atunci că sângele nostru poate înroși pământul la fel ca al lor, până când am învățat să ne făurim trupuri care nu sângerau. Ne-am retras în deșert, departe de oaze, în locuri încinse de soare unde nu ne puteau urma, și de acolo am privit. Și am așteptat să vină și timpul nostru.

Ei au murit, dar noi nu. Pe măsură ce curgea timpul, am învățat din ce în ce mai multe despre ei. I-am privit domesticind vite, apoi cai. I-am văzut învățând să tundă oile și să dărăcească lâna. Când torc, simțim smucitura din fiecare răsucire a fusului, iar când țes, simțim un zbucium până-n măduva oaselor.

Am râvnit la lucrurile pe care le făureau, pentru care aveam timp, dar prea putină îndemânare ca să le meșterim noi înșine. Întotdeauna era mai simplu să le furăm. Așa că le-am furat. Țesători pe care i-am răpit și i-am dus în locuințele noastre din deșert. I-am hrănit cu nisip și ei au crezut că este un festin, iar înainte de a-și da duhul ne-au făurit lucruri minunate.

Fierari pe care i-am smuls din paturile lor și i-am muncit atât de mult în fața focului, încât pielea li s-a umplut de bășici. Au făurit bijuterii și pumnale înainte de a plăti cu viața lor pentru ele, iar noi ne-am împodobit cu rodul mâinilor lor.

În timp ce ei lucrau, noi ne simțeam din ce în ce mai însuflețiți și, în curând, cei mai tineri dintre noi s-au aventurat de bunăvoie în lume, ca să ucidă și mai mulți artizani. S-au întors cu forțe noi și o putere mai mare, purtând coliere făcute din oasele de la degetele celor de care se folosiseră pentru a reuși.

Mie nu mi-a fost niciodată suficient.

Am năzuit mai mult.

Și într-o zi, în deșert, am întâlnit un vânător care pierise din vederea străjerului său.

Și l-am răpit.

L-am răpit.

1

Lo-Melkhiin a ucis trei sute de fecioare înainte de a veni și în satul meu, căutându-și soață.

Aceea dintre noi pe care o va alege va deveni eroină. Ne va dărui celorlalte viața. Lo-Melkhiin nu se va întoarce înainte de a se căsători cu câte o fecioară din fiecare cătun, din fiecare oraș, din fiecare mahala aflată între zidurile cetății, pentru că astfel spune legea, așa înspăimântătoare cum este ea. Fata aceasta ne va dărui nădejde pentru vremea ce va să vină și pentru iubire, nouă, celor care rămânem în urmă.

După ce va trece în neființă, ea va ajunge negreșit o mică zeiță. Va pleca dintre noi, dar vom păstra o parte din sufletul ei, pe care o vom hrăni cu puterea amintirilor noastre. Numele ei va fi șoptit în cuviincioasă tăcere, în jurul altarelor proaspăt ridicate în cinstea ei. Celelalte fecioare îi vor cânta imnuri de mulțumire, iar vocile lor suave vor fi purtate de vânturile deșertului și împrăștiate peste nisipul fin. Părinții lor vor aduce flori de apă dulce, în ciuda uscăciunii deșertului, și rădăcini murate de prun, lăsate în semn de ofrandă. Aceea dintre noi pe care o va alege nu va fi niciodată uitată.

Și, cu toate astea, ea va fi moartă.

De fiecare dată, aceeași poveste: Lo-Melkhiin alegea o fecioară și o ducea în qasr[1], să-i fie nevastă. Uneori dura o noapte, alteori mai multe, poate treizeci, însă, în cele din urmă, toate deveneau hrană pentru corbii deșertului. Mergea în fiecare colț al ținutului, în fiecare sat și oraș. Fiecare trib, fiecare familie era în primejdie. Le devora la fel cum un copil grijuliu mănâncă niște curmale: una câte una, căutând-o mereu pe cea mai dulce și negăsind, în schimb, niciuna care să-i fie pe plac.

Când a ajuns și în satul meu, nu m-am temut pentru mine însămi. Mă mulțumeam, de multă vreme, să trăiesc în umbra surorii mele, mai mare decât mine cu zece luni, dar născută în același an. Dintre noi, ea era cea frumoasă. Eu eram ce prisosea. Înainte de legea lui Lo-Melkhiin, înainte de teroarea patului conjugal întins dincolo de nisipuri, așa cum un prun însetat se întinde după apă, am știut că mă voi mărita după sora mea, pesemne cu vreun frate sau văr al promisului ei. Ea era giuvaierul, însă

cum nu voia nicidecum să se despartă de mine, lucru bine știut în sat, eram privite ca o pereche. Nu putea fi vorba să devin soție de-a doua în casa ei – tata era un om prea puternic ca să se întâmple una ca asta, dar urma să capăt un soț de rang mai mic.

— Nu ești lipsită de frumusețe, mi-a spus ea, în timp ce priveam deșertul ars de soarele celei de-a paisprezecea veri a vieții noastre, și știam că e adevărat ce spune.

Mamele noastre erau frumoase amândouă, iar tata trecea și el drept un bărbat chipeș. Din ceea ce vedeam, eu și soră-mea semănăm foarte mult. Aveam pielea de culoarea mierii, mai întunecată atunci când stăteam în soare și vânt, părul lung ne ajungea la călcâie, negru precum aura din jurul stelelor, în adâncimea nopții. Trebuie să fi fost ceva diferit însă în chipurile noastre, poate conturul ochilor sau rotunjimea buzelor. Știam că vederea surorii mele poate să-mi taie răsuflarea. Nu-mi văzusem niciodată propriul chip. Aveam puțin bronz sau cupru, iar singurul ochi de apă se afla în adâncul fântânii.

— Eu nu sunt tu, i-am spus, fără răutate.

Niciodată nu mă făcuse să mă simt mai prejos decât ea și nu avea decât dispreț pentru cei care se purtau astfel.

— Așa-i, a răspuns. Iar bărbaților le va lipsi imaginația de a ne vedea ca două ființe diferite, nu ca una singură. Ăsta-i un lucru pe care îl deplâng.

— Eu nu, i-am spus, și așa și era. Pentru că te iubesc mai mult decât iubesc ploaia.

— Ce minunat lucru, mi-a răspuns râzând. Îmi vezi chipul în fiecare zi și totuși nu te-ai plictisit de el.

Și alergam împreună, sigure pe picioarele noastre în nisipurile mișcătoare.

Eram puternice împreună, cărând găleata cu apă între noi, ca să împărțim povara. Marginile groase de ceramică o îngreunau chiar și când era goală, dar avea patru mânere, iar noi, patru mâini. Învățaserăm trucul ăsta de mici, când primeam ca răsplată smochine zaharisite, dacă reușeam să nu risipim, în mers, decât un pic de apă. Chiar și când am crescut destul de mari ca să cărăm fiecare câte o căldare, duceam corvoada tot împreună, și multe altele în plus. La cele mai multe dintre acestea, fie că era vorba despre țesut sau gătit, fie să gonim șerpii veninoși care veneau la fântâna

noastră, eram la fel de pricepute. Eu cântam și istoriseam mai bine cântecele și poveștile moștenite din străbuni, dar sora mea își găsea propriile vorbe atunci când avea ceva de spus, fără să se bizuie pe ce fac ceilalți pentru a se face înțeleasă. Poate patima aceea o făcea minunată, dar poate că o făcea, în același timp, diferită de mine la chip. Poate că de asta nu m-am plictisit de ea.

Mă temeam că și Lo-Melkhiin ar putea crede că înfățișarea surorii mele era, în sfârșit, acel lucru de care nici el nu s-ar plictisi. La început se căsătorise numai cu fete frumoase, fiice ale nobililor cu rang înalt sau ale negustătorilor bogați. Însă când soațele au început să moară, acestor oameni puternici nu le-a plăcut și au început să caute în altă parte neveste pentru Lo-Melkhiin. Au pornit să scotocească satele după femei care i s-ar potrivi și, pentru o vreme, nimeni nu a dat atenție mulțimii de fete sărace care se îndreptau către moarte. Curând totuși, sătucurile au băgat de seamă pierderea fecioarelor și au încetat negoțul cu orașele. Din clipa aceea, a fost împământenită legea: câte o fată din fiecare sat și din fiecare mahala dintre zidurile orașului, apoi o lua de la capăt. Atât de multe fete au fost pierdute pe vecie, încât nu voiam să-mi pierd și eu sora. Poveștile spuneau limpede două lucruri: Lo-Melkhiin nu pleca fără o fecioară și întotdeauna ea era sortită pieirii.

Când praful se ridica peste deșert, înțelegeam că vine. Știa bine câți suntem și mai știa că oamenii care au fete trebuie să i le aducă. Numărătoarea era întocmită prin lege, calea prin care bărbații puteau să-și spună că așa e corect.

— Dar nu este, șoptea sora mea, pe când stăteam lungite sub cerul liber, privind răsăritul stelelor, în cea de-a șaptesprezecea mea vară.

— Ei nu se căsătoresc și apoi mor.

— Nu, îi răspundeam. Ei nu fac asta.

Stăteam așa, în umbra cortului tatei, și așteptam, în jur, aerul gemea de plânsete și suspine; mamele își păzeau fiicele, iar tații se plimbau neliniștiți de colo-colo, neputincioși, fiindcă nu voiau să încalce legea. Tata nu era aici. Trebuise să plece pentru negoț. Nu știuserăm că Lo-Melkhiin urma să vină. Când se va întoarce, tata va afla că și-a pierdut floarea cea mai frumoasă și i-a rămas numai buruiana, să facă apoi ce vrea cu ea.

Părul îmi scăpase de sub văl și ambele îmi fluturau sălbatic peste față. Sora mea își legase cosițele și stătea cu umerii drepți, cu vălul împins spre spate și cu pletele negre lucind în soare. Privea afară, spre vijelia care se apropia, dar în ochii ei mocnea o furtună care o făcea și mai frumoasă. Nu puteam s-o pierd și, negreșit, dacă Lo-Melkhiin apuca s-o vadă, era pierdută.

M-am gândit la toate poveștile auzite, cele șoptite în căminul mamei mele și cele spuse cu vocea puternică a tatei, când bătrânii satului se întâlneau în cortul său, la sfat. Le știam pe toate: de unde am venit, cine au fost înaintașii noștri, ce eroi s-au numărat printre străbunii mei, ce zeițe a zămislit și a iubit familia mea. Am încercat să-mi dau seama dacă în toate acestea este ceva care mi-ar putea fi de folos, dar nu am găsit nimic. Lumea nu văzuse niciodată ceva asemănător lui Lo-Melkhiin și nu aveam povești care să-l înfrunte.

Ceva totuși era. O părticică dintr-o povestioară, despre un războinic ce a asediat o cetate fortificată. Un fragment din alta, unde un tată cu două fiice a fost obligat să aleagă pe care dintre ele o va trimite în deșert, noaptea. O intrigă din povestea a doi îndrăgostiți ce s-au căsătorit împotriva dorinței taților lor. Un fir dintr-o istorioară despre o bătrână ai cărei fii au fost luați, fără drept, să lupte într-un război care nu era al lor. Existau povești și povești.

Nici măcar una dintre acestea nu avea să-mi salveze sora de la un scurt și crud măritiș, dar aveam din belșug părticele de poveste. Le țineam în mâini ca pe niște fire de nisip și-mi alunecau printre degete, departe, pe măsură ce încercam să adun mai multe. Însă cunoșteam nisipul. Am fost născută în nisip și am învățat să merg pe el. Mi-a zburat în față și l-am cules din mâncare, bob cu bob. Știam că trebuie să-l țin destul de mult în palme, să găsesc un foc potrivit, și nisipul se va întări, preschimbându-se în sticlă, în ceva ce-mi poate fi de folos.

Sora mea privea norul de praf gândindu-se la Lo-Melkhiin, eu îl priveam gândindu-mă la nisip. M-a îmbărbătat curajul ei în fața furtunii, iar ea mi-a luat mâna și a zâmbit, chiar dacă nu știa ce aveam de gând să fac. Se împăcase deja cu gândul că ea va fi cea care ne va salva, cea sortită să devină o zeitate, venerată odată ce va fi plecat. Cea care va muri. Dar nu voi îngădui asta.

În timp ce străjerii satului zăreau deja, prin norul de praf, sclipirile armurii de bronz și auzeau zgomotele de copite ale cailor gonind sub soare, în galop, în timp ce vântul zburătăcea cosița surorii mele și încerca să-i smulgă câteva șuvițe cu care să se joace, ca și când s-ar fi temut și el că o va pierde, în tot acest timp, mi-am făcut un plan.

2

Când a venit Lo-Melkhiin, unele dintre fete și-au sfâșiat vălul și și-au tăiat pletele cu foarfecile pentru oi. Le-am privit și le-am simțit teama. Eram singura cu o soră la vârsta potrivită, singura de prisos. Puteam să stau lângă ea și să nu mă vadă nimeni. Celelalte nu aveau pe nimeni care să le apere în acest fel. Trebuiau să-l înfrunte singure pe Lo-Melkhiin și se urâțeau singure, în speranța că vor trece neobservate.

Lo-Melkhiin nu mai băga asta de seamă. Acum nu le mai lua numai pe cele mai frumoase, ci părea că alege la întâmplare. Asta nu însemna că mireasa va avea o soartă mai bună. În drumurile sale alături de caravană, tata auzise că Lo-Melkhiin își ducea noua soață cu el, la qasr, în Oaza cea Mare, unde fecioara era înveșmântată în mătăsuri și parfumată, ca să nu mai miroasă a deșert. Nu mai conta cum arăta în praful satului, pentru că praful poate fi spălat. Dar cât timp exista o fată ca sora mea, care lua ochii bărbaților și zeilor deopotrivă când pășea cu gălețile pline cu apă, legănându-și șoldurile, atunci era sigur că Lo-Melkhiin o va râvni.

Soră-mea s-a îmbrăcat în pânză albă, ca să i se vadă mai bine ochii sclipind în soare. Înfățișarea ei era simplă și minunată, mai ales așa, înconjurată de fete tot mai înnebunite de spaimă, pe măsură ce se apropiau caii. Știam că trebuie să mă mișc repede.

Am mers la cortul mamei sale, acolo unde sora mea s-a întrupat, s-a născut și a învățat să danseze. Maică-sa era prăbușită peste pernele din pat și plângea în tăcere. M-am apropiat și am îngenuncheat lângă ea, întinzându-mi mătasea acoperământului, ca să-i șterg lacrimile.

— Doamnă mamă, i-am spus, pentru că așa erau numite mamele care nu te purtaseră în pântece. Doamnă mamă, trebuie să ne mișcăm iute dacă vrem să-ți izbăvim fiica.

Mama surorii mele a ridicat privirea, luând mătasea pe care i-o întinsesem.

— Cum? a întrebat ea, și am văzut o speranță arzându-i în ochi.

— Îmbracă-mă în hainele ei, i-am cerut. Împletește-mi părul așa cum i-l faci ei și dă-mi talismanele de dragul cărora nu ar suferi, dacă le-ar pierde.

— Va suferi dacă își va pierde sora, a spus maică-sa, dar mâinile ei începuseră deja să lucreze.

Ca și mine, dorea nespus să-și salveze fiica, fără să se gândească prea mult la prețul plătit.

— Una trebuie să fie aleasă, i-am spus.

Încă nu-mi era teamă.

— Mama are fii.

— Poate, mi-a răspuns ea. Dar un fiu nu este o fiică.

Nu i-am spus că o fiică înseamnă mai puțin decât un fiu. Doar știa asta, pentru că ea însăși avea frați. Fiica ei, sora mea, era singurul copil al mamei sale, iar măritișul ei ar fi ținut-o pe maică-sa în viață, dacă tata ar fi murit.

Mama ar fi supraviețuit și fără mine, dar fără sora mea, mama ei n-ar fi avut nicio siguranță. Salvam mai mult decât fiica, chiar dacă nu asta îmi era vrerea. Nu m-am gândit nicio clipă că poate mama ar fi suferit după mine fără altă pricină decât sentimentele pe care le purta în suflet.

Soră-mea a năvălit în cort chiar când mama ei îmi lega în jurul gâtului ultima salbă aurită. Purtam dishdashah[2], veșmântul ei violet, prins la manșete și în talie o cingătoare împletită. Făcuserăm noi însene broderia neagră de pe guler, piept și brațe, prinzând în ea conturul tuturor șoaptelor spuse una alteia în timp ce lucram. Ne luase cea mai mare parte a celei de-a cinsprezecea noastre ierni ca s-o sfârșim, de la țesătură neîncepută până la veșmânt desăvârșit. Trebuia să fie rochia ei de căsătorie, eu nu aveam nimic asemănător. Îmi spusese, în timp ce coseam, că, atâta timp cât mâinile mele lucraseră alături de ale ei, ne aparținea amândurora. Erau taine închise în rochia aceea – visuri și mărturisiri, unele chiar de la mamele noastre –, în țesătură și urzeală, în ornamente și în vopsele. Ar fi trebuit să fie a ei, însă din moment ce voia s-o împartă cu mine, arătam minunat înveșmântată în violet și negru, iar această frumusețe era tot ce-mi trebuia.

— Nu, spuse soră-mea, în timp ce ochii săi pierduseră licărirea soarelui deșertic și mă priveau stând dreaptă în fața ei.

Înțelesese, pentru prima dată, că ochii ce urmau să ne cerceteze vor trece cu ușurință peste ea și se vor opri la mine.

— Nu, sora mea, nu trebuie să faci asta.

— Este prea târziu, i-am răspuns. Oamenii lui Lo-Melkhiin vin să ne ia.

— Îți mulțumesc, fiică a inimii mele, a suspinat mama surorii mele.

Fusese întotdeauna dreaptă și bună cu mine, încă de când eram copil. Mă învățase cum să gânguresc, alături de sora mea, dar atunci știam că mă și iubea.

— Mă voi ruga la tine, atunci când nu vei mai fi.

Soră-mea m-a luat de mână și m-a scos în lumina soarelui, astfel încât oamenii lui Lo-Melkhiin să nu ne târască afară din cort. Mă duceam să-mi găsesc pieirea, iar ea pășea alături de mine. Pentru prima dată, eu eram cea care atrăgea toate privirile. Ne-am întâlnit cu celelalte fete și toate m-au țintuit cu privirea când am trecut așa împodobită pe lângă ele. M-am așezat în primul rând, întunecată și strălucitoare deopotrivă. Sora mea, care arătase mereu fermecător, părea acum mai degrabă simplă, neșlefuită. Minunată, dar pe locul al doilea. Auzeam șoaptele bărbaților.

— Păcat, șuierau ei. Păcat că n-am văzut până acum că e la fel de frumoasă precum sora ei.

Nu m-am uitat la ei. O țineam pe sora mea de mână și înaintam pe drumul pe care caii galopau și asudau spre fântână. Trecuserăm de corturile altor familii, cele cu mai puține oi și mai puțini copii. Fetele ne urmau îndeaproape. Simțiseră că se pot ascunde în umbra mea, în oaza mea violet care le oferea un pic de siguranță. Ne trăgeam viețile din izvor și niciuna dintre noi n-ar fi trebuit să-și găsească moartea la el.

Lo-Melkhiin nici n-a descălecat. Ne privea de la înălțime, aruncând o umbră deasupra nisipului pe care stăteam. Nu-i puteam zări chipul. Când am privit în sus, spre el, tot ce am zărit a fost negru și soare, prea strălucitor ca să-l îndur. Am ales să mă uit la armăsarul lui, pentru că nu voiam să-mi plec ochii. În spatele meu stăteau celelalte fete, iar în urma lor bătrânii satului le țineau mamele pe loc. Cu tata și cu frații mei plecați, m-am întrebat cine o ținea pe mama, dar n-am privit înapoi. Voiam să rămân de piatră, liniștită, cu toate că frica îmi șoptea în inimă. Dacă, în ciuda străduințelor mele, va fi totuși aleasă sora mea? Dacă voi fi aleasă eu și voi muri? Am lăsat toate aceste gânduri deoparte și am cugetat la poveștile puse laolaltă în alcătuirea planului meu. Eroii aceia nu șovăiseră. Își urmaseră calea, orice se întâmplase, și nu priviseră înapoi.

— Fă-mă zeiță, i-am șoptit surorii mele. După ce plec.

— Te voi face zeiță acum, îmi spuse ea, iar pintenii au zăngănit atunci când oamenii lui Lo-Melkhiin au descălecat, venind mai aproape. La ce bun să fii slăvită după ce vei muri? Vom începe din clipa în care te vor lua și vei fi zeiță înainte de a ajunge la qasr.

Toată viața m-am rugat zeităților. Tatăl tatălui tatălui meu a fost un păstor bogat, cu mai multe oi decât poate număra un om într-o zi. Făcea negoț cu lână, în sate de aici și de pretutindeni, și ne rugam la el atunci când tata era plecat cu vreo caravană. El se întorcea întotdeauna acasă, în siguranță, cu daruri pentru mamele noastre, cu treabă pentru frații mei și cu belșug pentru noi toți, dar mă întrebam, câteodată, dacă era într-adevăr meritul zeităților. Pentru prima dată în viață, aveam nevoie de tata. Știam că nu putea să mă izbăvească, dar aș fi putut să-l întreb măcar dacă a simțit vreodată că zeii cărora ne rugam l-au ajutat în călătoriile sale.

— Îți mulțumesc, surioară, am spus.

Nu știam dacă asta îmi va fi de folos, dar nu avea cum să-mi strice.

Străjerul lui Lo-Melkhiin și-a încleștat mâna pe brațul meu, însă l-am urmat spre cai fără împotrivire. Fața îi era acoperită cu o apărătoare de nisip, dar ochii îl trădau. Ca și mine, nici el nu voia să se afle aici, totuși își făcea datoria, așa cum mi-o făceam și eu. Când a înțeles că nu mă voi împotrivi, s-a liniștit, iar brațul său m-a îndrumat mai mult decât să mă silească. Am rămas dreaptă, fără să privesc înapoi, deși puteam auzi bocetele din spatele meu, căci mama începuse să mă jelească. Poate că ar fi trebuit să mă duc la ea, și nu la mama surorii mele. Dar nu m-ar fi ajutat. Ar fi făcut ceea ce tata n-ar fi putut face, ar fi încercat să mă scape. Asta m-ar fi costat o soră.

— Vă iubesc, am strigat.

Vorbele erau pentru toată lumea, pentru mamele mele, dar erau, în același timp, numai pentru sora mea.

Când m-au ridicat pe cal, ea se așezase în genunchi, cu hainele albe îngălbenite de nisip și cu pletele căzându-i pe față. Îngâna în limba neamului nostru, cea în care vorbea tatăl tatălui tatălui meu pe când își păzea oile, cea pe care noi însene am auzit-o pe genunchii tatei când trăgeam cu urechea la învățăturile lui către frații mei. Mama soră-mii îngenunchease alături și cânta și ea. Auzeam cuvintele, dar nu le deslușeam. Știam că sunt pentru mine, căci simțeam cum vântul îmi suflă

vălul de pe față, curios să vadă chipul fetei pentru care se înalță rugăciuni atât de fierbinți.

Lo-Melkhiin stătea țanțoș pe cal și râdea, crezând că ea plânge pentru că mă pierduse. Dar eu știam mai bine. O simțeam, în sufletul meu.

3

Caii lui Lo-Melkhiin erau rapizi precum rotocoalele de vânt dansând pe deasupra nisipului. Corturile tatei și cele din jurul fântânii noastre au fost înghițite de cer, fără să mai apuc să le văd când am privit înapoi. Înainte ca soldații să mă ridice în șa ele fuseseră întregul meu univers, acum erau pierdute pe veci. Nu-i voi mai spune niciodată surorii mele povești, făcând cu degetele umbre pe pânză, în lumina caldă a lămpii. Voi fi regină, pentru un timp foarte scurt, și nu voi mai trăi niciodată într-un cort.

Lo-Melkhiin mergea în fruntea convoiului, iar gărzile lui m-au înconjurat, aliniate în formație de luptă. Nu aveau de ce să-și facă griji. Acum călăream pentru prima dată și mă străduiam din răsputeri să stau dreaptă. Chiar dacă aș fi fost în stare să fug, n-aveam încotro să mă duc. Dacă m-aș fi întors înapoi în sat, gărzile n-ar fi trebuit decât să mă urmărească într-acolo, iar dacă aș fi încercat să dispar în deșert, aș fi ajuns mai curând hrană pentru corbi. Așa că m-am uitat la soldați, la felul în care stăteau în șa și își țineau picioarele în scări, de-o parte și de alta a calului. M-am silit să le imit ținuta și, după o vreme, mușchii au început să mă doară. Eram bucuroasă că vălul îmi acoperea chipul. Nu voiam să-mi vadă cineva suferința.

Când soarele s-a înălțat pe cer, am oprit să adăpăm caii. Erau făpturi ale deșertului și ar fi putut galopa o zi întreagă dacă ar fi fost nevoie, dar drumul le era mai lin când îi lăsau să se odihnească. Lo-Melkhiin n-avea pinteni. Bănuisem dintotdeauna că un cal trebuie să fie tare scump, din moment ce tata n-avea unul al său, iar acum știam că așa e, văzându-l pe Lo-Melkhiin cât de blând se purta cu armăsarul lui. Îi ținea el însuși capul, apropiindu-i de bot burduful de apă, ca să se adape, și-și trecea cu blândețe palma peste fața lui. Atunci am început să am îndoieli.

Ce fel de om are mâinile atât de mânjite de sânge încât să-și aleagă o nevastă în primele clipe în care o zărește, știind că o va dărui curând litaniilor morții, însă face un popas ca să-și cruțe caii? În graba mea de a-mi salva sora, n-am stat prea mult pe gânduri. Mă gândisem numai la viața ei, la fericirea mamei sale și deloc la ceea ce avea să fie căsnicia

mea. O noapte sau treizeci, îl voi cunoaște pe Lo-Melkhiin, care răsese de lacrimile surorii mele și își adăpase calul din propriile mâini.

Negreșit, vorbiserăm cu toatele despre căsnicie, sora mea, mamele noastre și eu. Am cusut dishdashahul violet pe care îl port și l-am împodobit cu speranțe și visuri despre viitor. Știam că, într-o bună zi, tata ne va vesti despre sortitul surorii mele, apoi despre al meu, la scurtă vreme după aceea, iar noi ne vom muta în corturile neamurilor soților noștri. Am fi avut un ospăț și cântece, și toate tradițiile noastre străvechi. Apoi ar fi urmat noaptea nunții. Dar acum nu voi avea parte de nimic din toate astea, în afară de aceasta din urmă.

Am privit în jos, din jilțul meu de pe spinarea calului. Nu venise nimeni să mă ajute să descalec și eram hotărâtă să nu cad, în încercarea de a mă da jos. Soldatul care mă despărțise de sora mea era înalt și purta veșminte de piele pentru călărie, mult mai potrivite în deșert decât rochia mea. A venit spre mine, cu un burduf de apă în mână. L-am luat și am băut numai puțin înainte de a i-l da înapoi, iar ochii nu ni s-au întâlnit.

— Sare, a spus Lo-Melkhiin.

A fost primul cuvânt pe care l-am auzit din gura lui.

Soldatul mi-a dat solnița lui, o cutiuță împodobită pe care o purta la piept. Când am ținut-o în palme, mi-am dat seama că era făcută din lemn și valora mai mult decât hainele de pe mine. Înăuntru se afla prețiosul mineral care ne ținea în viață sub soarele deșertului. Mi-am lins degetul și l-am îndesat în boabele albe, grunjoase. Știam că are un gust groaznic, însă mi-am strecurat degetul pe sub văl și m-am forțat să înghit tot, apoi soldatul mi-a întins din nou apa. De data asta am băut mai mult, ca să-mi clătesc gura de la gustul rău, dar tot am apucat să-l văd dosind cu grijă solnița, în siguranță. Aproape cu dragoste. Pentru el, valora mai mult decât lemnul.

— Mulțumesc, i-am spus.

Prea târziu m-am întrebat dacă aveam voie s-o fac. Unii bărbați nu le îngăduie nevestelor lor să le vorbească în afara zidurilor casei și în niciun caz altor bărbați. Nu eram încă nevastă, dar eram ca și măritată, iar Lo-Melkhiin părea felul acela de bărbat care-și dorea o făptură sfioasă și supusă.

— Cu plăcere, a răspuns soldatul, fără urmă de teamă în glas.

Încă nu mă privea și am știut că îi e milă. Milă față de moartea mea.

Lo-Melkhiin a sărit din nou în șa, cu pelerina largă fâlfâindu-i în spate și cu ciubotele ușoare îndesate în burta armăsarului. La semnul lui au încălecat și ceilalți soldați. M-am sucit în șa, încercând să găsesc un loc care să nu-mi învinețească pielea, dar n-am izbutit. Am strâns din dinți îndărătul vălului și am pornit la drum.

Timpul este tare ciudat în deșert. Se spune că, în oraș, Scepticii au găsit o cale de a-l măsura, cu apă și sticlă, dar în deșert nisipul trece de-a pururi și ia timpul cu el. Nu poți spune de unde vii sau cât de departe trebuie să mergi. Nisipul te ucide dacă mori în deșert, pentru că el este peste tot și nu-i pasă dacă dispari. Așa că am mers ceasuri întregi, lungi cât niște zile. Nu ne aflam pe drumuri de caravană, așa că n-am întâlnit sate sau călători. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi spus că am călătorit în linie dreaptă, înapoi spre qasrul lui Lo-Melkhiin, în timp ce alți pelerini urmau căile ocolite, păzite de oaze. Însă drumul nostru, ca și răstimpul călătoriei, erau amestecate în nisip.

Când soarele s-a topit la orizont, iar albastrul stins al cerului s-a preschimbat într-un purpuriu tot mai întunecat, am văzut în depărtare o imagine tremurată și am știut că, în sfârșit, am ajuns. Tatăl tatălui tatălui lui Lo-Melkhiin ridicase acest qasr de piatră albă. Tatăl și frații mei ne povestiseră despre el, că îl văzuseră în drumurile lor alături de caravană, iar acum, când nu mai călătoreau, mama și mama surorii mele se desfătau ascultând povești din lumea întreagă. Palatul strălucea în lumina zilei, adunând înlăuntrul său razele soarelui și încălzindu-se ușor, pe măsură ce orele zilei treceau. La venirea nopții, deșertul se răcea, iar căldura de peste zi ieșea din ziduri și încerca să regăsească soarele, însă, pentru că acesta apunea, dogoarea se unduia, zărindu-se de la depărtare ca printr-un văl din cea mai fină mătase, nedeslușit și tulbure. Însă nu era vreo fantasmă a cuiva bătut de soare. Era chiar acolo, iar noi ne apropiam văzând cu ochii.

Cetatea avea trei părți. În inima ei se găsea qasrul unde locuia Lo-Melkhiin, unde îi întâlnea pe cei care veneau cu jalbe, unde se înălța templul. În jurul lui se încolăceau străduțe și se înșirau case dărăpănate, corturi prăfuite și murdare. Iar în jurul acestora se ridica zidul, înalt și rezistent. De generații întregi nu mai existau cotropitori, dar zidul dăinuia

din vremuri mai puțin pașnice. Domnia lui Lo-Melkhiin fusese prosperă și pentru noi – sau bărbații o făcuseră așa, căci ei țineau socoteala tuturor lucrurilor, de la grâne și oi până la viață și moarte.

Porțile cetății rămăseseră deschise, căci era așteptat Lo-Melkhiin. La început mi-am imaginat că lumea venise s-o vadă pe mireasa lui și să-i ureze bun venit. În satul meu, când trecea mireasa, îi cântam, urându-i prosperitate și viață lungă. Aici, în qasr, nu se auzeau astfel de cântece, în niciun caz pentru mine. Pe străzi ieșiseră oameni să-și vadă trecătoarea regină mergând spre turnuri, dar erau tăcuți și nu cântau. Mulți dintre ei nici nu prea m-au privit. Mamele își trăgeau copiii deoparte, ascunzându-i în pragul ușii, în loc să-i împingă îndărătul aripilor corturilor. Soldații călăreau acum aproape de mine, numai Lo-Melkhiin mergea singur. Nu se temea de poporul lui; pe cei mai mulți dintre supuși nici măcar nu-i ocârmuia cu asprime.

Caii simțeau că se apropie de casă și zoreau pe străduțe, cabrându-și grumazul. Soldații se îndreptaseră în șa, încercând să pară impunători, deși erau plini de praf. Eu țineam zdravăn hățurile și mă rugam să nu cad. Orașul mă trezise la viață, cu luminile lui lucind cald. Aveam sentimentul înșelător că mă aflu acasă. Ceasurile lungi petrecute în deșert mă amorțiseră și uitasem de trupul care mă durea; acum, carnea mea striga de suferință. Când, în cele din urmă, am ajuns la grajduri, soldații au descălecat și cel care îmi oferise sare a venit să mă ajute să cobor de pe cal. Aproape că m-am lăsat să cad în brațele lui, iar când m-a așezat pe pământ a așteptat o clipă înainte să-mi dea drumul. Mi-am îndreptat picioarele și spatele, căci oasele mă ardeau. Mi-am mușcat buzele de durere, dar n-am vrut să mă sprijin de el.

— Aceasta are mai mult decât un chip ca s-o însuflețească, a spus Lo-Melkhiin.

Și n-a râs când a spus-o. Mi s-a părut ciudat, mai ales că răsese, mai devreme, de supărarea surorii mele, dar atenția lui deja se îndreptase asupra unui nou-venit, îmbrăcat într-o robă roșie, din țesătură fină. Mi-am spus că ar putea fi slujitorul lui, iar vorbele sale mi-au întărit bănuiala.

— Camerele ei au fost pregătite, stăpâne, a spus el. Și ale Domniei Tale, dacă vrei să intri.

— O să mă plimb pe zid, o vreme, a spus Lo-Melkhiin. Aș vrea să privesc stelele.

— Cum îți este dorința, i-a răspuns slujitorul, cu o plecăciune.

Apoi i-a făcut semn soldatului care îmi dăduse sare, aflat alături de mine.

— Vino.

Ceilalți soldați se împrăștiaseră, iar cel cu sarea m-a prins iar de braț, de data asta cu blândețe. L-am urmat pe slujitor înăuntru; șovăiala mea când am pășit pe scări i-a făcut pe cei doi însoțitori să se privească lung, dar n-au spus nimic, așa că am mers înainte pe un coridor nesfârșit, printr-o grădină. Am auzit un sunet pe care nu-l mai auzisem până atunci, ca o șoaptă ușoară, dar era prea întuneric ca să-mi dau seama de unde vine. Mi-a amintit însă de ceva ce auzisem cu multă vreme în urmă, dar impresia lăsată de cetate, de palat îmi ștergea deșertul din amintiri.

De cealaltă parte a grădinii era o femeie. Era bătrână și purta veșminte simple, dar dintr-o țesătură bună. M-a primit cu spatele drept și mi-a zâmbit. A fost primul surâs pe care l-am primit în ziua aceea. M-a condus într-o încăpere bine luminată, unde se afla baia, gonindu-i pe soldat și pe slujitor cu o fluturare de mână, iar eu am urmat dâra de parfum greu și zgomotul foșnitor al mătăsurilor. Alte femei ne așteptau, cu perii, uleiuri și haine atât de fine, încât străluceau în lumina lămpii.

Trebuiau să mă îmbăieze și să mă împodobească pentru nuntă, dar știam că voi fi gătită pentru moarte. Totuși, gândurile mele erau învolburate de un sunet, acel sunet. Atunci am decis că trebuie să supraviețuiesc acelei nopți, ca să văd de unde vine. Am pășit pe scări, intrând în haremul lui Lo-Melkhiin.

4

Când soarele a pârjolit cea de-a cinsprezecea vară a noastră, am avut parte de ploi așa cum nu mai văzuserăm până atunci. Totul a început în tăcere, cu o negură deasă așternută la orizont, și nu știam, pe atunci, că ăsta era un lucru de care ar fi trebuit să ne temem. Soră-mea și cu mine stăteam alături de turma noastră, care nu hoinărea pe arșiță, pentru că oile știau că, dacă ar face-o, ar muri. Primul semn a fost când berbecul s-a speriat atât de tare și a început să behăie mai înspăimântat decât dacă voiam să-l înjunghiem pentru cină. Ne-a împuns și pe noi, și oile și am început să plângem. Fusese animalul nostru de casă, tăcuserăm atât de multe pentru el, îl hrăniserăm cu iarba cea mai grasă și ne lungiserăm peste el ca să-i facem umbră în dogoarea soarelui.

M-a dărâmat din picioare și era gata să mă calce cu copitele, când au sosit frații mei. N-au strigat la noi și nici nu ne-au luat în râs, așa cum le era obiceiul. Asta a fost al doilea semn, care ne-a speriat de-a binelea. Ne-au luat nuielele din mâini și au mânat micuța noastră turmă înapoi în sat, și când am căzut din pricina picioarelor slăbite de loviturile berbecului, cel mai vârstnic dintre ei – singurul frate bun pe care îl avea sora mea – m-a ridicat în brațe, deși ar fi putut să râdă de mine. Am fugit, dar nu spre corturi, ci spre peșterile-labirint în care ne veneram morții. Cerul era acum tot mai întunecat, o înnegurare stranie. Nu era bezna pe care o știam; era cenușiu și tulbure, tivit pe margini cu un verde respingător.

Când am ajuns la peșteri, mamele noastre ne așteptau la intrare. Erau îmbrăcate în robe albe, ca la înmormântări sau în zile de sărbătoare, iar la picioarele lor zăceau resturile împrăștiate ale unei ceremonii fugare. Nu aduseserăm provizii – nu fusese nevoie, în timpul vieții mele – și știam, de asemenea, din învățăturile mamei că din moment ce nu am adus un suflet pentru sacrificiu, trebuia să ne rugăm să fim lăsați înăuntru.

În spatele nostru, restul celor din sat se cățărau pe culme, cărând cât puteau duce. Dar asta nu era totul. Mai jos, acolo unde corturile stăteau ciorchine, puteam zări multe lucruri dragi lăsate în urmă. M-a cuprins teama și totuși nu înțelegeam de ce – și m-am prins de sora mea și de vălul preoțesc al mamei.

— Putem intra? a întrebat tata, cu glasul acela potolit și respectuos pe care îl avea când mama era îmbrăcată ca astăzi, nu pe tonul răstit pe care îl folosea în cortul nostru.

Mamele noastre s-au uitat una la cealaltă și între ele s-a petrecut ceva. Încă nu apucaseră să ne șoptească și nouă unele lucruri despre această ceremonie – și despre puterea mică, dar teribilă, pe care o aveau asupra morții – dar am văzut-o în ochii lor, chiar dacă nu am reușit s-o descifrez. Mama a dat din cap, iar mama surorii mele a ridicat mâinile.

— Am adus ofrandele și am săvârșit ritualurile, a spus mama soră-mii. N-am auzit morții vorbind împotriva noastră, așa că vă îngăduim să intrați, deși s-ar putea să fie totuși un preț de plătit.

— Trebuie să ne încumetăm, le-a spus tata, pentru că norii se apropie și nu avem încotro să mergem.

Nori. Simțeam pe limbă acest cuvânt straniu și, pe măsură ce-l repetam, mă înspăimânta tot mai tare greutatea lui. Se apropiaseră, negri și grei, coborâți în cer. Ne așteptau, dar nu voiau să mai aștepte mult.

— Atunci intrați, a spus mama.

Îi vorbea tatei, dar desfăcuse brațele în lături, ca să ne cuprindă pe toți.

— Intrați, dar fiți cu grijă pe unde călcați. Morții dorm ușor când prin aer plutesc vânturi ca acesta.

Am lăsat turmele afară, păzite de fratele mai mare al surorii mele. Apoi am intrat în peșteră, iar mamele noastre au așternut mantii albe, pe care să stăm. Tata a mers la fiecare familie, sfătuindu-i pe toți unde să se așeze și cum să-și pună mai bine lucrurile, ca să nu tulbure morții. Apoi s-a întors la noi.

— Veniți, ne-a spus el, mie și soră-mii. Trebuie să vedeți asta, ca să știți ce înseamnă.

Înainte nu ne vorbise niciodată. Toate poruncile sale le aflam prin mamele noastre sau prin fratele surorii mele. Eram fiice, născute la atât de puțin timp una după alta, încât puțini bărbați ne puteau deosebi, doar după faptul că cea mai mare dintre noi era deja mai grațioasă. Nu am știut ce să facem, și atunci mama ne-a împins în față, iar mama surorii mele a răsucit poalele de la mantia tatei și ne-a dat capetele să le prindem în mâini.

— Să nu-i dați drumul, ne-a spus ea.

Mai devreme vorbise despre un preț.

— Orice s-ar întâmpla, țineți-vă tare și întoarceți-vă la noi.

L-am urmat pe tata pe drumul spre gura peșterii, unde fratele soră-mii aștepta cu turma. Norii erau acum chiar deasupra noastră, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Nu-mi plăcea mirosul din aer, iar tata a zâmbit când m-a văzut strâmbând din nas.

— Da, fiica mea, a spus el. Amintește-ți mirosul ăsta. Amintește-ți cerurile astea, așa cum arată acum. Amintește-ți cum s-au temut oile și cum au încercat să te doboare. Amintește-ți de toate astea și amintește-ți și ce va urma de aici înainte.

A zâmbit. Era mai mult decât tot ce îmi spusese vreodată. Mi s-a făcut teamă, dar am simțit, totodată, cum nisipul din inima mea se preschimbă în sticlă. Orice ar fi urmat, tata voia ca eu și sora mea să vedem, să știm și să ne păzim când va veni iar. Așa am aflat că ne iubește.

În timp ce priveam, cerul s-a înnegrit și, în sfârșit, norii nu s-au mai putut ține. Au pornit o răpăială umedă, iar oile și-au ridicat grumazurile și s-au înghesuit la deal. Era apă, așa cum am văzut într-o clipită. Și era asurzitoare. Toată apa pe care o văzusem în viața mea venise de la fântâna noastră. Mă îmbăiasem în ea, băusem din ea și o turnasem peste vrejurile pepenilor, dar niciodată nu mai văzusem așa ceva.

— Se numește ploaie, a spus tata. Cade pe dealurile verzi aflate la mare depărtare de aici și se varsă spre noi pe albiile uscate ale uedurilor. Însă, când zeitățile îngăduie, norii alunecă liberi dinspre dealurile acelea verzi și ajung la noi cu mare iuțeală, cărând această apă, pe care o veți vedea numai de câteva ori în viață. Avem nevoie de apă, dar este primejdioasă, în curând veți vedea și de ce.

Am privit. Ploaia cădea din cer ca dintr-un număr nesfârșit de carafe vărsate. Își croia drum pe stâncile de deasupra, spălând nisipul și trimițându-l în grabă spre albia uedului. Oile erau ude leoarcă, așa cum era și lâna lor când o scufundam în vopsele, și împrăștiau un miros care mă scârbea chiar mai tare decât mirosul ploii, dinainte să cadă.

Din spatele corturilor s-a auzit un răcnet, dar nu vedeam ce este. Tata a privit în jos, spre noi, spre mâinile noastre încleștate în tivul lui, și a privit spre fratele surorii mele, care stătea chiar lângă zidul peșterii, la fel de ud ca oile, dar cu o vigoare arzându-i în ochi, care nu însemna teamă.

Apoi s-a auzit un alt sunet și, pentru un lung răstimp, n-am știut ce era. Sora mea urla. N-o auzisem niciodată până atunci strigând în felul acela și m-am uitat țintă la ea, gândind că poate a rănit-o ploaia. Tata mi-a luat fața în palme și m-a obligat să privesc îndărăt, spre corturi. În spatele acestora crescuse un zid uriaș, cenușiu, acolo unde ar fi trebuit să fie uedul. Viitura a năvălit spre bătătura unde dormiserăm, mâncaserăm și ne jucaserăm și s-a prăvălit peste ea, măturând totul în cale, ca și când nici n-ar fi existat.

Zidul a pornit spre noi, urcând grăbit dealul, spre peșteri. Am simțit cum îmi crește în piept propriul strigăt. Apa luase corturile și locurile unde dormeam. Dacă ajungea în peșteri, nu mai era scăpare. Tata stătea în fața noastră și ne-am prins de el când a venit viitura. Ne-a strâns lângă el și pentru un lung moment am crezut că o să ne ia pe toți. Dar apoi, ca și când ar fi fost cârmit de o zeitate, talazul s-a tras îndărăt și, chiar dacă a plescăit peste sandalele tatei, nu l-a luat.

Apoi berbecul s-a speriat din nou. Mioarele se foiau împrejurul lui, cu apa mustind pe laturi, iar neliniștea lor a stârnit-o și pe a lui. L-a țintit pe fratele surorii mele, care privea apa curgând la vale în jurul nostru, și l-a izbit cumplit. Cu un strigăt, el s-a prăbușit, rostogolindu-se la vale, până când apa s-a închis deasupra capului său, luându-l cu ea.

Tata s-a încovoiat de durere, dar nu s-a clintit. Dacă ar fi încercat s-o facă, ar fi trebuit să ne împingă la o parte pe soră-mea și pe mine, și chiar dacă apa l-ar fi cruțat pe el, în mod sigur ne-ar fi luat pe noi. Așa că nu i-a rămas decât să privească, neajutorat, cum silueta întunecată a fratelui meu era dusă tot mai departe și mai departe, în josul uedului, până când a dispărut din ochii noștri.

— Veniți, a spus atunci tata. Nu mai e nimic de văzut.

Prețul despre care vorbise mama fusese plătit, iar mama surorii mele a jelit atunci când tata i-a spus. A luat-o în brațe pe soră-mea și a plâns. Moartea își luase tributul, iar fratele surorii mele nu se va mai odihni acolo niciodată. Oasele lui erau pierdute în deșert, iar sora mea și cu mine aflaserăm prețul teribil al câmpurilor verzi și al vieții.

Sunetul din grădină, așa cum mi-am dat seama pe când femeile lui Lo-Melkhiin mă îmbăiau și mă parfumau, era cel pe care îl auziserăm la începutul viiturii. Era atât de ușor, încât nu l-am recunoscut prima dată,

până când femeia nu m-a întins în albia încălzită și m-a împins sub apă, ca să-mi ude părul. Apa mi-a inundat nasul și urechile și m-am ridicat tușind. Le-a fost milă să mă vadă așa, după cum le era milă de tot ce avea legătură cu mine. Eram o mireasă nătângă, o țărăncuță care nu avusese niciodată destulă apă pentru o baie cumsecade. Însă, când ochii mi s-au limpezit, am știut ce sunet se aude.

Era sunetul morții, al udului și al verdelui. Era sunetul prețului și al prețăluirii. Dar, dacă aș fi găsit ceva asemănător poalelor mantiei tatei, dacă aș fi găsit ceva de care să mă țin, atunci ar fi fost sunetul speranței.

5

Iatacul mirosea a salvie, iasomie și frică. Nu era nici urmă de oi sau nisip, căci ne aflam în centrul qasrului, unde chiar și deșertul ar fi trebuit să lupte ca să mă găsească. Stăteam între perne înfățate în cea mai fină mătase și peste tot în jurul meu atârnau draperii și perdele dintr-un material vaporos, care-mi era necunoscut. Trebuie să fi curățat totul de la moartea ultimei neveste, dar ceva încă plutea în încăpere. Aerul era liniștit și dens și nu simțeam nici cea mai mică adiere. Lămpile ardeau cu putere, iar flacăra se înălța dreaptă, fără să clipească. Și am așteptat.

Mi-au tăiat scurt unghiile de la mâini și de la picioare și le-au pilit cu o piatră tare. N-aș fi putut smulge nici măcar un fir din vălul meu și vor mai trece zile până când o să pot țese iar fără să fiu neîndemânatică precum o începătoare. Când aveam să dau cu ochii de pielea dezgolită a lui Lo-Melkhiin, nu trebuia să-i las urme. S-au uitat și la dinții mei. Femeile din oraș își curățau dinții cu apă mentolată, dar noi îi frecam doar cu nisip fin, adunat din albia uedului. Craniile din catacombele noastre aveau șiruri întregi de dinți, chiar și aceia din ginta mea, care muriseră bătrâni. Femeile care m-au îmbăiat aveau dinți lipsă sau zâmbete strâmbe. Mă întrebam dacă se temeau că l-aș putea mușca, dar bănuiesc că nu aveau ce face.

Dacă soră-mea ar fi luat parte la această nuntă, ar fi trebuit să aștepte aici, împreună cu mine; la fel și mamele noastre. Mi-ar fi șoptit taine, lucruri pe care nu le-ar fi spus niciodată cu voce tare bărbaților, dar eu eram singură. Nu-mi dăduseră nimic să mănânc și îmi părea bine. Mă stăpânisem bine până acum, dar un stomac plin cu mâncare de la oraș, nouă și cu totul neobișnuită pentru mine, ar fi putut schimba lucrurile.

Nu-mi lăsaseră nicio lumânare și nu puteam vedea cerul, nici citi ceasul cu apă așezat într-un colț. Dar nu cred că am așteptat prea mult înainte ca el să sosească.

Purta veșminte de mătase, ca și mine, dar ale lui erau de un albastru întunecat, în contrast cu pielea mai deschisă la culoare decât a mea. Lo-Melkhiin fusese odată mare vânător, dar acum nu mai petrecea mult timp în bătaia soarelui. Șalvarii îi erau legați în talie cu o cingătoare bătută cu

pietre scumpe, ce-i înconjura mijlocul de trei ori și se închidea într-o cataramă în formă de cap de șarpe, înfățișat înghițindu-și coada. Lumina lămpilor scânteia pe metalul trudit al paftalei, lucrată mai delicat decât orice văzusem până atunci. Mânecile cămășii îi atârnau, largi. Veșmintele mele aveau o legătură simplă care, odată desfăcută, mi-ar fi dezvelit întreg trupul ascuns dedesubt. N-aveam nicio idee cum ar fi trebuit să-i dau eu lui hainele jos.

S-a așezat frumos, cu spatele drept, încrucișându-și gleznele și așezându-și palmele pe genunchi. Nu arăta ca un prădător, în afara ochilor săi, care sclipeau lacom. Am răsuflat ușor, așa cum răsuflă antilopa când simte în aer mirosul leului.

— Soața mea cea simplă, a spus el în cele din urmă.

Avea vocea foarte blândă, ca atunci când îi vorbise armăsarului său, dar nu mă așteptasem să-mi arate și mie aceeași blândețe.

— Nu-ți este frică de mine. Spune-mi de ce.

— Pentru că n-am niciun motiv să-mi fie, i-am răspuns.

— Nu te temi că te voi ucide, chiar în odaia asta, dacă nu mă vei desfăta? m-a întrebat.

— Știu că poți și s-ar putea s-o faci, am răspuns. Viitura va veni, iute și fără veste, pentru că pământul nu este obișnuit cu ea. Și de aceea nici nu are rost să se teamă.

— Asta e adevărat, a spus el și a zâmbit.

Avea dinții drepți și nu lipsea niciunul.

— Și cred că vei reuși mai mult decât o singură noapte.

— Poruncește, soțul meu, i-am spus, ridicându-mi ochii spre el.

Când mama îi vorbea lui tata, îi spunea deseori așa. Iar lui îi plăcea felul în care ea își punea viața în mâinile lui. Până astăzi n-am înțeles că, odată ce mama îngăduia lucrul ăsta, căpăta mai multă putere decât și-ar fi putut da el seama vreodată. Lo-Melkhiin credea că sunt mai slabă decât el; dar nu era singurul care avea un atu în mânecă.

Lo-Melkhiin a zâmbit.

— Povestește-mi despre sora ta, mi-a cerut el. Bărbații vorbeau că este mai frumoasă și s-au minunat că n-am ales-o pe ea. Ai făcut-o înadins și vreau să știu de ce.

Ceva din surâsul lui mi-a aprins o flacără în suflet. Frânturi din poveștile știute mi-au venit îndată în minte, cele care luau forma surorii mele și cele pe care le spunea ea. Au zburat înspre mine și le-am cules din aer.

— În sora mea sălășluiește o flacără, i-am spus, și nu voiam ca tu s-o ai.

— Aș putea s-o am, a răspuns el. S-ar putea să mori repede, așa cum ai spus.

— Legea îți interzice, i-am întors eu vorba. Bărbații din oraș și de la turme nu vor încuviința una ca asta. Dacă încâlci legea o dată și furi o fecioară, ce te-ar opri să o faci din nou?

— Sunt răbdător, a spus Lo-Melkhiin. Poate că nu trebuie decât să aștept.

— Va fi prea bătrână, i-am spus. Suntem născute în același an și se va mărita până la reîntoarcerea ta.

— Cele mândre nu se mărită tinere, a răspuns el. Așteaptă o flacără potrivită cu a lor. N-am văzut nimic de felul ăsta în satul tău.

— Soră-mea stârnește focul din ceilalți, i-am spus. Soțul ei poate să fie bărbatul cel mai liniștit din lume, până când o întâlnește. Atunci va arde în flăcări ca să i se potrivească.

— Ești sigură de ea, mi-a spus el.

— Ca de sufletul meu, am răspuns.

El a râs dându-și capul pe spate, iar dinții i-au strălucit în lumină. Am simțit din nou freamătul acela, și propria mea flacără ardea tot mai tare. Știam sentimentul. Îl simțisem când călăream, îndepărtându-mă de satul meu, iar soră-mea îngenunchease, în rugăciune. Poate chiar acum purta hainele albe, preoțești, ale maică-sii și le adunase la ea pe celelalte femei. M-am aplecat spre el.

— În deșert, când soarele arde cel mai aprig, adie un vânt care poate să curețe carnea de pe oase, i-am spus. Când vine vremea, lăsăm cămilele bătrâne afară, ca să-și găsească sfârșitul. Ne ascundem la adăpostul corturilor noastre cu destulă mâncare și apă ca să rezistăm până când vor trece vânturile. Și așteptăm. Mai întâi, când se stârnește vijelia, cămilele pornesc să ragă. Ele știu ce urmează. Miros primejdia. Dar noi le legăm strâns și nu pot rupe legăturile care le țin la pământ. Totuși, încearcă.

Încearcă să se salveze. Când asupra lor se năpustește prima rafală de vânt fierbinte, cămilele țipă. Așa știm că nu-i încă vremea să ieșim, și de aceea nu le ucidem înainte de venirea vântului. Ele sunt ultima noastră apărare în fața lui. Strigă și strigă. Dacă vântul este destul de fierbinte, se termină repede, însă, câteodată, lucrurile se lungesc. Odată, soră-mea n-a mai putut îndura. A șterpelit arcul fratelui meu și a îndepărtat pânza de la intrare, ținând-o în afară, ca să se apere de vânt. Acesta era de partea ei, așa că a reușit să tragă în cămilă, ca să-i oprească mugetul. Tata a fost atât de surprins, că nici măcar n-a mai dojenit-o.

— Deci soră-ta e o nebună, a spus Lo-Melkhiin. Și, pe deasupra, și slabă de înger, dacă nu poate îndura să audă o cămilă suferind.

— Nu, soț al meu, am spus. Sora mea este isteață. A sprijinit cu arcul pânza cortului, ca să nu o mistuie vântul. Și a ucis cămila înainte ca aceasta să se sperie și să încerce să se elibereze. Ar fi rămas legată, dar și-ar fi rupt oasele. Și avem nevoie ca oasele ei să rămână tari și întregi, i-am spus.

Furia creștea în mine cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam.

— Folosim oasele de cămilă ca prăjini pentru cort, ca să ne sprijinim acoperișul deasupra capetelor. Le folosim ca să proptim pânza care ne folosește drept ușă, astfel încât să poată ieși fumul. Vântul fierbinte nu vine mereu. Câteodată moare câte o cămilă bătrână și atunci trebuie jupuită și curățată ca o antilopă, iar oasele îi sunt fără de folos, căci nu au fost călite de vânt. Nu le putem folosi ca să construim ceva. Abia dacă le putem folosi ca să întețim focul. Soră-mea nu-i nebună și nici slabă de inimă, i-am spus. Soră-mea luptă pentru căminul ei și e curajoasă atât cât e nevoie. De aceea am ocrotit-o astăzi – de aceea nu voiam s-o ai. Sora mea arde și n-o să ardă pentru tine.

Lo-Melkhiin s-a repezit și mi-a prins mâinile înainte să mă îndepărtez de el. Era dreptul lui să mă atingă oricum ar fi dorit, desigur, așa că a fost mai bine că n-am apucat să mă clintesc. Când pielea noastră s-a atins, am simțit un altfel de foc. Mi s-a părut că l-am zărit, fire de auriu și albastru, nisipul deșertului și cerul deșertului, sângerând din trupul meu într-al său, dar stătusem multă vreme în soare în acea zi și nu-mi puteam crede ochilor. M-a ținut așa preț de o respirație, apoi cinci, apoi zece. O frânghie de flăcări arămii șerpuia din degetele lui spre ale mele, atât de

stinsă, încât m-am întrebat dacă nu cumva doar mi-o imaginez, apoi el mi-a dat drumul.

— Bună treabă, nevastă, mi-a spus și s-a ridicat. O să-ți meargă bine în casa mea.

Și apoi a dispărut în noapte, cu aerul greu vibrând în urma lui.

M-am prăbușit pe spate, în perne, deopotrivă obosită și euforică. M-am întrebat dacă sora mea simțise ceva din focul ăsta pe care îl împărțisem cu ea în seara aceasta. M-am întrebat dacă arsese și ea și dacă știa de ce. Trebuie să se fi rugat întreaga zi, fie la o zeitate a familiei, fie la altarul pe care promisese că o să mi-l ridice. Căci îmi simțeam sufletul fremătând, iar când Lo-Melkhiin m-a prins de mână am văzut strălucirea flăcărilor. Nu știam ce înseamnă asta și nici măcar ce se întâmplase, dar nici nu-mi păsa. Auzeam dincolo de zid păsările din grădină și, deși nu puteam citi ceasul cu apă, știam că zorile sunt aproape. Petrecusem noaptea ca soață a lui Lo-Melkhiin.

Și supraviețuisem.

ii.

Lo-Melkhiin a venit în desert călare, ca un bărbat, și s-a preschimbat în altceva când a părăsit nisipurile.

Plecase să vâneze lei, pentru că mamei sale îi era drag să toarcă fire din coama lor de smoală și pentru că prădaseră deja satele care tiveau mantia deșertului. Călărea singur, cum îi sade bine unui vânător priceput ca el, dar Nadarqwi Atotvăzătorul îi veghea izbânda, stând pe stâncile roșietice; iar Sareeyah Talpăiute stătea în apropiere, gata să se avânte spre Lo-Melkhiin, dacă acesta ar fi avut nevoie de ajutor.

Unii au spus că, în ziua aceea, Lo-Melkhiin a întâlnit între dune o zeitate plină de cruzime. Alții au spus că s-a târguit acolo cu un diavol. Scepticii și-au cercetat inscripțiile de pe lespezile de marmură și au spus că stătuse prea mult sub soarele deșertului. Zeitate, demon sau altceva, nu mai contează. Eu am fost cel care a adus diferența.

***

Când l-am zărit, am știut că trebuie să fie al meu. Era mai înalt decât alții, cu umerii drepți; niciodată nu-și semănase el însuși grânele. Hainele îi stăteau strânse pe trup și avea ceva în privire care vorbea despre putere. Voiam asta, așa cum voiam multe alte lucruri. Așa că mi-am luat ce doream.

Mintea îi era mai puternică decât m-am așteptat și mi-a cerut ceva iscusință ca să alunec în crăpăturile ei. Își iubea mult oamenii – și erau numeroși. Avea un puternic simț al îndatoririlor sale. Putea să dreagă armurile și să coacă pâine, cu toate că rangul lui îl scutea cel mai adesea de muncile acestea. Dar, până la urmă, dincolo de mândria pe care o avea față de munca și casa lui, păstra o îngrijorare ce săpa genuni în gândurile sale.

Era atât de tânăr. Iar tatăl lui era un cârmuitor atât de nătâng, în timp ce mama lui era atât de suferindă.

Aici mi-am înfipt ghearele și dinții. Am tras de îndoielile lui, întinzându-le, dezgolite, sub soarele fierbinte. Iar el a capitulat, iar eu mi-am preluat cucerirea.

A luptat – cei mai buni simt nevoia să lupte – dar era prea târziu. L-am luat și a devenit al meu. I-am călcat în picioare îndatoririle și i-am îngropat iubirile. Am păstrat din el doar părțile pe care le-am dorit. Puterea. Cunoașterea. Priceperea de a cârmui.

Când i-am deschis ochii pentru prima dată, lumea era mai mică, dar el îmi aparținea. Aerul i-a umplut plămânii, pentru că eu i-am îngăduit. Aș fi putut, la fel de bine, să-l scuip afară din el. Dacă voiam, aș fi putut să-i scot încălțările din picioare și să las nisipul să-i ardă tălpile.

L-am păstrat într-un colț al propriei lui minți, ceea ce nu mai făcusem până atunci. De obicei, când iau pe cineva, arde repede și mă lasă flămând. Dar Lo-Melkhiin a fost diferit. El a fost mai puternic. Și m-am desfătat să-l aud urlând.

Apoi s-a auzit un răget și m-am ridicat, sprijinindu-mă în lancea lui. În lancea mea. O țineam în mâinile lui – mâinile mele – pe când leul se apropia. Lo-Melkhiin știa cum să-l ucidă fără să strice blana. Putea să-l ucidă repede și fără suferință și să ia coama acasă, pentru maică-sa, care îl iubea dincolo de suferința ei.

Dar erau și hiene pe aproape și, când i-am aruncat sulița – sulița mea – am înfipt-o în laba leului. Prada mea a urlat din nou, de data aceasta din cauza durerii. Hienele i-au auzit chemarea și au răspuns, cu râsul lor rostogolindu-se de-a lungul dunelor, pe când ele înconjurau fiara rănită.

Leul a încercat să se lupte cu ele, dar hienele erau prea multe, iar colții lor prea puternici. Au sfâșiat în bucăți fiara aurie și, de jur-împrejur, pe nisip, s-au împrăștiat blană, sânge și oase. Apoi l-au mâncat, pentru că au putut s-o facă.

Iar eu l-am obligat pe Lo-Melkhiin să privească.

6

M-a trezit o adiere de vânt, mirosind a aer umed, neatins de parfumuri grele. Și, pentru o clipă am uitat unde dormisem, însă o slujnică tânără a lăsat o tavă lângă perna pe care îmi culcasem capul și atunci mi-am amintit. Am tras în piept aerul curat ce pătrunsese prin ușa deschisă pe care nici măcar n-o zărisem noaptea trecută, când lumânările îmi începătoșau privirea, și m-am ridicat în capul oaselor.

— Slăvită stăpână, a spus slujnica cea tânără, trebuie să îți bei ceaiul.

M-am întrebat dacă tot ea venise să le aducă și celorlalte fete masa de dimineață și găsise doar leșurile lor învăluite în mătase. Nu se arătase uimită să mă găsească în viață, dar nici ușurată. Ținea ceașca la îndemână, iar cochilia din ceramică părea atât de subțire, încât m-am minunat să văd că poate ține licoarea înăuntru. Am luat-o cu mâinile amândouă. Avea un gust îngrozitor și am recunoscut aroma ierburilor din descrierea pe care le-o făcuse mama. Era ceaiul care împiedica un prunc să se nască. Lo-Melkhiin nu-mi atinsese decât mâinile, dar l-am dat oricum peste cap.

Noaptea trecută, alături de noi, în încăpere, fuseseră puteri pe care nu le înțelegeam. În lumina blândă a zilei era greu să îmi amintesc, dar era ușor să cred. Încă simțeam tulburarea stinsă din pieptul meu și știam că nu mă pot îndoi de ea. Lumina care umblase între noi, mai întâi de la mine spre el și apoi îndărăt, în culori felurite, nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem sau auzisem. Și nu știam pe cine, din acest loc, aș putea să întreb.

— Slăvită stăpână, ai vrea să mănânci?

M-am întrebat dacă se aștepta să mă vadă în lacrimi sau văicărindu-mă. În schimb, mi-am încrucișat gleznele și am întins mâna după castronul cu hrană. A făcut o plecăciune și am simțit între degete bronzul rece. Mâncarea era simplă, ca și când bucătarul care o pregătise știa că mă născusem în deșert și se temea ca noile mele obiceiuri să nu mă îmbolnăvească. Am împăturit humusul în pâine și l-am mâncat fără grabă, în timp ce slujnica cea tânără mă privea.

Mi-am spus că avea același număr de veri ca și mine, dar pielea ei era mai deschisă la culoare, sub vălurile care o acopereau. Nu simțise soarele și vântul, așa cum o făcusem eu. Avea unghiile tăiate scurt, la fel ca ale mele, iar părul era încolăcit cu grijă în jurul capului. Era pieptănată mai măiestrit decât as fi izbutit eu vreodată și mă întrebam cum aș putea să-i imit împletitura, fără să pot vedea măcar felul în care părul îi era strâns sub mătăsuri. Apoi mi-am amintit odaia de îmbăiere din seara dinainte și mi-am dat seama că s-ar putea ca niciodată să nu mai fie nevoie să-mi pieptăn singură pletele. Cosița unei regine ar trebui să fie dichisită și împodobită de altcineva.

Când am terminat de mâncat, ea a așezat castronul pe tavă și a tras de un cordon aflat la picioarele patului. S-a auzit un clinchet ușor, chemându-le pe celelalte servitoare, care au început să deschidă obloanele și ferestrele, lăsând aerul și lumina să năvălească înăuntru. Una dintre ele a dus vasele afară. Prima fată și-a întins brațele spre mine și am lăsat-o să mă tragă din pat. Am urmat-o, mergând înapoi de-a lungul potecii pe care venisem, unde am auzit din nou apa șopotitoare. M-am oprit ca să văd dacă mă lasă s-o fac, iar când a încetat să mă împingă m-am uitat după izvorul sunetului. Supraviețuisem acelei nopți doar ca să văd asta și nu am fost dezamăgită.

Era statuia unei femei, semeață și înaltă, cu fiecare picior așezat pe spinarea unui leu. Ținea în mâini un urcior, aplecat, din care curgea un firicel subțire de apă, căzând pe jos în stropi multicolori. Era superbă, dar în ochii ei zăream ceva ce nu-mi plăcea, ceva care nu se potrivea chipului ei.

— Slăvită stăpână, a spus slujnica cea tânără, aceasta este mama lui Lo-Melkhiin, sculptată de Firh Atingepiatră, pentru a-i sărbători însănătoșirea.

Mama lui Lo-Melkhiin suferise mult timp, din greu; sănătatea se scurgea din ea ca de pe oasele lăsate în soare, albe, sfărâmicioase și lipsite de orice urmă de viață. Când Lo-Melkhiin se întorsese din deșert, posedat de nu se știe ce demon întâlnit acolo, o vindecase, dar acum ea nu mai putea ieși în soare. Mă întrebam dacă le întâlnise vreodată pe soațele fiului său sau dacă nu cumva nici nu le băgase în seamă.

— Slăvită stăpână, a spus slujnica cea tânără, iar eu am urmat-o în hammam.

Astăzi m-au îmbrăcat cu ceva mai simplu și m-au parfumat mai puțin. Mi-au pieptănat părul, l-au buclat și mi l-au prins sub văl. Nu știam ce se petrecuse cu acel dishdashah violet al surorii mele, pe care îl purtasem la sosire. Părea atât de fin atunci când l-am îmbrăcat și nici măcar nu-mi amintesc când mi l-au dat jos. Mă întrebam dacă îl aruncaseră, pur și simplu, sau dacă îl dăduseră altcuiva să-l poarte. Mă întrebam dacă îl păstraseră ca să mă îngroape în el.

Rochia pe care o purtam acum era mult mai delicată, mătasea mai subțire și cusăturile atât de fine, încât trebuia să mijesc ochii ca să le văd. Mi-au pictat fața, așa cum nu făcuseră în noaptea dinainte, tivindu-mi ochii cu negru și apoi cu albastru, ca să se îmbine cu nuanța rochiei. Cu ochii închiși, i-am văzut pe cei din satul meu trezindu-se în dimineața aceasta și pregătindu-se să întâmpine ziua.

Tata, întorcându-se, nu și-ar mai găsi fata cea mică. Poate că m-ar jeli, amintindu-și de fetița care se ținuse de mantia lui atunci când a venit viitura și de femeia pe care ar fi trebuit s-o târguiască alături de sora mea, pentru un măritiș potrivit. Frații mei n-ar ști ce să spună. După ce soră-mea și cu mine ajunseserăm la a zecea noastră vară și ne întorseserăm de la turme, ca să deprindem meșteșugul ridicării corturilor, lucru trebuincios pentru căsătorie, nu prea ne mai văzuserăm unii cu ceilalți. Am privit înapoi, cu ochii minții, spre cortul unde mama, sora mea și mama ei dormeau, acum, laolaltă.

Am ridicat pânza de la intrare și, aplecându-mă, am privit înăuntru. Se zărea altarul soră-mii, mai mic decât cel pe care mi-l făcuse în peșteri, dar minunat alcătuit. Era durat din pietre negre, tivit cu un cerc de țesătură violet care, după cum mi-am dat seama, fusese luat din rochia pe care o făcuserăm împreună, cea pe care i-o luasem atunci când i-am salvat viața. Deasupra, în loc de lampă, stătea o lumânare de seu. Lumânările acestea ardeau mai repede și erau mai scumpe, dar lumina era limpede și se spunea că zeităților le plăcea mai mult lumina dacă aceasta semăna mai tare cu cea a soarelui.

Soră-mea a îngenuncheat în fața altarului, murmurând în limba neamului nostru. Mama a îngenuncheat lângă ea, dar nu a rostit niciun

cuvânt. Avea chipul brăzdat de lacrimi și știam că nu se va ruga pentru mine până când rugăciunile ei nu vor fi zămislite din furie și nădejde. Rugăciunile-bocet erau pentru morți, de felul celor pe care le rostiserăm când fratele surorii mele fusese luat de puhoaie, sau pentru pruncii pierduți de mama. Pe deasupra mătăsii violet, pentru a închide legătura, mama surorii mele înnodase fâșii negre. Speram ca ele să-și aducă aminte că sora mea avea nevoie de o rochie nouă. Altarul ăsta nu trebuia să devină viața lor.

— Slăvită stăpână, am auzit-o pe slujnica cea tânără și am deschis ochii.

— Noaptea trecută purtam un dishdashah violet, am spus.

Cuvintele au fost slobozite fără să le pot opri, primele pe care le-am rostit în ceasuri întregi. Slujnicele au sărit, dar apoi și-au îmblânzit chipurile.

— Da, stăpână binecuvântată, a spus cea care îmi adusese masa de dimineață.

— L-aș vrea înapoi, i-am spus. L-am făcut împreună cu sora mea și nu vreau să-l pierd.

— Desigur, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

Nu eram obișnuită să lâncezesc, așa că ziua s-a târât greoaie. În iatacul meu nu se aflau unelte de meșterit, iar slujnicele care stăteau cu mine nu vorbeau deloc. Am îndurat întreaga dimineață, apoi a venit prânzul, cu ardei copți, iar când s-a lăsat seara, m-au dus din nou la îmbăiat. Mi-au spălat fața și mi-au desfăcut pletele, apoi le-au pieptănat și le-au parfumat. Din nou m-au învăluit în mătăsuri fine, cu cingători atât de delicate, încât aș fi putut rămâne goală în orice moment, și din nou m-au adus în odaia mea, să aștept.

Lo-Melkhiin a sosit, ca noaptea trecută și s-a așezat, de data asta pe pat.

— Tot nu-ți este frică de mine, mi-a spus el.

— N-are de ce să-mi fie, i-am răspuns.

— Mai povestește-mi despre sora ta, mi-a zis el atunci. Dacă tot o să mori pentru ea, ar trebui să fie vrednică de povești.

— Este, am spus. Împreună, am cusut o rochie destul de frumoasă încât să păcălească un rege și să-l facă să aleagă coțofana în loc de pitulice.

— Rochia aia e pierdută pe veci pentru ea, a spus Lo-Melkhiin. Dacă voiam, aș fi putut s-o arunc. Știu că ai cerut-o înapoi.

— Soră-mea o să facă alte rochii, i-am spus. Tata o iubește mult pe mama ei, așa că îi va aduce cele mai fine mătăsuri. Maică-sa nu e atât de nebună încât să le irosească pentru sine și a învățat-o pe soră-mea să facă cele mai delicate cămăși și văluri, așa încât, atunci când merge la târg, toți ochii sunt ațintiți asupra ei. Acum o să-și țesă propriile taine și vor fi cu atât mai puternice, cu cât nu vor mai fi împărtășite cu nimeni, nici măcar cu mine.

— Poate c-o s-o zăresc la târg și o să încalc legea, a spus Lo-Melkhiin.

— Ba n-o s-o faci, i-am zis.

Nu-mi era teamă de el, de aceea îmi venea ușor să-i spun adevărul.

— Ai nevoie de neguțători. Dacă o să calci legea în târg, cu toții se vor întreba ce alte legi ai putea să nesocotești.

Lo-Melkhiin a zâmbit ca un leu și mi-a prins iar mâinile. L-am lăsat iar să mi le ia, fără să mă împotrivesc, chiar dacă acum degetele i se încleștaseră mai strâns în jurul încheieturilor mele. Am văzut cum flăcări violet și negre, mătase și taine, s-au întins dinspre mâinile mele spre ale lui. Sângele îmi pulsa zgomotos în urechi și văpaia lămpilor a strălucit și mai tare, iar focul arămiu a trecut din degetele lui în ale mele. Nu era chip să-ți imaginezi luminile acestea. Lucirea rece era puterea lui, eram sigură de asta, și, cumva, focul arămiu era puterea mea; în seara asta sclipise chiar mai tare. Vederea și auzul mi s-au limpezit și l-am lăsat pe Lo-Melkhiin să vadă că nu-mi va fi teamă. S-a aplecat în față și și-a lipit buzele de fruntea mea, chiar în mijloc. N-aș spune că a fost chiar un sărut, dar n-a dorit nimic altceva.

— Am încropit-o în timpul nopților din deșert și am țesut în ea taine, cu legături care nu pot fi destrămate.

I-am spus aceste cuvinte cu vocea mea de povestitoare. Degetele lui nu-și slăbiseră strânsoarea. Simțeam că vrea să știe mai mult, că urma să smulgă povestea de la mine, și totuși îmi simțeam focul, iar acesta nu putea fi smuls.

De cele mai multe ori, tainele stăteau în lucruri mici. Care dintre oile pe care le păzeam erau parte din zestrea ei, ce vase va lua cu ea când se va mărita și va pleca din corturile tatei; ce mâncare n-o să facă niciodată,

odată ce va fi la casa ei. Erau nimicuri și erau totul; erau sora mea și lui nu i-aș fi mărturisit niciodată ce a pierdut.

În dimineața următoare, am găsit așternut la picioarele mele un dishdashah frumos împăturit, făcut din mătase violet și cusut cu fir negru. Și eram în viață ca să-l văd.

7

În zilele care au urmat, am învățat câteva lucruri despre orânduiala din qasr. Fetele care îmi aduceau în fiecare dimineață ceaiul și hainele curate, pesemne aceleași care mi-ar înveli trupul în giulgiu și mi-ar cânta ultimele cântece când Lo-Melkhiin se va fi plictisit de mine, în cele din urmă, erau toate foarte frumoase. Purtau rochii albe, simple, cu o cămașă pe dedesubt, de culoarea celei pe care mama o purta atunci când oficia ca preoteasă, dar cu o croială mult mai severă. Aveau părul negru ca al meu, dar mai scurt, împletit într-o singură coadă răsucită în jurul capului. Tare aș fi voit să fiu și eu pieptănată la fel, dar în fiecare zi când eram îmbrăcată, femeia care îmi aranja cosița făcea tot felul de alte încercări. Împletiturile anevoioase pe care le născocea îmi îngreunau capul în feluri dintre cele mai ciudate și deseori căpătăm câte o migrenă până la amiază. Și mă mai și mâncau îngrozitor.

Servitoarele de la baie erau în mare parte cam la fel îmbrăcate, deși ele nu purtau decât cămășile atunci când erau la muncă. Mă îmbăiau în fiecare dimineață și trebuie să recunosc că n-aveam nicio bucurie să văd câtă apă se irosea prostește pentru mine. Era atât de fierbinte și aburindă, încât părea că trag în piept apă când respiram stând în albie. Însă, dacă tot trebuia să mă aflu aici, măcar să mă bucur din plin de locul acesta.

După-amiezile mă inspirau mai puțin. Puteam să mă plimb prin grădină, înainte ca soarele să devină prea puternic, sau să ies iar când începea să apună și florile nopții își deschideau cupele, dar curând am obosit de aceleași și aceleași statui, cu ochii lor care mă bântuiau, și de aceleași fântâni, deși mă desfătau cu cântecele lor. În a patra zi am prins-o de poale pe slujnica cea tânără chiar când voia să plece.

— Te rog, i-am spus, de parcă aș fi vorbit mamei mele, pot să lucrez și eu ceva pe aici? Ceasurile trec greu și nu sunt învățată să lâncezesc.

A șovăit puțin, știam de ce. Ca soață a lui Lo-Melkhiin, trebuia să mă ocup de atelierele de lucru din qasr, să veghez broderia și țesătoria. În același timp, nu li se îngăduia să-mi dea nimic ascuțit, nici fire de urzeală prea puternice, de teamă să nu-mi fac rău, folosindu-mă de ele. Așa că mai rămânea torsul. Bănuiam că m-aș fi putut pune în primejdie cu un fus de

tors, însă odată ce furca s-ar fi rupt, nu mi-ar mai fi rămas altceva decât o roată de lut. M-am ridicat, amintindu-mi că aici nu eram fiica nimănui. Aici eram regină, doar că nu știam pentru câtă vreme.

— Aș putea toarce, am spus, luând hotărârea în locul ei. Este pe placul meu și nu o să întrerup lucrul, o să rămână așa cum l-au hotărât stăpânele atelierelor.

— Da, slăvită stăpână, a spus fata și m-a însoțit pe coridor.

Când am intrat în atelierul de țesut, toate capetele s-au întors spre mine și vorbele au încetat. Erau cam două duzini de femei, adunate în grupuri pentru felurite treburi și totuși, dacă una ar fi scăpat un ac pe jos, zgomotul ar fi avut ecou. Fata privea de parcă și-ar fi dorit s-o înghită pământul, dar eu am pășit mândră. Am urmat-o spre vălătucii de lână abia dărăcită, iar ea mi-a întins un fus, apoi s-a întors la locul ei, alături de cele care brodau.

Degetelor mele le-a luat un timp ca să-și recapete îndemânarea. Nu torsesem prea mult acasă, fiindcă mă trimiseseră la brodat îndată ce am izbutit să-i înțeleg valoarea. Mai mult, lâna noastră era bună pentru troc. Dacă ar fi dorit, mama ar fi putut toarce firele mai subțire, dar din acestea îi aducea tata. Nu le făceam noi. Aveam degetele crăpate de la vântul deșertului și bătătorite din primii ani petrecuți cu toiagul păstorului în mână. Mi-au agățat firul, l-au scămoșat și a trebuit să-mi destram lucrul la nesfârșit.

Celelalte nu spuneau nimic, dar puteam să le simt privirile ațintite asupra mea. Cu câteva clipe mai devreme, voiam ca ele să mă cinstească, să-și amintească cine și ce eram. Acum se uitau la mine ca mai înainte, dar vedeau o biată fată din deșert care nici măcar nu era în stare să toarcă așa cum se cuvine și aș fi dorit să nu mă mai privească.

— Slăvită stăpână.

O voce a răsunat lângă brațul meu. M-am întors și am văzut o bătrână cu degete noduroase și zâmbet blând. Ținea în mână o pereche de mănuși albe, moi, pe care le-am luat, mulțumindu-i cu o aplecare a capului.

— Deșertul te face puternic, a spus ea.

Era o zicere veche pe care tatei îi plăcea s-o repete fraților mei, atunci când se plângeau de vânt, de nisip și de turmele lor.

— Și trebuie să supraviețuim în cortul taților noștri, am continuat eu vorbele, iar zâmbetul ei s-a lățit.

S-a întors la loc, iar eu am luat din nou furca în mâini. Acum, fuiorul îmi curgea printre degete, încolăcindu-se în fir neted în coșul pe care-l țineam la picioare. Simțeam cum ochii tovarășelor mele se întorceau la munca lor și, când nu m-au mai privit, au uitat că eram printre ele și le puteam auzi vorbele.

Mama îmi povestise că, atunci când s-a măritat cu tata, la început, nu aveau încă destulă avuție ca să-și facă propriul cort în tabăra socrului și ea, împreună cu mama surorii mele, au plecat alături de el, în caravană. Au dus o viață grea. Pe lângă faptul că erau mereu pe drum, se aflau în fiecare noapte la mila nevestelor sau mamelor unor negustori străini. Bărbații îl respectau pe tata ca pe un neguțător care se pusese singur pe picioare, dar femeile, nu prea. De ce se însurase, dacă nu era destul de avut să-și țină nevestele acasă? Și de ce avea două, și nu una?

Cu toate astea, în fiecare seară, mama mea și mama surorii mele merseseră în corturile femeilor și-și scoseseră coșurile cu lucrul de mână. Mereu era ceva de cârpit, ba chiar câteodată aveau pânze fine pentru cusut, când tatei îi mergea bine negoțul. Celelalte au văzut cum lucrau, au văzut lucrul pe care-l săvârșeau împreună, și au înțeles că tata nu era nebun, și nici nevestele lui. Apoi, celelalte femei au început să vorbească între ele. Astfel, mamele mele au aflat despre obiceiurile bărbaților cu care tata făcea comerț mai multe lucruri decât ar fi visat el vreodată să afle.

— Cu ochii la lucrul tău, îmi spunea mama, gândindu-se că mă pregătește pentru o viață de negustor, este mai ușor să uiți cine e de față, să-ți caute la vorbe. Tu și soră-ta trebuie să luați aminte la asta când veți fi măritate.

Faceți treabă bună, iar cei alături de care lucrați o să vă spună și ce n-ați gândit vreodată.

Sfaturi pentru o soție de neguțător, poate, dar îmi vor servi la fel de bine și în qasr. În timp ce torceam, femeile au început să vorbească în jurul meu. La început în liniște, precum șoaptele din păpurișul însetat al uedului. În ziua aceea n-au spus nimic despre Lo-Melkhiin sau despre qasr, dar nici nu și-au ținut limbile legate cât am fost de față; știam că, dacă voi trăi, voi auzi curând ceva de care mă voi putea folosi.

Mi-am adunat toate gândurile asupra fusului meu. Și ăsta era un șiretlic învățat de la mama. Torsul nu cerea prea mare băgare de seamă și, când te obișnuiai cu greutatea furcii și începeai să simți lâna între degete, nici măcar ochii nu-ți mai făceau trebuință. În ultimii zece ani de viață, mama mamei mele torsese oarbă și totuși firele pe care mama le întrebuințase pentru broderia de pe dishdashahul ei de nuntă erau la fel de fine ca cele pe care tata i le cumpărase, mai târziu. Torsul este o muncă a visătorilor, iar eu îmi doream să visez la soră-mea și la un tărâm care să nu fie atât de pecetluit și copleșit de teamă.

Răsuflarea mi s-a domolit, ca să se potrivească ritmului fusului, iar ochii se plimbau încolo și încoace, țintă la rotița din vârf. Firul tors era natural – aveau să-l vopsească mai târziu –, dar destul de curând am zărit în albul murdar al lânii focul negru din părul întunecat al surorii mele.

Era la peșteri, pe dealul în care ne îngropam morții și unde văzuserăm pentru prima dată ploaia. Mama și mama soră-mii stăteau lângă ea, toate învești mântate în hainele preoțești albe, pe care femeile din familia mea le purtau în locul acela. Le vedeam buzele mișcându-se, deși nu le auzeam cuvintele, și atunci am știut că nu murise nimeni. Sora mea doar repeta cântecele, dar nu îngropau pe nimeni, iar mamele noastre o învățau cum să le urmeze calea.

Am fost uluită. Soră-mea urma să se mărite, neîndoielnic, și să părăsească tabăra tatălui meu. Dacă tot trebuia să învețe cântecele morților, acestea ar fi fost cele ale familiei soțului ei. Dar dacă învăța cântecele noastre, dacă era legată de peșterile noastre, era posibil ca morții să n-o lase să plece. Era posibil să n-o lase să-i părăsească. Știam însă bine că vedenia dinainte-mi nu minte. Soră-mea învăța cântecele de moarte ale familiei noastre, iar asta însemna că va rămâne pe vecie în corturile tatei – întotdeauna în preajma altarului meu.

Mă întrebam dacă tata știe ce fac ele. Nu-mi puteam închipui că ar fi îngăduit una ca asta. Îi respecta pe cei morți, negreșit, nu în ultimul rând pentru că tatăl tatălui tatălui său era zeitatea căreia îi datoram negoțul. Acel altar era cel mai des vizitat în catacombele noastre. Chiar și în anotimpul uscat era împodobit cu flori de apă-dulce și rădăcini murate. Dar nu acesta era altarul în fața căruia stătea acum sora mea.

Acest altar era nou, cu pietrele încă albite de soarele deșertului, fără pete așternute pe ele de timpul petrecut sub pământ. Era împodobit cu bucăți de pânză violet, pe care le-am recunoscut îndată. Când am croit dishdashahul pentru sora mea, mama ei a păstrat peticele rămase, ca să le prefacă în talismane norocoase pentru alte haine. Pe care însă n-apucaserăm să le coasem, așa că bucățile de pânză rămăseseră uitate în coșul cu lucru de mână. Acum însă zăceau împrăștiate pe altar, ca să fie văzute de zeități.

Întinse ca *eu* să le pot vedea.

O învățau cum să-mi îngrijească altarul. Acela care m-ar fi prefăcut într-o zeitate, după moarte, același pe care ea îmi promisese că-l va construi încă din timpul vieții mele. O văzusem rugându-se și la un altul, mai mic, aflat în cort, și l-am luat drept întreaga măsură a jurământului ei. Trebuie să-i fi mărturisit mamei mele, poate ca să-i domolească suferința, și apoi trebuie ca ele să fi decis, împreună, să strămute chivotul de rugăciune în locurile noastre sfinte. Nu-l va mai părăsi niciodată, nu acum. Va rămâne tot timpul cu mine.

— Slăvită stăpână? a rostit aceeași femeie blândă de adineauri. Slăvită stăpână, e timpul să pleci.

M-am smuls din visare. Eram înconjurată de fire alb-murdar, toarse uniform și încolăcite pe jos, iar lămpile erau stinse. Trecuseră ceasuri întregi.

— Mulțumesc, i-am spus, le-am spus tuturor. Ne revedem mâine.

Au dat din cap. Era o dorință înduioșătoare.

În noaptea aceea, Lo-Melkhiin a venit în iatacul meu și mi-a cerut să-i povestesc despre sora mea.

— De-acum, caravana tatei trebuie să se întoarcă acasă, i-am spus.

Încă nu-mi luase mâinile într-ale lui, și totuși mi-am simțit pielea arzând. Pârjolindu-mă, focul se învârtea precum fusul de tors.

— A adus cu el vești proaspete despre măritișul surorii mele.

— Despre măritișul ei? Minți.

— Nu mint, i-am spus, deși mințeam. În ultimele anotimpuri tata a tot căutat un soț pentru ea și a găsit unul pe placul lui și al ei.

— Îi pasă atât de mult să-i placă și ei?

— Soră-mea trebuie să-l iubească pe cel căruia îi va fi soață, am spus, iar în mine s-a ridicat un val de fierbințeală. Și ea va vărsa în el toate focurile creației.

Mințeam, dar am prins iar dimineața, ca și altădată.

8

În cea de-a șaptea dimineață, ceaiul mi-a fost adus de o femeie bătrână. Nu era bătrână ca maestrele țesătoare, cu degetele lor noduroase și umerii lor încovoiați, cu părul alb împletit peste cap în felul acela simplu, încolăcit, pe care eram atât de invidioasă. Aceasta era bătrână precum pietrele deșertului, albită și dură, fără pată. Iar părul ei, răvășit pe chip, avea o culoare de smoală, cum nu mai văzusem vreodată.

Părul o dăduse de gol. Era mama lui Lo-Melkhiin, cea atât de bolnavă, cea pe care el o vindecase în zilele de după întoarcerea din deșert. Părul nu i se înzdrăvenise însă, odată ce boala plecase, și fiindcă nu îi mai crescuse niciodată la loc, ea își făcuse o perucă dintr-o coamă de leu, animal pe care-l iubea atât de mult. Nu putea fi împletit sau uns cu uleiuri și nici nu putea fi supus, la fel ca leii înșiși. Arăta atât de nepământean, dimineața devreme, cu toată lumina aurie a soarelui înconjurând-o ca o aură, dar era nespus de frumoasă.

M-am ridicat în capul oaselor și i-am luat ceașca din mâini. Mă întrebam dacă se cuvenea să mă ridic în picioare și să fac o plecăciune, dar înainte să apuc să fac vreo mișcare, ea s-a așezat printre pernele de la picioarele patului meu și și-a tras picioarele dedesubt, de parcă ea ar fi fost fata de păstor.

— Șapte nopți, mi-a spus ea. Cred că nu voi fi în stare să te mai ocolesc multă vreme.

Mă întrebam dacă îi păsa vreun strop de soațele fiului său, dar învățase să nu le ia în seamă, așa cum păreau să facă restul oamenilor din qasr. Femeile din încăperea țesătoarelor încă nu-mi adresau niciun cuvânt, deși începuseră să-și vorbească între ele ceva mai tare și cu mai puțină fereală. Cel puțin nu se mai arătau la fel de uimite când mă iveam, în fiecare dimineață, și nu-mi mai evitau privirea când le spuneam că ne vom revedea în dimineața următoare.

— Cinstea de a te întâlni este de partea mea, i-am spus.

Nu știam ce să fac, nici măcar cum să o numesc, așa că mi-am băut ceaiul și m-am rugat să nu-i aduc nicio jignire.

— Fiul meu spune că nu te temi de el, mi-a spus.

Nu știam că erau atât de apropiați. Nu știam dacă ea încuviința sau nu aceste căsătorii. Nu știam dacă ei îi era teamă de el.

— Mă tem, am spus, și eram destul de aproape de adevăr. Mă tem de el așa cum mă tem de soarele deșertului și de șerpii cei veninoși. Sunt parte din viața pe care o trăiesc. Dar soarele ne dă lumină, iar șerpii hrănesc caravana, dacă îi prindem și-i gătim.

— Iar sub domnia fiului meu, avem pace și bunăstare, a spus ea, cu voce amară.

Bărbatul ei nu cârmuise bine.

— Iar eu nu am scăpare, am încuviințat eu.

M-a privit timp îndelungat, în timp ce mi-am terminat ceaiul.

— O să-ți povestesc despre fiul meu, mi-a spus ea. Nu despre bărbatul care este acum, despre care știi la fel de multe ca mine. Ci despre cum era băietan și despre ce era când a învățat să vâneze.

M-am întrebat dacă voia să-mi stârnească mila pentru el, însă mi-am amintit de celelalte care trăiseră în odaia asta înainte de mine și inima mi-a rămas împietrită. Totuși, nu aveam nicio treabă astăzi, iar tata le spunea mereu fraților mei că drumurile cele mai bune sunt cele pe care le știi cel mai bine.

— O să te ascult, i-am spus.

— Vino în grădină după ce te îmbraci și o să stăm de vorbă, a răspuns ea, iar paravanul din lemn a alunecat ușor, închizându-se în urmă-i.

Slujitoarele au intrat răsuflând agitate, deși se străduiau să nu-și arate neliniștea. Astăzi, măcar, mi-au aranjat simplu părul, încolăcit în jurul capului, răsucindu-l fără să-l împletească, ceea ce-l făcea să arate mai bine, dar nu atât de trainic. M-am gândit că s-ar putea să am în plete mai multe bețe decât corturile tatălui meu, proptite să țină piept nisipului, la vremea când le ridicam. Apoi m-au lăsat în grădina cu fântână pe care o văzusem în prima mea noapte aici și m-am așezat lângă mama lui Lo-Melkhiin. Lângă noi era un coș cu smochine și un urcior cu apă dulce.

— Sunt de la miazăzi, mi-a spus ea. Acolo unde deșertul nostru este albastru și arată ca apa, dar te ucide dacă îl bei.

Tata îmi povestise despre asta și frații mei îl văzuseră, și ei. Era povestea lor preferată, pe care ne-o istoriseau mie și soră-mii. Un deșert uriaș, albastru, nemărginit, care sălta sub bătaia vântului și creștea sau

scădea odată cu luna. În el, sub luciul lui, trăiau creaturi precum șerpii și insectele noastre, care își sapă găuri în pământ; însă, dacă cineva bea din el, înnebunea și murea, ca și când ar fi încercat să bea nisip.

— Acolo avem tot soiul de animale, a continuat ea și mi-am dat seama că trebuie să iau aminte. Când stăpânul meu a venit să mă ia de soață și mi-a adus prima piele de leu, am știut că trebuie să-l urmez de unde a venit, ca să văd creatura care purta măreția aceea de blană.

Mă întrebam cum e când nu ți-e teamă de lei. Când soră-mea și cu mine îngrijiserăm pentru prima dată turmele, ni se spusese cum să ucidem șacali și hiene; *dar,* stăruiseră frații mei, *dacă vă atacă vreo leoaică, lăsați-o să ia ce oaie dorește.* După cum am învățat când am mai crescut, masculii erau diferiți, dar la fel de periculoși, mai ales când erau singuri.

— L-am iubit, cu toate că uneori se purta ca un nebun, a spus ea. Era blând și drept. În vremuri mai bune, ar fi trecut drept un cârmuitor priceput. Dar n-a fost să fie. Am căzut bolnavă și orice meșteșug de a aduce apa la noi, din depărtare, a dat greș. Căpeteniile în care s-a încrezut l-au trădat și s-au îngrijit de propriile buzunare, în loc să-și păzească oamenii din orașe și sate. Și atunci s-a născut și fiul meu.

Lo-Melkhiin avea, cred, zece veri mai mult ca mine. Atunci când am venit eu pe lume, oamenii erau deja obișnuiți cu vremurile grele. Tata călătorea tot mai departe și stătea acasă tot mai puțin. Mama și mama surorii mele învățaseră să întindă de fiecare fir, de fiecare pâine, de fiecare bucată de carne, cât de mult puteau. Nu sufeream de foame, nici noi, nici altcineva din corturile tatei; dar în orașe oamenii nu se descurcau la fel de bine.

— Fiul meu a crescut greu, la fel cum au fost și vremurile, dar a avut parte de zâmbetul tatălui lui, a spus ea. Știam că va fi un stăpân mai bun ca el, iar soțul meu știa și el. A petrecut ceasuri întregi încredințându-se că Lo-Melkhiin are cei mai buni dascăli și cei mai buni maeștri de arme. Dacă era vreun meșteșug pe care fiul meu voia să-l încerce cu mâinile lui, tatăl său găsea un maestru pentru asta. Dar ce-i plăcea cel mai mult era vânătoarea, a continuat ea. A învățat tainele deșertului cu ușurința cu care un șoim învață să zboare. Când a împlinit douăsprezece veri, deja aducea acasă mai multă carne decât vânătorii din qasr, deși prada era săracă în vremurile alea. Călătorea tot mai departe, acoperind ținuturi tot mai

întinse, văzând din pământurile astea și din deșert mai mult decât apucase tatăl lui să vadă, ocrotit peste tot de gărzile lui credincioase.

Auzisem de gărzile despre care îmi vorbea. Numele lor erau acum legende, așa cum era și al lui. Talpăiute și Atotvăzătorul nu-l putuseră salva de orice-ar-fi-fost, în ultima zi pe care a petrecut-o în deșert. Totuși, maică-sa vorbea despre ei cu duioșie, așa că mi-am înfrânat cât am putut de bine emoțiile care, altminteri, mi s-ar fi citit pe chip.

— A prins primul leu în cea de-a șaisprezecea primăvară, a spus ea. Fiara atacase turmele dintr-un sat aflat aproape de oraș și oamenii se temeau că i se va face poftă curând să simtă gust de copil. Bărbatul meu l-a oprit cu strășnicie pe Lo-Melkhiin să se ducă după el, dar fiul meu a stăruit pe lângă gărzi să-l ia și pe el și, trei zile mai târziu, s-a întors cu o blană minunată. După asta, a fost ca și cum fiarele îl chemau, îl ațâțau. Deși cred că nu aveau mai multă hrană decât noi și erau silite să găsească turmele cel mai ușor de prădat. Și, de fiecare dată când pleca, se mai întorcea cu câte o blană. Erau moi și miroseau a sălbăticiune. Pe atunci mă stingeam încet, toropită de soare, iar pieile de leu aduse de fiul meu erau singura bucurie pe care o mai aveam.

În timp ce vorbea, își trecea degetele prin perucă, zâmbind acelor amintiri.

— Apoi a plecat după ultima blană.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Și știi ce s-a întâmplat după asta.

A rămas pe gânduri, ascultând susurul fântânii, în timp ce soarele urca deasupra noastră.

— Doamna mea mamă, i-am spus în cele din urmă, fără să mă gândesc că e ciudat să o numesc la fel ca pe mama surorii mele. De ce îmi spui toate lucrurile astea?

— M-am gândit că trebuie să-ți cunoști soțul. N-ar fi drept să te gândești la el doar ca la un monstru. Bărbații de la curte îți vor spune că ne-a făcut tuturor mult bine și că moartea ta și a celorlalte este prețul pe care trebuie să-l plătim. Eu aș vrea să-ți spun că înainte a fost bun și că tatăl lui și cu mine voiam să fie un om și mai bun. Nu este acel bărbat. Dar, cu fiecare zi în care tu rămâi în viață, mă rog la zeii casei mele să devină din nou omul acela.

Apoi m-a părăsit și am rămas în grădină până când dogoarea soarelui a devenit atât de puternică, încât m-a silit să caut umbră. Pentru mine tot nu conta că Lo-Melkhiin își iubise cândva mama și poporul. Vărsase sânge și păstrase pace, dar numai pacea era însemnată. Nu eram mulțumită cu asta, deși nu voiam ca, în schimb, o altă fată să plătească prețul cu viața ei. După șapte zile în qasr eram hotărâtă să mai câștig șapte, și chiar mai multe după ele. Căci acum aveam o hartă pentru negoț, una mai bună decât cea de dinainte ca mama lui Lo-Melkhiin să-mi povestească despre fiul ei. Poate că exista o slăbiciune, o greșeală, ceva din el de care m-aș fi putut folosi.

Însă m-am gândit, deopotrivă, la ceea ce-mi spusese la sfârșit, la ceea ce spuneau toate poveștile: nu mai este acel om.

9

În acea după-amiază n-am mai mers în atelierul de țesătorie. În schimb, m-am plimbat prin grădină, ca să văd statuile uriașe făurite de artiștii lui Lo-Melkhiin. Când am zărit, din nou, statuia mamei lui, stând dreaptă și puternică pe spinările unor lei pereche, m-am oprit. Prima dată când am zărit-o mi s-a părut uimitoare și frumoasă. Acum, după ce o întâlnisem pe această femeie în carne și oase, nu mai eram atât de sigură. Statuia părea mai dură, și nu doar pentru că era făurită din piatră. Fața îi era mai ascuțită, gura avea colțurile lăsate, iar umerii erau mai lați decât în realitate.

Cu toate astea, cei mai răi erau ochii, îi văzusem la fel și la alte statui din grădinile de la qasr. Părea să n-aibă nicio importanță dacă înfățișau bărbați, femei sau animale. Toți arătau ca sculptați într-o frumusețe stânjenitoare, pe care nicio creatură vie n-o avea. Și toate statuile aveau ochi nefirești, holbându-se prin unghere ca și când s-ar fi așteptat să afle acolo orori nemaivăzute.

Dacă le priveai prea mult, puteai să înnebunești.

— Îți place statuia asta? a rostit o voce în spatele meu.

M-am întors și l-am zărit pe soldatul care îmi dăduse sare în deșert. Nu purta uniforma, acea armură de piele care îl apăra de spadă și săgeți – și care trebuie să fi fost ucigătoare în bătaia soarelui –, ci era îmbrăcat în șalvari de pânză și o tunică încinsă în brâu. Cutia din lemn sculptat atârna tot acolo, chiar lângă cuțitul pentru bucățit mâncarea.

— Este uimitoare, i-am spus. Dar pentru că am întâlnit și modelul, nu cred că-mi place.

— Nici mie, a mărturisit el, venind să se așeze alături de mine. Și simt că îmi este îngăduit să spun atât de multe, din moment ce eu am făurit-o.

Am rămas fără grai. Nu întâlnisem până acum un cioplitor în piatră, nicidecum unul faimos, precum Firh Atingepiatră.

— Domnul meu, iertare, am spus. Nu voiam să-ți aduc vreo supărare.

— Nu sunt domn, a răspuns el, și spun adevărul când îți mărturisesc că nu-mi place. Multe dintre statuile pe care le-am făcut pentru Lo-Melkhiin

nu-mi sunt pe plac, deși mi-a făcut o mare cinste să le așeze la vedere într-un loc atât de minunat precum propriile sale grădini.

— Am crezut că ești un soldat din gardă, am spus.

— Pentru prima dată în viață mi-aș fi dorit să am darul surorii mele de a mânui cuvintele. Puteam spune frumos poveștile dacă învățam și exersam cum s-o fac, dar nu eram deloc dăruită când venea vorba să le scornesc pe loc.

— Sunt, mi-a răspuns el. Am venit aici ca să-l slujesc pe tatăl lui Lo-Melkhiin, chiar înainte de moartea lui, apoi am intrat în slujba fiului.

— Atunci sculptura este doar o distracție pentru tine? l-am întrebat.

Mama nu încuviința trândăveala și, din moment ce frații mei nu se coborau să coasă alături de noi, mulți dintre ei meșthereau unelte din oase, în timp ce stăteau noaptea în jurul focului.

— A fost, cândva, a spus el. Puteam să meșteresc vârfuri de săgeți sau bețe pentru cort – dar nu obiecte mai răsărite. Îmi țineam mâinile ocupate, vezi bine, în ceasurile lungi de veghe din nopțile reci.

Am privit spre statuie. Era drum lung de la săgeți și bețe meșterite în preajma focului de seară până la stânca cioplită din grădinile lui Lo-Melkhiin.

— Ce te-a adus la piatră? l-am întrebat.

Chipul i s-a întunecat.

— Călătoream cu Lo-Melkhiin în căutarea unei mirese, mi-a răspuns el.

Uitase cui vorbește și, când și-a amintit, l-am văzut ridicându-și ochii spre mine cu o tresărire.

— Nu-i nimic, i-am zis. Te rog, spune mai departe.

— Prea bine, a răspuns. În călătoriile astea nu mergeam prea mulți, iar Lo-Melkhiin își făcea rândul la stat de veghe și înșeuat caii, ca un oștean obișnuit. Ne vorbea, și noi lui, și se uita la mine cum cioplesc. Mi-a spus că am mâini bune pentru piatră, că ar trebui să încerc; când ne-am întors, am aflat că bucata asta uriașă de stâncă îmi fusese hărăzită mie. Multă vreme n-am băgat-o în seamă. Preț de șase soațe, cred. Sau poate opt. Iartă-mă, stăpână, dar câteodată nu-mi place să țin șirul.

Nu puteam învinovăți poporul din qasr. Soțiile lui Lo-Melkhiin erau în sute la număr, iar unele dintre ele abia supraviețuiseră cât să lase un semn în traiul zilnic din qasr. Nu mă așteptam să le plângă cineva.

— De fiecare dată când plecam, Lo-Melkhiin mă privea cum cioplesc și îmi spunea că am mâinile făcute pentru piatră. Și, de fiecare dată, nu-l ascultam, a spus el. Apoi, într-o noapte, am visat, mai viu ca niciodată, o statuie care era închisă într-un bloc de piatră – o statuie a mamei lui Lo-Melkhiin, călare pe o pereche de lei. Când m-am trezit, aveam deja uneltele în mâini și mă ridicasem deja pe jumătate, înainte de a apuca măcar să mă gândesc la asta. Nu mai cioplisem niciodată în piatră, dar statuia pe care o văzusem în vis era minunată. Era o nebunie să cred că aș putea să fac ceva atât de măreț chiar din prima încercare. Chiar și pentru vârfurile de săgeți ai nevoie de multe încercări. Nu m-am oprit nici ca să mănânc, nici ca să beau, nici măcar când soarele era sus, chiar deasupra locului în care lucram. Mâinile mi se crăpaseră și sângerau, iar gâtlejul îmi striga după o înghițitură de apă, dar nu m-am oprit. M-am copt la soare și nu mi-a păsat. Mă gândeam numai la statuie, cea pe care urma să o mântuiesc din piatră.

Dacă separi berbecii de mioare, atunci când sunt în călduri, vor înnebuni încercând să ajungă la ele. Nu contează că îi legi. Dacă le pot adulmeca, își vor rupe toate oasele, și pe ale tale, încercând să le găsească. Părea că și nebunia care pusese stăpânire pe cioplitor era la fel.

— În cele din urmă, am terminat. Mi-am revenit din nebunie și l-am văzut acolo pe Lo-Melkhiin. Mi-a zis că mă privea de ceva timp, dar eu eram cufundat în munca mea și nu-l văzusem venind, zicea el. A privit statuia de sus până jos și a declarat-o perfectă. Mi-a mulțumit, în numele mamei sale, pentru așa o lucrare minunată și m-a numit Firh Atingepiatră, pentru că, atunci când piatra și cu mine lucram împreună, desăvârșeam frumusețea. M-a întrebat ce răsplată vreau de la el și i-am spus că m-ar face fericit o slujbă de gardian. Nu-mi place piatra, vezi bine, îmi plac nisipul și soarele. Nu voiam să le părăsesc.

— Dar celelalte statui? l-am întrebat. Cu ele care e treaba?

— Pe astea le-am sculptat în crize ca de nebunie, mi-a spus el. Câteodată, Lo-Melkhiin călărea alături de mine și apoi îmi dădea pietre. Pe care le ciopleam întotdeauna, chiar dacă nu-mi plăcea, iar rodul acestor clipe mă bântuie în fiecare grădină din locul ăsta.

I-am privit mâinile. Erau brun-închis, de la soare și vânt, și bătătorite de la frâiele calului și de la mânerul suliței pe care o căra când îi venea

rândul să vegheze zidul cetății. N-am văzut tăieturi sau alte răni. Se făcuseră șapte zile de când venisem aici și acest răstimp n-ar fi fost îndeajuns pentru ca palmele să i se vindece dacă nebunia cioplitului le-ar fi luat în stăpânire.

— N-ai sculptat nimic de când am venit eu aici? l-am întrebat.

A zâmbit, primul zâmbet adevărat de când începuse să-mi vorbească.

— Am cioplit vârfuri de săgeți, stăpână, mi-a răspuns, în tradiția tatălui tatălui tatălui meu. Eu nu le negustoresc în schimbul aurului și al turmelor, așa cum făcea el. Ci, le folosesc ca să-mi cumpăr dreptul de a nu face în cazarmă anumite corvezi, care nu-mi plac. Așa am timp să vin aici, în grădină.

— Mă minunez, i-am spus. M-aș fi gândit, din cele ce mi-ai spus, că ai vrea să stai cât de departe cu putință de statuile astea.

— Ai dreptate, slăvită stăpână, mi-a răspuns. Dar florile sunt nespus de frumoase, în ciuda pietrelor, iar fântânile încă mă farmecă, la fel ca în prima zi în care le-am văzut. Pentru aceste două minunății, las deoparte dezgustul față de statui și față de ochii lor. Nici măcar nu le pot privi în ochii aceia.

— Fântânile sunt magnifice, am încuviințat eu, însă m-am simțit dintr-odată stingheră.

Se pare că întotdeauna bărbații trec peste lucrurile neplăcute de dragul celor la care țin. Ochii statuilor, la schimb cu sunetele melodioase ale fântânilor. Moartea fiicelor lor, la schimb cu binecuvântarea negoțului.

Era multă frumusețe în qasr, dar și multă urâțenie și frică. Nu voi fi ca acești oameni, care întorc fața de la una pentru a o vedea pe cealaltă. Îmi voi aminti care este prețul lucrurilor. Fie că el își dădea sau nu seama, mâinile cioplitorului se mișcau deasupra trupurilor de leu de parcă le-ar fi sculptat din nou. Dacă ar fi avut uneltele, n-am nicio îndoială că ar fi găsit vreo bucată de piatră pe care să o prefacă într-o înfricoșătoare asemănare cu viața. Chiar și așa, nu-l puteam urî. Îmi dăduse sare în deșert și se uitase în ochii mei pe când ceilalți oșteni îmi ocoliseră privirea. Era posibil ca și el, care venise aici ca să-i slujească unui om pe care-l iubise, să fie tot atât de înrobit ca și mine, chiar dacă era ținut de altă făgăduială. Eu nu puteam fi izbăvită de la moartea care mă aștepta între aceste ziduri de piatră, dar el mai putea încă să-și găsească libertatea, în nisip și în cer.

L-am privit cum se pierdea în muzica liniștită a cascadei și în mereu schimbătoarele ei fețe.

— Fie ca mâinile tale să găsească ceea ce iubești, am șoptit, prea încet să mă audă cineva, în afara zeităților mele. Fie ca munca ta să nu te mai sperie, ci să-ți aducă bucurie în loc, și fie ca ea să aducă bucurie și altora. Fie ca tu să cioplești pentru tine, nu pentru Lo-Melkhiin.

L-am lăsat acolo, cu mâinile pe crupa leilor care-l dezgustau și cu ochii pierduți în cascadă. Pe când mă apropiam de arcada grădinii, am auzit un foșnet în tufișurile scunde și mi-am dat seama că una dintre slujitoare ne pândise în timp ce stăteam de vorbă. Poate că măritișul meu era mai neobișnuit și încă neîmplinit, dar părea că însoțitoarele mele îl luau în serios. Nu trebuia să fiu lăsată singură cu un alt bărbat, nici măcar cu unul atât de respectat precum Firh Atingepiatră.

Spusese că Lo-Melkhiin i-a dat numele ăsta. Mă întrebam care fusese numele său înainte, dacă avusese vreunul – sau dacă soarele i-l topise din minte în ziua în care o sculptase pe mama lui Lo-Melkhiin.

10

În cea de-a zecea dimineață, când m-am trezit singură în camera mea confortabilă și mi-am dat seama că trăiam încă, n-am mai fost surprinsă. Un fior mi-a trecut prin trup, iar pereții s-au închis în jur. Văzusem strania și puternica energie și descărcarea dintre mâinile mele și ale lui Lo-Melkhiin. Începusem să bănuiesc că ursita mea moarte urma să fie pricinuită nu de otravă, nu de cuțit și nici de degetele lui strivindu-mi grumazul. Aici era o lucrătură pe care n-o înțelegeam; vreo zeitate blestemată din familia lui Lo-Melkhiin sau poate demonul din povestiri, jucându-se pe deasupra degetelor noastre unite. Asta urma să-mi aducă sfârșitul. Nu puteam să mă rog zeității pe care soră-mea o făcuse din mine. Cuvintele îmi rămâneau înțepenite în gâtlej. Dar puteam să mă rog, așa cum o făcusem întotdeauna, oaselor tatălui tatălui tatălui meu, chiar dacă acestea se aflau atât de departe.

Am tras adânc aer în piept, așa cum mă povățuise mama, și mi-am chemat în minte icoana cerului albastru și a nisipului cafeniu. Înainte, când soră-mea și cu mine făceam asta, îi țineam mâinile în palme și ne ciupeam una pe alta ca să nu ne pufnească râsul. Nu ne lipsea evlavia cu tot ce însemna ea, dar eram copii și copiii găsesc oriunde lucruri de care să se amuze. Mama se încrunta, dar mama surorii mele zâmbea alături de noi.

— Zeii aud atât de multe lucruri triste, atât de multe vreri fără speranță și dorințe, spunea ea. Lasă-i să mai audă și câte un hohot de râs, din când în când.

Acum n-am râs și norii s-au rostogolit peste deșertul din mintea mea. Zadarnic am încercat să chem la mine cerul albastru, el nu a venit, iar nisipul moale era împuns adeseori de stânci ascuțite și de tufișuri cu țepi atât de lungi, că ar fi putut străpunge inima unui miel, dacă biata creatură s-ar fi încurcat în ele. Am deschis ochii și mi-am deplâns soarta. Poate că eram totuși prea departe de locurile morților mei, ca să mă pot ruga lor.

Pe cufărul de lemn din colțul camerei stătea împăturit acel dishdashah făcut de mine și de soră-mea, cel pe care cineva mi-l adusese, după ce l-am cerut. M-am ridicat și am străbătut odaia ca să-l iau, cu picioarele

goale obișnuite, în cele din urmă, cu podeaua tare de marmură. Cu el în mâini, m-am întors la culcușul meu din pat și am închis încă o dată ochii.

De data asta, n-am mai chemat deșertul, ci mâinile surorii mele în timp ce ne lucram broderia pe țesătura delicată. I-am auzit vocea șoptind în urechea mea. Și mai era acolo încă ceva, altceva adânc ascuns în vedenie. Răsuflarea mi-a luat-o razna și m-am cufundat în abis.

Era un sunet uniform, ritmic și liniștitor. Era războiul în care se țeseau pânzeturile. Nu știam cine le făcuse – tata ni le adusese după un drum cu caravana – dar puteam să-i simt aceluia mâinile pe suveică, felul în care degetele alegeau firele urzelii de-o parte și de alta, ca să creeze modelul firului de bătătură. Pânza pentru dishdashahul meu fusese de un violet intens, semn al bogăției tatei. De data asta, țesătura era portocaliu-strălucitor, cu fire subțiri de aur adăugate ca accent la fiecare lungime de palmă sau pe-acolo. Deși culoarea era mai puțin nobilă, modelul și greutatea țesăturii o făceau neprețuită. Aceasta ar fi putut îmbrăca o regină.

Am simțit puterea pânzei și am chemat-o spre mine. Am văzut focul naramziu alergând din țesătură spre palmele mele și, deși culoarea nu a curs din urzeală, m-am simțit mai puternică, mai liniștită. M-am gândit că puteam chema acum și azuriul cerului, dar mi-am dat seama că nu mai aveam nevoie de el.

Când am deschis ochii, una dintre slujnice stătea îngenuncheată la picioarele patului meu. N-o mai văzusem înainte și mi-aș fi dorit ca femeile care tot intrau în odăile mele să nu se schimbe atât de des. Am fost bucuroasă că nu mă deranjase. Ochii îi erau larg deschiși a mirare, dar n-am știut de ce până când n-am privit în jos, spre mâinile mele care încă țineau dishdashahul. Culoarea îi pălise în lumina soarelui din odaie, dar o neîndoielnică strălucire arămiu-aurie stăruia, învăluindu-mi mâinile și mătasea violet-întunecat. Speriată, am desprins degetele și dishdashahul a căzut, luând cu el acea lumină stranie.

— Slăvită stăpână, a răsuflat fata și mi s-a părut că a îngenuncheat până la pământ în fața mea.

Cel puțin nu a fugit de frică.

— Nu băga în seamă, i-am spus. Zeii ne arată milostivirea lor în moduri pe care nu le înțelegem întotdeauna.

— Da, slăvită stăpână, a spus ea, dar era limpede că nu credea că lumina venise de la vreo zeitate.

A tras aer în piept și s-a ridicat:

— Stăpânul va da un mare ospăț în această seară, a spus ea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Va fi o ploaie de stele căzătoare și a trimis după Sceptici și Preoți ca să chibzuiască asupra misterului. A poruncit să vii și Domnia Ta, altminteri nu va apuca să te vadă.

M-am întrebat dacă asta însemna oare că eram în siguranță în noaptea asta. Dacă nu mă duceam, Lo-Melkhiin nu m-ar fi întâlnit și n-ar fi putut să mă ucidă. Dacă mă duceam, negreșit nu m-ar fi ucis în văzul celorlalți. Am simțit iar acel fior, ca în clipa în care mă trezisem, dar era prea puțin din cauza focului arămiu pe care îl invocasem. Lo-Melkhiin nu m-ar fi ucis cu mâinile lui, eram sigură de asta. Era stăpânit de o putere stranie, chiar și eu eram stăpânită de una la fel de ciudată, și nu voi afla mai multe despre lucrurile astea ascunzându-mă în camera mea sau de la femeile care țeseau.

— O să vin, i-am spus slujnicei, iar ea mi-a zâmbit.

Apoi m-a ajutat să mă îmbrac în haine ușoare pentru dimineață, căci în curând aveam să încep pregătirea pentru ce urma să fie. Am luat un mic dejun cu lipie și ulei, apoi am fost dusă la hammam. Pregătirile erau chiar mai laborioase decât cele pentru noaptea nunții, probabil pentru că această ocazie cerea ca părul să fie aranjat mult mai migălos decât în acea seară. Ore întregi m-au curățat, m-au frecat, vopsit, încrețit, buclat. Era cald și aș fi putut fi târâtă în vraja unduitoare, sau aș fi putut chema cerul albastru al deșertului, dar mi-era teamă ca nu cumva să reapară acea lumină stranie. Nu voiam să-mi sperii însoțitoarele. În schimb, am rămas tăcută și le-am ascultat vorbind.

— Anul trecut, stăpânul a trimis numai după Sceptici, a spus maestra vopsitoare cu henna, desenându-mi modele pe față cu mâinile ei cafeniu-închis. Preoții s-au înfuriat, dar n-au putut spune nimic, desigur.

— Scepticii au spus că stelele nu sunt zeități, ci doar piatră și foc, a spus fata al cărei rost era să aleagă sărurile de baie.

— Atunci cine poate aprinde un foc destul de puternic ca să ardă pietrele? a întrebat maestra vopsitoare. Și cum rămâne piatra aprinsă în cer, fără să fie vegheată?

— Sunt sigură că Scepticii au un răspuns, a spus fata.

— Sigur că au.

Maestra vopsitoare cu henna a terminat cu brațele mele și a început să-mi pieptene vopseaua în păr – pentru aromă, nu pentru culoare.

— Dar ascultând răspunsurile lor și ale Preoților poți vedea mai limpede cerul.

Au continuat să se sfădească în timp ce-mi aranjau cosița, iar eu m-am cufundat în gânduri, deși nu voiam asta. În corturile tatei nu existau Sceptici. Aceștia trăiau numai la oraș și în unele sate mai mari. Spre deosebire de Preoți, care puteau lucra de unii singuri, Scepticii aveau nevoie de tovarăși ca să poată despica în patru marile întrebări pe care ei înșiși le ridicaseră. Satele mai mici sau taberele se puteau lipsi de oameni ca să-i trimită să îngrijească de oasele morților, dar nu puteau întotdeauna să se lipsească de un om care să nu facă altceva decât să gândească, oricât de sclipitoare i-ar fi fost gândurile. Nu întâlnisem niciodată un Sceptic, dar urma să se întâmple chiar în seara asta.

Nu-mi dădeam seama care anume, mai exact, era rangul meu. Deși slujnicele îmi erau supuse, iar Firh Atingepiatră fusese respectuos, nu știam dacă aș putea porunci cuiva. Dacă aș vorbi unui Sceptic, acesta mai degrabă m-ar disprețui, ca pe o simplă fată născută în cort, venită aici ca să moară de mâna lui Lo-Melkhiin, precum celelalte dinaintea ei. Poate că viața mea încă necurmată ar fi totuși destul de interesantă ca să-mi ofere discuția dorită. Aș fi vrut să întreb despre puterea zeilor, în caz că știa cineva cât de mult se întindea aceasta. Știam deja răspunsul Preoților, pentru că mi-l spusese mama, dar acum voiam și o altă părere.

Când părul mi-a fost aranjat, în fine, pe măsura ifoselor, femeile mi-au adus niște fructe și s-au odihnit câteva clipe înainte de a trece la ultimii pași ai împodobirii mele. Am învățat cum să mă așez cu acea grămadă de cozi împletite, încolăcite în vârful capului, și cum să țin o cupă fără să-mi distrug tatuajele de pe degete și încheieturi. Maestra vopsitoare cu henna mă supraveghea îndeaproape, apoi și-a dat încuviințarea.

— Slăvită stăpână, nu te îngrijora prea tare pentru obiceiurile de la curte în seara aceasta, a spus ea, cu voce joasă, aproape de urechea mea. Vor fi lumini de torțe și nu se va sta la masă. Cu puțin noroc, toți ochii se vor îndrepta spre cer.

— Cu noroc, i-am răspuns, zâmbind.

Mi-a surâs și ea, șovăielnic la început, dar apoi surâsul i s-a preschimbat într-un zâmbet sincer, când a văzut că nu mă tem.

În cele din urmă, afară s-a întunecat și a venit timpul să mă gătesc pentru ospăț. Maestra veșmintelor mi-a tăiat hainele pe care le purtam, pentru că nu le-ar fi putut îndepărta fără să strice măiestria cosițelor. A fost adus un port nou, cu șireturi, pe care mi le-au legat la spate.

— Acesta este un dishdashah numai pentru stat în picioare, mi-a spus maestra veșmintelor. Nu trebuie să te așezi decât dacă ai în preajmă pe vreuna dintre slujnice, care să te ajute să te ridici mai apoi. Nu se va desprinde cât timp rămâi în picioare, dar dacă te apleci, chingile lui vor slăbi și nu vor mai tine când te vei mișca.

Au adus veșmântul. Nu mi-am putut ascunde uimirea. Lumina împrăștiată de lămpi a pâlpâit, dar, cu toate astea, rămânea mult mai strălucitoare decât cea aruncată de candelele de seu pe care le foloseam în corturi. Nu era nici tulbure, nici încețoșată, pentru că plăcile de faianță din baie oglindeau razele azvârlite din lămpi și le sporeau până când deveneau la fel de strălucitoare ca lumina zilei. Nu era cu putință ca vederea să mă înșele, deși am clipit de câteva ori să mă asigur că nu sunt încă pradă vedeniilor mele.

Țesătura era naramzie ca flacăra, străbătută de fire aurii care, precum bucățelele de faianță, sclipeau în lumina lămpilor. Mătasea grea șoptea, în timp ce maestra veșmintelor mi-o înfășură împrejurul trupului, oprindu-se ici și colo ca să strângă șireturile, pe când ajutoarele ei țineau haina să nu cadă. Chiar și modelul urzelii era același cu cel pe care îl văzusem în reverie.

— A fost făcut special pentru culoarea pielii tale, slăvită stăpână, mi-a spus maestra veșmintelor.

Negreșit, nu tălmăcise bine uimirea mea.

— Totuși, nu știam despre firele de aur. A fost cu totul neașteptat.

— Într-adevăr, i-am răspuns, trecându-mi grijulie un deget peste țesătură.

Se unduia, vălurind în culori care curgeau deasupra pânzei precum norii subțirei prin cerul fierbinte de vară, dar mult mai strălucitoare la privit.

— Conturul făpturii tale se va vedea mai bine în întuneric, a spus maestra vopsitoare cu henna. Poate că unii își vor lua ochii, în cele din urmă, de la stele.

Am rămas tăcută până ce ele și-au săvârșit treaba, iar admirația față de dishdashah le-a alungat, în fine, și ultimele temeri legate de moartea mea, chiar în acea noapte. Nici eu nu mă mai temeam de asta, dar o nouă spaimă creștea în loc. Încă îmi doream să vorbesc unui Sceptic, dar acum trebuia să fiu mult mai atentă la ceea ce aveam să spun. Nu auzisem niciodată de vreun om care să-și viseze viitorul în timpul vieții sale. Câteodată, zeii îți ofereau îndrumare, dar aceasta rămânea tulbure. Nălucirea mea fusese izbitor de limpede. Am închis ochii încercând, încă o dată, să invoc cerul albastru al deșertului, așa cum făcusem de multe ori înainte de a veni aici. S-a întrupat imediat ce i-am poruncit, dar acum a fost cu totul altfel decât în alte dăți.

Cerul era de un azuriu la fel de strălucitor, iar nisipul de un cafeniu potolit, însă fără ascuțișurile de dinainte, îmi dădeam seama, ca niciodată până acum, cum cerurile se țeseau laolaltă, cum nisipul făcea parte din acest tipar și cum cele două piese se înlănțuiau, tivind orizontul îndepărtat. Inima mi-a luat-o la goană și la început am crezut că sunt înfricoșată; însă apoi am deschis ochii și le-am văzut pe femei cum mă priveau: ca și când aș fi fost cu adevărat o regină. Am știut atunci că nu era frică ceea ce simțeam alergându-mi prin vene, odată cu sângele.

iii.

Lo-Melkhiin o știa bine pe prima dintre ele. Știa cum arată. Îi știa mirosul. Conturul zâmbetului. Și-a amintit-o pentru mult timp, pentru că a iubit-o. Eu am ținut-o minte pentru că am furat-o.

Era mai scundă decât Lo-Melkhiin și chipul i-a strălucit de bucurie în timpul nunții și al petrecerii care a urmat. Oamenii nu știau ce avea să se întâmple, nu încă. Nici măcar nu bănuiau. Tot ce știau era că Lo-Melkhiin se bucura să se însoare, în sfârșit, și că pământurile lor își reveneau, încet, din ocârmuirea nefastă, încă nu înțelegeau că va exista un preț. Dar Lo-Melkhiin știa, desigur, și striga și urla, dar nu putea face nimic ca să mă oprească.

După ce bucatele au fost mâncate și muzica a amuțit, i-au așezat pe Lo-Melkhiin și pe mireasa lui în pat, într-o odaie căptușită cu mătase, cu ferestre mari prin care să pătrundă lumina lunii. Lo-Melkhiin stătea în picioare în mijlocul odăii, iar ea s-a apropiat, cu pletele de smoală răvășite sub strălucirea de argint. Aerul nopții era încărcat de răcoarea deșertului, dar buzele ei ardeau, apăsate pe buzele lui. Pentru o clipă, Lo-Melkhiin a fost copleșit. Urletele lui mute au încetat la atingerea ei, încălzite de sărut. Când i-am pus brațele în jurul trupului fecioarei, și-a amintit și a început din nou să strige.

Acea primă noapte a fost plină de stângăcii. Lumina rece a lucrat prea repede, iar ea era prea îndrăgostită de bărbatul cu care își închipuia că se măritase. Avea să-mi ia mult timp și alte câteva neveste până să-mi rafinez metodele. Cred că, dacă aș fi reușit să mă stăpânesc, ea ar fi trăit să vadă lumina zilei următoare. Ar fi trăit, poate, să vadă chiar lumina următoarelor zece zile. Aveam să învăț, în nopțile care au urmat, că frica arde iute, dar iubirea arde în profunzime. Amândouă îmi erau de folos, ceea ce a fost un noroc, fiindcă, în curând, nimeni nu-l mai îndrăgea pe Lo-Melkhiin.

Nimic din toate astea n-au contat în acea noapte. Am luat de la ea ce mi-a trebuit și l-am silit pe Lo-Melkhiin să o privească încovoindu-se și chircindu-se sub mâinile lui. Părul ei negru s-a făcut cenușiu, apoi argintiu și, în cele din urmă, alb. Ochii și-au pierdut strălucirea

însuflețită și s-au preschimbat în două găvane serbede, adâncite în fundul capului. Pielea i se strânsese pe oase și apoi s-a scofâlcit, pe măsură ce oasele s-au fărâmițat înlăuntrul ei. Singura mea nemulțumire adevărată a fost că nu a strigat nici măcar o dată, dar a făcut-o Lo-Melkhiin cu prisosință, pentru amândoi.

Dimineață, când servitoarele l-au trezit pe Lo-Melkhiin, au fost țipete de groază și suferință la vederea ororii pe care o făcusem în patul lui conjugal. M-am prefăcut și eu că sufăr și mi-a ieșit atât de bine, încât m-au crezut. Ea a fost îngropată și m-am prefăcut că o jelesc chiar și atunci când țara prospera. Dar un domn nu poate rămâne neînsurat și, înainte de a trece prea mult timp, divanul l-a implorat pe Lo-Melkhiin să-și lase la o parte presupusa durere și să se recăsătorească. Și n-a fost nevoie să-l roage prea mult.

A doua nuntă a semănat cu prima, la fel și cele care au urmat. Dacă au existat vorbe că Lo-Melkhiin n-ar trebui să se mai însoare, acestea au fost atât de tăcute, precum urmele pașilor de câine sălbatic care vânează în deșert. Timpul a trecut și fecioarele mureau, una câte una, iar în cele din urmă au devenit prea numeroase chiar și pentru ca Scepticii să poată da o explicație. Dar țara prospera și era pace, iar lui

Lo-Melkhiin i s-a cerut din nou să se însoare. Bărbații din divan au hotărât, apoi, care dintre fecioare să fie sacrificate și așa a fost instaurată legea.

Nu-mi păsa de legi și de regulile divanului lui Lo-Melkhiin. Îmi păsa numai de puterea pe care o puteam lua din nevestele lui, atunci când veneau în patul său, și de suferința pe care o pricinuiam trupurilor pe care le răpeam. În timp, se schimbase și el; agonia îi slăbise și devenise de-a dreptul plicticos, abia de mai reușeam să-l provoc. Oricum, forța mea nu pălea și mi-am dat seama că încă îmi mai puteam râde de el pe seama fragilității victimelor noastre. Așa că am continuat, împreună.

11

Când maestra vopsitoare cu henna și celelalte femei au terminat cu dichiseala, unul dintre slujitori a venit și m-a condus într-o grădină în care nu mai fusesem până atunci. Se afla la piciorul zidului de la qasr, iar intrarea era ascunsă de o ușă săpată în așa fel încât să pară totuna cu peretele. O privisem, dar nu bănuisem niciodată ce ascunde. Mama lui Lo-Melkhiin mă aștepta lângă o statuie tocită de vreme. Aceasta nu avea ochii tulburi cu care mă obișnuisem în grădinile din qasr. Cumva, mă făcea să mă simt mai în largul meu, chiar dacă nu aveam habar ce mă aștepta în noaptea asta.

Mama lui Lo-Melkhiin era și mai palidă în întuneric și nu purta henna pe obraz, ca mine. Ca de obicei, avea capul încoronat cu peruca ei din coamă de leu, iar blana de culoarea nisipului albea sub lumina stelelor, la fel cum deșertul pălea sub cerul nopții. Dishdashahul ei era mai întunecat decât al meu – albastru, poate violet – nu puteam spune, văzându-l în penumbră. Avea o croială simplă și cusătura era la fel, fără broderii și fără fire aurii, ca cele care îl luminau pe al meu. Mă întrebam dacă nu cumva sunt prea gătită, dar atunci m-a zărit și doar a dat din cap, apoi a ridicat mâna, ca să aranjeze o buclă ce îmi alunecase în mers.

— Maestra ta a scăpat un ac de păr, mi-a spus ea.

I-am simțit degetele subțiri atingându-mi capul, în timp ce prindea bucla alături de alta, în același ac. Apoi mi-a tras vălul puțin în față, ca să acopere improvizația.

— Trebuie să-ți ții capul cât mai drept.

— Așa voi face, doamnă mamă, i-am răspuns.

A dat din nou din cap și mi-a luat mâinile într-ale sale. Am plecat de lângă statuia cu privire blândă spre ușa tainică din zidul qasrului. Mi-am dat seama că de asta era ascunsă grădina. Ușa secretă era ascunsă la fel de bine și din afară, ca dușmanii să nu-și dea seama unde se află. Mă întrebam câți dintre cei aflați înăuntru știau taina. Mă întrebam și dacă mama lui Lo-Melkhiin mi-o arătase acum pentru că știa că s-ar putea să mor. Chiar dacă aș fi trăit, erau prea puțini cei cărora le-aș fi putut spune despre existența ei.

Zidurile qasrului erau destul de groase pentru ca ușa tainică să fie mai mult un tunel decât o simplă trecere. Mama lui Lo-Melkhiin n-a avut nevoie de lampă în întunericul de sub stâncă, iar eu am urmat-o, pentru că n-aveam de ales. Nu am parcurs tot drumul spre ieșire, ca să ajungem în partea cealaltă, ci, la un moment dat, am cotit într-o parte. Spre surprinderea mea, am dat peste o altă ușă, în spatele căreia se afla o scară îngustă. Aceasta ne-a dus pe acoperișul zidului și, pentru prima dată de când fusesem luată în locul surorii mele, am tras în piept aerul rece al nopții, golit de miresmele palatului.

— Vino, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin, după ce mi-am umplut plămânii cu aer pentru a treia oară.

Am mers de-a lungul acoperișului. Am văzut, de o parte, grădinile cu care eram obișnuită, iar de cealaltă, un oraș necunoscut. Grădinile erau întunecate; chiar și lămpile aprinse de obicei acum erau stinse, pentru petrecerea stelelor căzătoare. Orașul, întins spre deșert, departe de siguranța zidurilor qasrului, era împânzit de sute de luminițe. Lo-Melkhiin nu părea un tiran; cel puțin, nu unul care să ceară întregului oraș să se cufunde în beznă pentru un capriciu de-al său.

Mi-am dat silința să nu privesc deșertul și să nu mă gândesc la sora-mea. Oare știa că în noaptea asta urmau să cadă stele? Un astfel de lucru nu se mai întâmplase în timpul vieții noastre. Dacă unui Sceptic i se cerea să prevadă ploaia de stele, sora mea habar n-avea despre asta. Nu știam dacă meșteșugurile preoțești ale mamei mele sau ale mamei ei erau destul de profunde încât să prevestească un așa eveniment. Oare oile se vor neliniști? Nu credeam că o vor face. Vor dormi fără să ia aminte – doar dacă nu va cădea vreo stea chiar lângă ele – și niciuna nu va ști ce se petrece. Oare paznicul de noapte va vedea stelele căzând și, fără să știe ce înseamnă asta, va da alarma?

Cu toate pregătirile, nu mă gândisem prea mult la întâmplare în sine. Nu știam dacă stele vor cădea cu adevărat pe nisip. Mama lui nu părea speriată, ceea ce mi-a dat curaj, dar nu-mi plăcea ideea că o parte din cer nu va rămâne așa. Mi-am înfrânat teama. Am hotărât că, dacă nu mă speria stăpânul qasrului, n-aveam să mă tem de altceva.

În cele din urmă am ajuns într-un loc larg, pe cea mai înaltă parte a coamei de stâncă, unde pietre turtite formau un balcon întins între o ușă cu

ornamente migăloase și muchia zidului. Era de mărimea bătăturii dintre corturile tatei, locul unde femeile stăteau împreună, torcând și dărăcind, și unde focul nopții frigea carnea de oaie și lumina poveștile de seară. Aici nu era însă niciun foc. Iar oamenii care ședeau în balcon erau niște străini împopoțonați.

Mama lui Lo-Melkhiin mi-a pus o mână pe braț și m-a îndrumat spre cealaltă latură a balconului, lângă ușă. Am rămas acolo, așteptând, în timp ce soseau tot mai mulți oameni. Erau Preoți în robe albe și alții, pe care i-am luat drept Sceptici, în robe de diferite nuanțe. Era și Firh Atingepiatră, în șalvari și o tunică tivită cu niște ornamente pe care nu le puteam distinge în lumina tulbure. Mai erau și alții, oameni de la curtea lui Lo-Melkhiin și nevestele acestora, cu toții îmbrăcați în haine scumpe, de o frumusețe zadarnică atâta timp cât nu erau torțe și lămpi în lumina cărora să le înfățișeze. Numai dishdashahul meu, cu firele lui de aur, își arăta desăvârșirea. Niciunul nu mă privea țintă pentru prea mult timp, dar nu-și puteau opri ochii să nu alunece spre mine, în întuneric.

Caravana tatei nu duceau lipsă de petreceri pline de bucurie. Sărbătoream Ziua Cea Mai Lungă și Noaptea Cea Mai Lungă și cele două zile în care întunericul și lumina din cer stăteau în cumpănă. Dansam pentru nașterea mieilor și apoi pentru tunsul oilor. Când tata și frații mei se întorceau din călătorie, aducând mărfuri târguite în schimbul lânii dărăcite și al firelor toarse, îi întâmpinam cu focuri, cântece și bucate. Mama mea și cea a surorii mele dansau pentru morți și pentru ploaie, singure în peșterile sacre. Chiar și după ce a murit fratele surorii mele, am cântat pentru bucuriile vieții lui și i-am dorit numai de bine, oriunde ar fi ajuns să i se odihnească oasele.

Petrecerea lui Lo-Melkhiin nu semăna cu nimic din toate acestea.

Era rece și întunecoasă, și nu doar pentru că era noapte. În corturile tatei, ziua era pentru muncă și noaptea pentru cântece și povești, dar avuseserăm mereu focul și lumina din sărmanele noastre lămpi. După cum văzusem în drumul meu împrejurul zidului, toate luminile din qasr fuseseră stinse. Cerul nu era la fel de strălucitor ca în deșert, pentru că luminile orașului încă licăreau, dar nici departe nu era.

S-a iscat o mică vânzoleală și am privit spre ușa sculptată. L-am văzut pe Lo-Melkhiin stând în cadrul ei, alături de un bătrân. Știam că trebuie să

fie un Sceptic, căci avea o robă întunecată, căreia noaptea îi furase culoarea. M-am întrebat dacă acesta fusese cel care prezisese ploaia de stele și dacă prorocirea lui îi hărăzise cinstea de a sta lângă Lo-Melkhiin, care ne privea pe toți cu aerul unui cioban care își numără mioarele, înainte de a pleca spre o altă pășune. Avea privirea licăritoare, chiar dacă nu era nicio lumină aprinsă, și puțini se încumetau să-l privească în ochi. Maică-sa l-a privit însă, iar el i-a zâmbit. Era aproape blând.

— Vă sunt recunoscător tuturor că mi-ați făcut cinstea de a veni aici, în această seară, ne-a spus el.

Avea vocea unui om care își adăpa singur calul, dar nu aveam încredere în el.

— Știu că zilnic trudiți ca să mă slujiți și să slujiți regatul. Vă mulțumesc că v-ați amânat odihna pentru o vreme, astfel încât să priviți alături de mine acest miracol.

Ei au murmurat cum că n-ar fi nicio osteneală, bineînțeles. Ce altceva puteau face?

— Înainte ca cerul să ne arate spectacolul său, a continuat Lo-Melkhiin, să-l ascultăm pe Scepticul Sokath, Ochi Descoperit, căci și-a câștigat dreptul ca în această seară să vorbească înaintea noastră.

Până să pășească spre mijlocul balconului, Scepticul de lângă Lo-Melkhiin a făcut o plecăciune spre acesta, apoi spre ceilalți Sceptici și Preoți.

— Cum și-a câștigat dreptul de a vorbi? am întrebat-o pe mama lui Lo-Melkhiin, cât de încet am putut.

Era glasul pe care-l întrebuințam ca să-i vorbesc surorii mele când nu voiam să ne audă celelalte femei, îl foloseam și acum pentru că nu voiam să-mi arăt necunoașterea în treburile curții.

— Au dat cu zarul, mi-a spus ea, cu aceeași voce, pe care mă întrebam de la cine a învățat-o. Pentru că asta îi convine deopotrivă și sorții, și zeilor.

Scepticul s-a ridicat, așezându-se într-un fel pe care l-am recunoscut. Așa cum se așeza tata când avea de oficiat o căsătorie în sat sau când vestea drumul negustătorilor în acel anotimp. Așa cum stăteau frații mei când îl imitau și ne dădeau, mie și soră-mii, porunci neghioabe pe care noi nu le urmam niciodată. După cum am băgat de seamă, Lo-Melkhiin nu

stătea așa. Nu avea nevoie să se ridice în picioare pentru a căpăta respectul și atenția celorlalți. Când dădea porunci, nimeni nu avea îndrăzneala să-l refuze.

— Apropiați-vă, apropiați-vă, a rostit Scepticul.

M-am aplecat, instinctiv. La fel au făcut și ceilalți.

Apoi Sokath, Ochi Descoperit m-a privit direct în față.

— Ascultați la mine și o să vă spun tainele cerului.

Dacă aș fi rămas în corturile tatei, n-aș fi aflat nicio taină în afara celor despre cum trebuie să îngrijesc de gospodărie împreună cu sora mea, atunci când ne vom căsători. Bărbații cu care ne-am fi luat de soți aveau mame cu veșminte albe preoțești, iar ele își dăscăleau propriii învățăcei. Aș fi aflat tainele grânelor și ale turmelor, ale vetrei și ale patului, ale bucatelor și ale gherghefului, dar nimic mai mult. Dar nu rămăsesem în corturile tatei. Sora mea învățase de la mama ei cântecele morților noștri, iar acum s-ar putea ca eu să aflu tainele cerului. Dacă voi muri, înseamnă că nu le voi ști pentru multă vreme, dar le voi afla, oricum. Lui Sokath, Ochi Descoperit nu părea să-i pese că fata căreia îi vorbea s-ar putea să nu aibă vreme să-și chibzuiască învățătura. L-am privit și eu, deși aveam îndoieli că, din cauza întunericului și a vălului ce mă acoperea, și-ar putea da seama încotro mi se îndreaptă ochii.

— Există un călător în ceruri, ne-a spus, mi-a dezvăluit Sokath, Ochi Descoperit. Ne dă ocol așa cum și noi dăm ocol soarelui, dar călătoria sa e mult mai lungă decât a noastră. În hoinăreala lui, adună o mulțime de stele în drum și când trece pe deasupra capetelor noastre, vedem pe cer această caravană strălucitoare.

— Cât timp călătorește, cinstit Sceptic? a întrebat Lo-Melkhiin.

— Pentru fiecare noapte în care se află pe cerul nostru, va fi plecat zece ani, a spus Scepticul. Și ne va lumina văzduhul pentru șapte nopți, începând de acum.

Mi-am dat seama că în această viață nu voi mai vedea caravana de stele. Nu conta câte nopți supraviețuisem căsătoriei cu Lo-Melkhiin. Chiar dacă aș fi adus pe lume un copil, el nu va vedea ploaia de stele decât dacă va trăi mai mult decât trăiesc de obicei aceia născuți în deșert, înainte, gândul m-ar fi înspăimântat, dar acum pericolele lumii mi se înfățișau cu

mai multă limpezime decât atunci când trăiam în corturile tatei. S-ar putea să mor în noaptea asta sau mâine – curând, în orice caz.

— Domnii mei, domnițelor, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Rogu-vă, priviți spre ceruri și spre minunile lor.

A început puțin câte puțin. O scânteie trecătoare în cerul plin de lumini neclintite, căzând într-o spirală de albastru și auriu, apoi topindu-se în văzduhul de smoală. Nu toți au văzut-o, căci a ars prea repede, dar curând înaltul s-a umplut de luminițe la care să te minunezi.

Speram că și sora mea se uită. Speram că nu-și ferește privirea și că stă dreaptă, pe nisip, cu inima ei puternică, uitându-se la această frumusețe. Tata și frații mei trebuie să se fi întors acasă de acum, privind cu mama și mama surorii mele cum cerul dansează deasupra lor.

Apoi am uitat de stele, căci Lo-Melkhiin s-a mișcat din locul în care ședea și privea cerul. Toți ceilalți, Preoții și Scepticii, domnii și domnițele stăteau cu ochii pironiți în cerurile dănțuind, dar eu l-am văzut. A pășit cu măreție de-a curmezișul balconului, cu pasul lui de vânător, călcând ușor ca un leu pe nisip, și s-a oprit lângă mine. Mama lui ne privea, dar n-a spus nimic. Nu-i puteam vedea chipul, nici pe al lui, și m-am simțit mai bine la adăpostul vălului care îmi acoperea fața. Apoi, el și-a apropiat o mână de umărul meu, strivind țesătura fină a rochiei, și m-a tras în întuneric, acolo unde lumina stelelor nu putea ajunge.

12

Ne aflam într-o odăiță, măcar de asta îmi puteam da seama. Eram cu spatele proptit în stânca tare. Se simțea o adiere – intrase pe ușă, după noi –, dar nu stârnise în drumul ei nicio fâșie de mătase, niciun parfum. Nu era o încăpere des folosită. Lo-Melkhiin tăbărâse asupra mea, îi simțeam respirația grea de mirosul condimentelor de la cină. Își ținea una dintre mâini pe mijlocul meu, iar cu celălalt braț îmi apăsa coșul pieptului. Dacă voia, n-ar fi trebuit decât să-l răsucească în sus și mi-ar fi strivit gâtlejul.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat în seara asta, nevastă, mi-a spus el.

Vocea nu-i suna amenințător, ci mai degrabă era nepăsătoare și aspră. Vocea unui om care are multe lucruri scumpe și nu-i pasă de truda prin care alții le-au făurit.

— Nu prea am avut încotro, i-am răspuns.

Negreșit nu m-ar fi ucis aici, nu cu toți cei din balcon în apropiere. Poate că încă priveau cerul, dar mă văzuseră cu toții. Cât de departe, m-am întrebat, ajunsese îngăduința lor față de nelegiuirile lui Lo-Melkhiin? Nu, ne vom întoarce împreună pe balcon, după ce va obține ce dorește. M-am temut că șireturile rochiei mele nu vor ține.

— Gândesc că și soră-ta se uită la ceruri în noaptea asta? a spus el, de parcă m-ar fi întrebat de vorbă.

Brațul pe care mi-l ținea peste piept nu și-a slăbit strânsoarea. Mâine o să am pielea învinețită. Voiam să trăiesc ca să văd asta.

— Crezi că se va ghemui de spaimă, gândindu-se că o să-i cadă cerul pe cap?

— Poporul meu cunoaște căile preoțești la fel de mult ca cei din cetate, i-am spus.

Tata bate deșertul, iar sora mea n-a fost niciodată nesăbuită sau rușinoasă. Valora de zece ori mai mult decât Lo-Melkhiin.

— Mama mea și mama soră-mii știu cântecele. Cred că știau despre seara asta tot atâtea lucruri ca și Preoții, chiar dacă n-aveau de spus înainte, precum Scepticii, o povestioară drăguță.

— Presupun că până și o fată obișnuită din deșert, ca tine, e mai bună decât lucrurile astea, a spus el.

S-a tras înapoi, dar eu am rămas încordată. Dacă ar fi plecat de lângă mine, nu l-aș fi urmat.

— Ai o rochie uimitoare. Materialul era portocaliu atunci când l-am cumpărat. Cum ai făcut să-l împodobești cu auriu?

Nu i-am răspuns. Nu aveam de gând să-i mărturisesc cum îl țesusem în visele mele, dacă asta se întâmplase. Nu-mi plăcea strălucirea subită din ochii lui; pâlpâia ca o torță în bătaia vântului. S-ar fi putut aprinde oricând și ar mistui totul în jur, fără veste.

— Nu are importanță, a urmat el. Tu și cu mine avem un ritual de urmat, ca în fiecare noapte.

Nu l-am considerat un ritual până ce nu l-a numit el astfel. Nu erau vorbe sau cântece anume. Nu aprindeam lumânări și nu sunt sigură că vreunul dintre noi își găsea liniștea în urma lui. Și totuși, îl urmam amândoi, în fiecare zi, în fiecare noapte. Nu era o căsătorie așa cum fusesem învățată că trebuie să fie, dar era ceva, iar el îmi dăduse numele său.

— Soră-mea are și ea propriile ritualuri; cele care se cad, departe de zidurile orașului, i-am spus, deși nu puteam spune cum de știam asta. Se pregătește de nuntă și aduce ofrande morților noștri.

Știam că altarul îmi înflorește în locurile unde dorm strămoșii, dar nu puteam să-i mărturisesc lui Lo-Melkhiin că eram pomenită astfel. Celelalte fete aduceau ofrande și la fel făceau și mamele lor. În intimitatea corturilor lor aveau mici altare cu amintiri despre mine, în fața cărora șopteau fără solemnitatea cântecelor. Îmi încredințau tainele lor, iubirile și visurile, și când voi fi o zeiță voi putea să le șoptesc și eu lor. Când va pleca iar la drum cu negoțul, tata va purta în chimir un suvenir de la mine, și frații mei la fel. Fâșiile de dishdashah violet vor ajunge în deșert, iar acolo soarele le va da putere.

În răcoarea acelei odăițe, am simțit cum mă lovește în față vântul care mătura deșertul. Am întins mâinile spre Lo-Melkhiin și el mi le-a luat într-ale sale. Acum, când ochii mi se obișnuiseră cu întunericul, i-am zărit izbânda întipărită pe chip. M-am întrebat dacă la fel arătam și eu, pentru că mă simțeam de parcă aș fi învins, însă nu-mi dădeam seama cum puteam fi amândoi victorioși. Nu știam cum aș putea câștiga.

Degetele lui s-au încolăcit într-ale mele și lumina cea stranie a început să se înfiripe între noi. Până acum tăcuserăm asta numai în lumina lămpilor, în camera mea. Acum, în întuneric, n-am putut să nu văd că razele acelea reci nu luminau camera. Erau destul de strălucitoare, dar nu puteai să vezi ceva la lumina lor. Nu mai văzusem până acum lumini care să se comporte astfel; de parcă ar fi fost numai ideea de lumină, și nu lumina în sine. Când focul de cupru a ieșit din el spre mine, ca un răspuns, s-a întâmplat același lucru: o flacără arzând fără fum, strălucire sau căldură, dar care mă făcea să mă simt crescând.

Mi-a dat drumul brusc și m-am clătinat. Și-a întins brațul ca să mă susțină, ca o caricatură a soțului desăvârșit, dar m-am sprijinit de zid și nu l-am băgat în seamă. În schimb, am simțit imediat fiecare dintre nodurile care îmi țineau rochia pe mine. Cumva, printr-un noroc, nu se rupseseră. Când ne vom întoarce, voi fi acoperită cum se cuvine. Lo-Melkhiin a râs, apoi s-a întors spre ușă. L-am urmat, pentru că nu aveam ce face. Mă simțeam ușoară, de parcă tot sângele îmi cânta. Nu ca atunci când eram bolnavă. Rareori am căzut la pat, copil fiind, dar știam cum este. Nu aveam acel sentiment de secătuire, de parcă aș fi fost un prun iar vântul mi-ar sorbi apa din oase. De obicei, când urmam ritualul, eram așezată și nu trebuia să plec nicăieri.

— Mamă, a spus Lo-Melkhiin, odată ce ne-am întors în balcon.

Ea și-a întors fața de la cer și și-a privit fiul, apoi pe mine.

— Trebuie să plec, să stau de vorbă cu vizirii. Ai tu grijă de soața mea? Mă tem că orele târzii au secătuit-o de puteri. Poate că niște suc de fructe ar pune-o pe picioare?

Lumina stelelor părea mai strălucitoare după întunericul din cămăruța de piatră. Puteam să văd pe chipul mamei lui Lo-Melkhiin că nu-i dădea cu totul crezare fiului ei, dar, oricum, a făcut semn unei slujnice și a adus două cupe. Lo-Melkhiin ne-a părăsit fără să privească înapoi nicio clipă, tăgăduind grija lui de mai devreme.

Am băut sucul. Nu mă costa nimic să fiu ascultătoare și, oricum, îmi era sete. Cumva, sucul era rece, mai rece decât briza pe care o aducea aerul nopții, și am simțit că mă întremez puțin. Era dintr-un fruct pe care îl știam, chiar dacă îl vedeam altfel decât atunci când, împreună cu sora mea, împărțeam câte o rodie în corturile tatei. Nu era nimic neobișnuit în

asta. Mama lui Lo-Melkhiin nu m-a întrebat ce am făcut cu fiul ei cu câteva clipe înainte. Poate că nici nu voia să știe. Totuși, i-am simțit privirea trecând peste legăturile rochiei mele și, când le-a văzut neatinse, s-a încruntat. Poate că nu-i plăceau tainele.

În loc să mă uit spre cer, l-am căutat din priviri pe Lo-Melkhiin. Trecea de la un grup de oameni la altul, vorbind cu vizirii și ascultându-i deopotrivă pe Preoți și pe Sceptici, plesnindu-i peste braț ca și când i-ar fi fost camarazi, nu curteni. De fiecare dată când mergea de la unii la alții, grupul de bărbați pe care îl lăsa în urmă începea să vorbească în șoaptă, fluturându-și mâinile unul spre celălalt de parcă ar fi fost impresionați de ceea ce discutaseră. N-a trecut mult și m-am simțit ca într-una dintre grădinile nopții, ascultând vântul care bate printre frunze.

Firh Atingepiatră stătea deoparte, cu ochii pironiți încă pe cer. Când Lo-Melkhiin a ajuns lângă el s-a clătinat, dar și-a revenit destul de repede. Au schimbat doar câteva vorbe, apoi Lo-Melkhiin și-a pus mâna pe umărul cioplitorului. Am văzut, așa cum nu văzusem când a vorbit cu ceilalți, scânteia unei lumini care nu era lumină sărind din palma soțului meu spre trupul lui Firh. Apoi, Lo-Melkhiin s-a îndepărtat.

M-am îndreptat spre locul unde se afla cioplitorul. Mama lui Lo-Melkhiin n-a încercat să mă oprească, nici să mă urmeze. Mai mult decât orice, aș fi vrut să zăresc deșertul, să-mi imaginez că, dacă aș privi în direcția potrivită, aș putea vedea focurile aprinse în jurul corturilor tatei. Să-mi imaginez că aș putea găsi drumul înapoi spre sora mea. Dar Firh Atingepiatră stătea acolo și i-am văzut mâinile tremurând, înainte ca el să apuce să-și încleștеze strâns degetele pe crenelurile care decorau vârful zidului și să le strângă atât de tare, încât, pentru o clipă, am crezut că le face fărâme.

— Îți lipsesc corturile tatălui tău, slăvită stăpână? m-a întrebat el.

— Da, i-am răspuns.

Nu mă așteptasem să treacă prea mult timp până să mi se facă dor. Mă gândisem că o să mor și o să mă reîntorc în locul unde odihnesc în pace osemintele tatălui tatălui tatălui meu.

— Și mie îmi lipsesc ale mele, mi-a spus el. Îmi lipsesc mai ales în nopți ca aceasta.

— Scepticul a spus că nu au mai fost asemenea nopți de când eu sau tu suntem pe lume, i-am amintit cu blândețe.

— Nu, mi-a răspuns el. Eu vorbeam despre nopțile în care ne adunăm cu toții ca oameni ai curții. Când…

Vocea i s-a topit, dar i-am auzit restul gândului, de parcă mi l-ar fi rostit limpede la ureche. Nu-i plăceau nopțile când Lo-Melkhiin venea spre el și-și lăsa mâna pe umărul lui.

— Acum o să ai ceva de sculptat? l-am întrebat.

— Așa cred, mi-a răspuns. Încă nu pot spune ce, dar știu că trebuie să sculptez ceva.

Mi-am pus mâinile peste ale lui, acolo unde strângea încă muchia zidului. Pentru o clipă cât o bătaie de inimă, acestea au luminat cu un foc de aramă, dar el n-a văzut.

— O să le spun slujnicelor să-ți aducă niște apă, i-am zis.

Și-a tras palmele de sub ale mele, aruncând priviri neliniștite, ca să vadă dacă ne-a zărit cineva, dar nu era nimeni.

— N-o să mă opresc din lucru ca s-o beau, slăvită stăpână, mi-a răspuns.

— Atunci o să-i spun valetului să te silească s-o bei, am zis. Cât timp nu-ți va face prea mult rău.

Firh Atingepiatră a râs, dar nu de fericire. Am știut că va suferi, fie că va bea sau nu.

— Iartă-mă, i-am spus. Nu știu cum altfel aș putea să fiu de ajutor.

— Înțeleg, slăvită stăpână, mi-a răspuns el.

A făcut o plecăciune, de ochii lumii, apoi s-a întors lângă mama lui Lo-Melkhiin și a rămas acolo până când am fost cu toții trimiși la culcare.

În dimineața următoare, nebunia cioplitului s-a năpustit asupra lui Firh Atingepiatră și nimic nu l-ar fi putut opri din munca lui. Toată ziua a rămas în soarele fierbinte, înfigând dălțile în piatră. Totuși, ori de câte ori o slujnică intra în grădină, cu o carafă în brațe, îi ieșea în întâmpinare și își ostoia setea. Statuia prindea formă sub mâinile lui. Gărzile și valeții erau siguri că sculptează un leu, dar maestra vopsitoare cu henna spunea că forma feței nu era bună. Avea dreptate: la apusul soarelui, o leoaică ședea semeață în curte.

Seara, când a sosit Lo-Melkhiin, înainte de a ieși să privească a doua noapte cu stele căzătoare, s-a uitat îndelung la mine și mi-a luat mâinile

într-ale lui. De data asta, nu ca un leu care hăituiește o gazelă, ci ca un berbec ce își veghează mioarele.

— Le-am poruncit să mute statuia, mi-a spus el, odată ce focul din degetele noastre și-a pierdut puterea. N-o să distrug ceva făcut prin așa o muncă, dar nu este asemenea celorlalte.

— Oh? am rostit eu.

Nu mă prefăceam că-mi pasă; chiar îmi păsa, cu adevărat.

— Da, mi-a răspuns el. Era ceva nelalocul lui cu ochii ei.

Apoi m-a lăsat să visez la nisipul deșertului.

13

Cele șapte nopți de stele căzătoare s-au sfârșit și eu eram încă în viață. Mă aflam de aproape trei săptămâni petrecute în qasrul lui Lo-Melkhiin. De-acum, puțini mai erau cei care nu se uitau în ochii mei atunci când îi chemam, deși întotdeauna încercau, în cele din urmă, să-și ferească privirea. Așa se cuvenea, căci eram regina lor, astfel că nu m-am necăjit pentru asta. Îmi era dor de soră-mea în fiecare zi pentru că, deși puteam vorbi cu femeile din atelierul de tors sau cu oricare dintre gardieni, niciunul dintre ei nu-mi era prieten. Pe Firh Atingepiatră nu-l mai văzusem din noaptea sărbătoririi stelelor căzătoare. Fata care îmi aducea ceaiul îmi spusese că a fost trimis în patrulare. N-am găsit nici leoaica pe care o cioplise. Lo-Melkhiin o ascunsese bine de tot.

În dimineața celei de-a optsprezecea zile de când fusesem luată de lângă soră-mea, din corturile tatei, m-am dus să-l văd pe Sokath, Ochi Descoperit. Nu-l căutasem cât durase ploaia de stele. În fiecare noapte stătea sus, pe zid, privind cerurile alături de ceilalți Sceptici și alături de Preoți și chibzuind cu ei. Lo-Melkhiin îmi spusese lucrul ăsta dintr-un motiv pe care nu-l înțelegeam, dar nu mi-a mai cerut să mă alătur lor. Lo-Melkhiin îmi plăcea destul de puțin chiar și la lumina lămpilor din odaia mea. Pe întuneric, nu-mi plăcea deloc.

În schimb, am folosit aceste zile ale stelelor căzătoare ca să găsesc în qasr cât mai multe grădini cu putință. Pe când eram pe coama zidului, alături de mama lui Lo-Melkhiin, am înțeles că acea parte din qasr în care îmi duceam viața era, de fapt, foarte mică și separată de restul palatului. Nu știam cât timp aveam să mai locuiesc aici, dar eram hotărâtă să aflu mai multe despre el, în felul meu. De altfel, mă și plictiseam îngrozitor.

Nimeni n-a încercat vreodată să mă oprească din hoinăreala mea, așa că nu m-am așteptat să fiu oprită nici în dimineața în care am pornit să-l caut pe Sokath, Ochi Descoperit. Am întâlnit aceleași servitoare și aceiași valeți ca de obicei. Și-au plecat capetele când am trecut pe lângă ei și, când ne-am întâlnit în locuri mai strâmte, s-au dat deoparte ca să mă lase să trec. M-am străduit să ocolesc astfel de împrejurări: nu mă simțeam în largul meu să-i privesc dându-se la o parte din calea mea, mai ales dacă

lucrau din greu, însă știam că nu m-ar fi ascultat dacă le-aș fi cerut să-și vadă de ale lor. Acum mă priveau pentru că se gândeau că aș putea supraviețui. Și, ca urmare, mă tratau ca pe regina lor. Dacă ușoara mea stinghereală era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru viață, atunci îl voi plăti. Singurătatea nu era ușor de îndurat, însă mă străduiam din răsputeri.

Am traversat grădina cu apă, unde statuia mamei lui Lo-Melkhiin stătea călare pe lei. Apoi am trecut într-un pasaj îngust, folosit de femeile care aduceau sus lămpile cu ulei din cămările de sub qasr. Învățasem puțin căile urmărindu-le pe furiș și ascultându-le vorbele. Ele intraseră în cele mai multe camere și grădini din qasr, umplând lămpile și curățând fitilele, așa încât la lăsarea serii să fie gata să alunge întunericul. Era aproape ca atunci când ne urmam caprele la păscut; noi nu știam întotdeauna unde va fi locul de pășunat, dar ele știau și ne duceau într-acolo – împreună cu oile, care nu erau atât de înțelepte.

Eram mulțumită să mă comport ca o oaie, deocamdată, urmându-le pe femeile-lampagii în timp ce erau prea ocupate cu treburile lor ca să mă observe și, dacă ar fi făcut-o, să pretind că mă vrăjise vreo tapiserie sau vreo sculptură din lăstari de viță. În felul ăsta aflasem care sunt odăile cele mai apropiate de iatacul meu și, ascultându-le, am înțeles cine și când s-ar putea afla într-un loc sau altul.

Dimineața, după cum spuneau femeile-lampagiu, era cel mai bun moment pentru schimbatul uleiului în camerele de lucru ale Scepticilor. Aceștia ieșeau în fiecare zi să privească răsăritul și să ia masa; deseori nu se întorceau decât peste câteva ore, mai ales dacă aveau vreo sfadă despre vreun lucru pe care-l considerau însemnat. Când au rostit aceste ultime cuvinte, femeile au râs. Scepticii erau utili: ne dăduseră ceasul cu apă și felul de-a forma cuvinte pe hârtie, dar câteodată se încurcau în propriile hățișuri și, ca berbecul nostru, încercau să-și facă loc înainte, în loc să se întoarcă pe drumul pe care au venit.

Știam că Scepticii ar trebui să fie în partea de răsărit a zidului. Nu era cea mai înaltă, dar era îndeajuns de mare încât să se vadă de acolo venirea soarelui, și exista și un mic balcon, nici pe jumătate cât cel din care priviserăm stelele, dar îndeajuns de larg pentru toți cei veniți să vadă soarele și cu o copertină care să oprească razele să le mistuie gândurile

înainte ca acestea să apuce să se coacă. Sokath, Ochi Descoperit nu li se alătura mereu. Era obosit de pălăvrăgeala lor, după cum spuneau femeile-lampagiu, și voia să-și depene gândurile în liniște, înainte ca ziua să înceapă. Mergea de unul singur până la zidul de miazăzi, unde priveliștea nu era la fel de măreață, dar era liniște.

Am urcat treptele pe tăcute, căci nu voiam să-i tulbur meditația. Era ușor să vorbesc cu mama sau cu mama surorii mele, chiar și atunci când purtau veșmintele albe, preoțești. Nu avusesem însă niciodată prilejul să-i vorbesc unui Preot, darămite unui Sceptic, și mă simțeam oarecum ca atunci când îi vorbeam tatei. Am tras adânc aer în piept înainte de a păși pe îngusta potecă de pe coama zidului și m-am trezit deodată în spatele lui, respirând cât de ușor puteam, în timp ce soarele limpezise întreg orizontul și își începuse călătoria zilnică de-a latul cerului.

— Știi, mi-a spus după o vreme Sokath, Ochi Descoperit, eu cred că pământul este rotund. Și mai cred că noi suntem aproape de marginea lui, nu în vârf.

Nu mă gândisem niciodată la forma pe care o are pământul. Până de curând, avusese forma corturilor tatei. Forma turmelor tatei. Forma surorii mele.

— De ce? l-am întrebat.

Nu plănuisem să-l pisălogesc cu întrebări, dar părea că m-a poftit s-o fac.

— Am privit de aici umbrele timp de mulți ani, mi-a spus el. Vezi cât de înalte sunt?

Am privit dalele de la picioarele lui. Umbrele erau cât două dale dinspre partea mai înaltă a zidului, dar erau zgârieturi în piatră și alte semne, unele mai depărtate, altele mai apropiate.

— Le văd, i-am răspuns.

— Nu s-au mișcat prea mult, mi-a spus el, arătându-mi cu degetul. Aici este Ziua Cea Mai Lungă, aici Noaptea Cea Mai Lungă.

Amândouă semnele se aflau la o distanță pe care aș fi putut-o acoperi cu două mâini. Nu părea o călătorie prea lungă, mai ales pentru ceva atât de mare precum soarele, și i-am spus-o și lui.

— Dacă am fi fost mai aproape de vârful lumii, distanța ar fi fost mai mare, mi-a spus el. Se poate ca, la capătul capătului pământului, să fie zile

în care soarele să nu răsară deloc.

Am privit la semnele de pe podea și m-am gândit la felul în care făceam animale din umbre, pe pereții cortului tatei.

— N-ai putea să afli? l-am întrebat. Dacă ai folosi un glob și o lampă, n-ai putea să-ți dai seama, cinstite Sceptic?

El a râs și mi-a făcut cu ochiul.

— Aș putea, mi-a răspuns. Și am făcut-o. Dar să nu cumva să le spui celorlalți Sceptici, căci o vor lua drept blasfemie. Mai degrabă se vor certa la nesfârșit pentru asta.

— Dar atunci cum vor ști? am întrebat eu.

— Știu, mi-a replicat el, mai mult sau mai puțin. Dar, certându-se, își vor pune zeci de alte întrebări și vor răspunde la ele.

— Atunci gândesc că este util, am zis.

Nu-i de mirare că venea aici ca să evite pălăvrăgeala. Eu aș fi voit mai degrabă să aflu lucruri, decât să vorbesc.

S-a întors și a făcut o plecăciune, eu m-am plecat la rându-mi, uitând cine eram pentru el.

— Regina mea, mi-a spus, mă căutai cu un motiv anume?

— Da, i-am răspuns. Am câteva întrebări despre zeități.

— Astfel de întrebări sunt pentru Preoți, mi-a spus el.

— Poate că da, am zis. Dar m-am gândit să întreb mai întâi un Sceptic.

— Sunt cel puțin uimit de asta, mi-a spus el. Vino, să ne ferim din calea soarelui.

Am coborât treptele și am ajuns în grădină. Era o grădină de apă, ca aceea de lângă iatacul meu. Fântâna cânta liniștit într-un colț și vița creștea pe unul dintre pereții zidului. Am văzut și un baldachin sub care se aflau două perne, alături de o tavă cu uleiuri și lipii. Cine m-a urmărit când îmi părăsisem odaia pregătise destulă mâncare pentru amândoi ca să ne luăm micul dejun și, cum stomacul începuse să mi se frământe la vederea tăvii, i-am fost recunoscătoare.

— O să-mi dau silința să-ți răspund la întrebări, a spus Sokath, Ochi Descoperit. În schimb, mi-ar plăcea să aud o poveste din satul tău.

— E cinstit, i-am spus și m-am întrebat ce poveste aș putea să-i istorisesc. Nu sunt sigură că am avea vreo învățătură destul de înțeleaptă pentru tine.

— Înțelepciunea este comoara oamenilor tineri, mi-a spus el. Ei o caută, este ceva ce găsesc. Tu ești tânără, pe deasupra femeie, și totuși ai fost suficient de isteață ca să mă găsești în dimineața asta. Asta este înțelepciunea pe care puțini dintre învățăceii mei o au.

S-a așezat și a luat o măslină din bol. Și-a dus-o la gură, eu m-am așezat alături, apoi el a scuipat sâmburele în grădină. Am izbucnit în râs, fără să vreau.

— Nu mi-a ieșit prea bine, a spus el. Când eram tânăr, puteam să lovesc zidul.

Am privit în sus și mi-am dat seama că glumea, dar trecuse mult timp de când cineva îmi spusese ceva ca să mă înveselească. Apoi mi-am dat seama: nu trecuse chiar atât de mult. Era vorba doar despre timpul de când venisem în qasr, iar acesta se putea număra în zile.

Am luat o măslină și am îndepărtat sâmburele cu degetul mare, așa cum fusesem învățată. Sokath, Ochi Descoperit m-a privit aproape dezamăgit, așa că, după ce am mâncat măslina, am băgat sâmburele în gură și l-am scuipat cât de departe am putut. Abia dacă a atins perna, iar el a râs din nou.

— O să înveți șmecheria dacă exersezi. Viața este prea scurtă ca să scoți sâmburii măslinelor când scuipatul lor e atât de distractiv.

A spus-o pe un ton prietenos, dar i-am văzut ochii plini de tristețe. Era mai bătrân decât tata, iar eu eram norocoasă dacă trăiam încă o zi. Am luat altă măslină, de data asta învelită în lipie. Aproape că mi s-a înțepenit în gât, dar m-am silit să o înghit, apoi am scuipat sâmburele. Nu a ajuns mai departe decât primul, dar cred că am înțeles de ce; avea de-a face cu felul în care îmi țineam limba.

— Acum, a spus Sokath, Ochi Descoperit, întreabă-mă ce vrei să știi și vom vedea dacă putem găsi răspunsurile pe care le cauți.

14

În cea de-a douăsprezecea vară a noastră, înainte să fim destul de pricepute la lucrul de mână ca să coasem veșmântul violet, dar după ce veniserăm de la turme, mama și mama surorii mele ne-au spus povestea tatălui tatălui tatălui nostru și felul în care devenise el o zeitate. Auziserăm povestea și mai înainte, cântată în jurul vetrei sau șoptită osemintelor lui când tata era plecat departe, cu caravana. De data asta, ne făgăduiseră că ne vor spune istoria tăinuită. Tata o știa, căci era dreptul lui, dar frații mei nu, ceea ce ne făcuse să rămânem la locul nostru în loc să ne fugărim una pe cealaltă prin deșert, la joacă, așa cum am fi voit, de fapt. Tatăl tatălui tatălui nostru se născuse într-un alt ued, mai aproape de oraș decât locuiam astăzi. Calea uedului prin deșert nu era dreaptă ca zborul corbilor de nisip, dar era mai sigură. Cămilele puteau găsi aici apă și destulă iarbă ca să se hrănească. Un vânător bun își putea găsi prada care venea să se adape, iar leii veneau numai noaptea și răgeau teribil ca să-și anunțe sosirea. Tatăl tatălui tatălui nostru nu era vânător decât la nevoie și, deși țintea destul de bine ca să țină departe de turmele lui hienele și câinii sălbatici, nu era destul de bun ca să aducă hrană pentru întreaga tabără. Era totuși mulțumit de munca lui de păstor; și, când a ajuns la douăzeci de veri, s-a trezit deja stăpân de turme.

Era treaba lui de stăpân să aleagă animalele de sacrificat pentru hrană și pentru împerechere și să hotărască cărarea pe care s-o apuce turmele. Se spunea că un om înțelept își urmează caprele. Un nebun este condus de oile sale. Un stăpân totuși își alege propriul său drum și așa a făcut și tatăl tatălui tatălui nostru. Nu avea niciun Sceptic să-i spună cum se mișcă apa legată de soare și niciun Preot să-i spună cărui zeu să se roage pentru a cere îndrumare și ce ofrande să aducă pentru a le câștiga bunăvoința. Nu se avea decât pe sine și meșteșugul pe care îl învățase în verile petrecute sub soarele deșertului.

Uedul era aglomerat. Multe familii își ridicau tabăra de-a lungul lui și îi foloseau apa pentru grădinițe sau pentru băut. Satul tatăl tatălui tatălui nostru era mic, iar turmele sale sufereau pentru că nu prea aveau loc la izvoare. Se mai înghesuiau acolo mulți negustori, care cumpărau și

vindeau la nesfârșit aceleași mărfuri, până când prețurile au ajuns atât de mari, încât tatăl tatălui tatălui nostru nu le-a mai putut plăti. Unul dintre negustori, care avea cele mai scumpe mărfuri, avea, de asemenea, o cămilă. Un animal bătrân, care știa bine deșertul. Negustorul își lăsa mereu cămila legată de un stâlp din mijlocul pieței, cât stătea de vorbă cu ceilalți bărbați. Chiar și când soarele ardea cel mai tare, cămila stătea liniștită în arșița zilei și își aștepta stăpânul.

Într-o zi, când ceilalți își luaseră oile și caprele, a sosit la piață și tatăl tatălui tatălui nostru. Căuta lapte de capră, pentru că niciuna dintre caprele sale nu dădea lapte; una dintre femeile din sat murise dând naștere unei fetițe pe care nu avea cine s-o alăpteze. Singurul negustor de lapte de capră era bărbatul cu cămila, iar când și-a dat seama de asta, pe tatăl tatălui tatălui nostru l-a cuprins disperarea; era sigur că nu va putea plăti prețul și că va pierde un alt locuitor al satului său și așa mic.

Tatăl tatălui tatălui nostru a mers la cămila care stătea, ca de obicei, în soarele fierbinte, și a mângâiat-o ușor peste nasul cafeniu.

— Unde ți-e stăpânul? a întrebat-o el.

— A plecat la corturile din ued, unde este mai răcoare, i-a răspuns cămila.

Acum, tatăl tatălui tatălui nostru era de-a dreptul uimit. Nu se așteptase ca sălbăticiunea să-i răspundă. Dar și-a dat seama că uimirea lui nu trebuia să fie motiv de necuviință, așa încât a continuat, vorbindu-i cămilei la fel cum ar fi făcut-o cu bătrânul ce juca table la umbră.

— Îți mulțumesc, cinstite bătrân, a spus el.

— De ce-l cauți pe stăpânul meu? a întrebat cămila.

— Am nevoie de lapte de capră pentru o pruncă din satul meu, a spus tatăl tatălui tatălui nostru. Iar stăpânul tău este singurul din ued care are acum laptele ăsta.

— Cumpără-mă pe mine în loc, i-a spus cămila. Sunt bătrână, iar stăpânul o să mă dea pentru mai puțin decât ți-ar lua pe laptele de capră.

— Dar tu nu poți hrăni un copil, a replicat tatăl tatălui tatălui nostru.

— Cumpără-mă, a spus iar cămila. Cumpără-mă și n-o să-ți pară rău.

Tatăl tatălui tatălui nostru s-a simțit de-a dreptul neghiob să primească sfaturi de la o cămilă. În cele din urmă, nici măcar nu urmase caprele, așa cum făceau păstorii. Pe de altă parte, caprele nu vorbeau cu adevărat, așa

cum făcea cămila asta. Așa că a oftat și a mers la corturile din ued. S-a târguit cu negustorul, care a fost surprins că îi oferea un preț pentru cămilă, și a plecat cu o târguială bună și cu o cămilă bătrână.

Au mers înapoi de-a lungul uedului, împreună. Tatăl tatălui tatălui nostru era trist. Copilul nu fusese hrănit de aproape o zi decât cu un terci subțire, iar femeile îl încredințaseră că nu-i destul. Și acum, în ciuda strădaniilor sale, nu avea decât o cămilă bătrână. Era atât de abătut, încât nu a observat că sălbăticiunea s-a oprit din mers decât atunci când sfoara de care o ținea l-a tras înapoi.

— Stăpâne, a spus cămila cea bătrână, trebuie să mergem în deșert.

— Cămilă, a spus tatăl tatălui tatălui nostru, dacă mergem în deșert, o să murim.

— Stăpâne, a spus iar cămila. N-o să murim.

Și s-a întors spre ieșirea din ued, trăgându-l după ea pe tatăl tatălui tatălui nostru. Deși ar fi putut să biciuiască animalul și să-l facă să se întoarcă, el nu a făcut-o. Una peste alta, cămila vorbea. Lucrul ăsta trebuie să fi avut vreo însemnătate.

Au plecat împreună în deșert. Așa cum fusese învățat, tatăl tatălui tatălui nostru își număra pașii, ca să se asigure că nu va merge mai departe decât le ajungea jumătate din apa de băut. Când a atins numărul de pași care îi spunea că trebuie să se întoarcă, a tras ușor de frânghia cămilei.

— Cămilă, a spus el, trebuie să ne întoarcem, altfel vom rămâne fără apă.

— Stăpâne, a spus cămila, privește înaintea ta.

Tatăl tatălui tatălui nostru a făcut precum i-a spus și acolo, în depărtare, unde abia putea ajunge cu privirea, a văzut o priveliște ce-i era cunoscută. O abia simțită dungă verde, unde tufele de leandri creșteau îngrămădite. Când s-a apropiat mai mult, a văzut florile lor roz. Leandrii creșteau numai acolo unde era apă. Creșteau numai unde era un ued.

— Cămilă! a spus tatăl tatălui tatălui nostru. Cum ai știut că este aici?

— Sunt cămilă, a răspuns animalul. Noi găsim apa.

— De ce mi l-ai arătat? a întrebat el.

— Fostul meu stăpân nu asculta niciodată, a spus cămila. Tu ai făcut-o.

Au mers împreună spre ued. Mintea tatăl tatălui tatălui nostru făurea neîncetat planuri. Puteau strămuta aici tot satul. Da, era departe de zidurile cetății, dar asta nu mai conta, dacă aveau loc mai mult și mai multă apă. Puteau să-și mărească numărul de turme și să nu se mai teamă că trebuie să lupte pentru hrană și apă. Dintr-odată, și-a amintit de prunca abia născută și inima i s-a întristat. Știa că trebuie să plătească un preț, dar acesta părea unul foarte mare.

— Stăpâne, a spus cămila. Mai privește o dată.

Tatăl tatălui tatălui nostru a auzit înainte de a vedea și a recunoscut sunetul. În umbra leandrilor stătea tolănită o capră, care își năștea iezii în răcoarea nisipului de pe malul uedului. Tatăl tatălui tatălui nostru a îngenuncheat lângă ea și a văzut că era sălbatică, departe de orice turmă. A ajutat-o să fete și apoi i-a ridicat pe toți în brațe. A pus capra pe grumazul cămilei și ea s-a așezat acolo atât de liniștită, de parcă fusese născută să-i simtă atingerea. Iezii i-a cărat el însuși peste deșert, spre corturile sale.

În seara aceea a fost mare bucurie. Tatăl tatălui tatălui nostru plecase la piață să ia o capră de muls și se întorsese nu doar cu asta, ci și cu trei iezi și o cămilă, pe deasupra. Ba, chiar mai bine de-atât, le-a povestit despre cel de-al doilea ued. Dimineață și-au strâns calabalâcul și au părăsit acele locuri. Au traversat nisipul încins și au găsit sub leandri umbra la care să-și întindă corturile. Curând, au găsit și peștera în care să-și îngroape morții.

Așa cum spera tatăl tatălui tatălui nostru, turmele au prosperat în aceste locuri. El conducea caravanele de neguțători și veghea la bogăția așezării. Când a murit, l-au învelit în giulgiuri albe și fine și l-au așezat pe deal, aproape de locul de unde se putea vedea mormântul bătrânei cămile. Apoi au construit altarul.

— Tatăl și frații voștri, ne spunea mama, se roagă la tatăl tatălui tatălui vostru pentru felul în care s-au înmulțit turmele și pentru cum a crescut negoțul. Și noi ne rugăm la el pentru asta. Dar nu este singurul lucru pentru care ne rugăm lui.

— Asta este taina, a spus mama surorii mele.

Ochii îi ardeau ca atunci când purta albele veșminte preoțești și cânta cu mama în fața corturilor tatei, chiar dacă nu făceam altceva decât să

stăm în umbra leandrilor și să toarcem lâna.

— Această parte a poveștii trebuie s-o păstrați în inimi până la sfârșitul zilelor voastre.

Soră-mea a promis, iar cuvintele i-au alunecat de pe buze precum uleiul dintr-o carafă. Eu eram atât de doritoare să aflu povestea și la gândul că voi primi ceva ce frații mei nu pot avea, încât n-am putut decât să dau din cap.

— Copilul care a trăit, hrănit cu laptele de capră, a fost mama mamei mamei mele, ne-a spus mama. Dacă ea ar fi murit, nu m-aș fi căsătorit cu tatăl vostru, iar tu, fata mea, nu te-ai mai fi născut vreodată.

— N-aș mai fi avut-o niciodată alături pe draga mea prietenă, ne-a spus mama surorii mele. Iar tu, fata mea, n-ai mai fi avut nicio soră.

Eu și soră-mea ne-am plesnit palmele. Fuseserăm atât de aproape să nu ne întâlnim niciodată și nici nu știuserăm asta, până în acea zi. De atunci, legătura dintre noi a devenit și mai puternică. Întotdeauna ne rugaserăm la zeii familiei, dar acum puneam suflet în fiecare vorbă și lucram la fiecare ofrandă adusă altarului. Mulțumeam tot atât de mult pe cât ceream binecuvântări și aveam grijă să vărsăm apă rece în locul unde zăceau oasele cămilei. Și dacă lăsam ulei și pâine în locul unde erau îngropate osemintele mamei mamei mamei mamei mele, nu eram singurele care o făceau, dar și asta era o taină.

Până în acea zi, când am stat în grădină alături de Sokath, Ochi Descoperit, învățând să scuip în aer sâmburi de măsline, asta era tot ce știam despre zeități.

15

— Crezi în zeități? l-am întrebat pe Sokath, Ochi Descoperit.

— Nu spun că nu există, mi-a răspuns el. Amintește-ți că ăsta este felul de a fi al Scepticilor. Mai degrabă dezbatem decât să spunem că suntem siguri de ceva.

— Știi de unde-și iau zeitățile puterea? l-am întrebat atunci.

Trebuia să ajung la el precum uedul, în meandre line.

Nu puteam să-l atac precum un corb de nisip.

— Știu, mi-a zis el. Dar când vorbim, noi, Scepticii, lămurim adeseori lucruri pe care le știm deja. În pilde scoatem la iveală din străfundurile minții fapte uitate pe jumătate sau inspirăm altele noi. Așa că, spune-mi cum au luat ființă zeitățile.

— Când moare cineva, dacă în timpul vieții a făcut o faptă uimitoare, fiii și nepoții lui îi ridică un altar, i-am spus eu. Se vor ruga cu toții acolo și vor lăsa ofrande de ulei și pâine. Vor duce cu ei, în caravane, amintiri de la cel plecat, iar el îi va ajuta, dacă va putea.

Sokath, Ochi Descoperit a dat din cap.

— Și cu cât mai multe rugăciuni sunt spuse și cu cât mai multe ofrande sunt aduse, puterea zeului va crește, a spus el. Până când copiii copiilor copiilor lui îl vor uita și din el va rămâne numai un morman de oase în nisipul deșertului. Așa cred Preoții, i-am spus.

— Tu ce crezi? m-a întrebat el.

M-am gândit la ce m-a întrebat, mestecând prelung, înainte s-o înghit, o bucată de pâine mai mare decât aveam nevoie.

— Cred că tata și frații mei se vor întoarce mereu acasă, i-am răspuns. Și că turmele noastre se vor înmulți și nimeni nu va flămânzi în corturile tatei, chiar dacă va fi un anotimp în care uedul n-o să curgă în puhoaie.

— Dar asta datorită zeității? m-a întrebat el. Sau pentru că tatăl tău este un bun negustător?

— Ar putea fi amândouă? l-am întrebat, la rându-mi. Oare tata este un om credincios și înțelept, deopotrivă, care se ajută pe sine și este ajutat și de zei?

— Nu avem nicio dovadă pentru asta, mi-a spus el. Și trebuie să avem dovezi ca să spunem că așa stau lucrurile.

Am luat seama la vorbele sale. Nu mă gândisem niciodată să dovedesc existența zeilor. Doar știusem dintotdeauna că ei există.

— Cum dovedești că soarele o să răsară mâine? l-am întrebat, iar el mi-a zâmbit de parcă aș fi câștigat un premiu.

— L-am observat în repetate rânduri, mi-a răspuns. Dar numai acest lucru nu este chezășie că va răsări mâine din nou.

— În același fel în care și eu am observat că tata se întoarce acasă cu mătăsuri fine – iar asta nu înseamnă că zeitățile îl ajută, am spus.

— Da. Oricum, a continuat el, prietenul meu, Sokath, Ochi Spre Stele, a descoperit că lumea pe care ne aflăm, în afară de faptul că este rotundă, așa cum spuneam, se învârte ca un fus, și de aceea avem zi și noapte. Tot el are și un izvod care arată că, atâta timp cât continuăm să ne învârtim, soarele va răsări în fiecare dimineață.

— Credeam că ai spus că Scepticii mai degrabă dezbat, decât să spună că sunt siguri de ceva, i-am replicat eu.

Am zâmbit. Era mai bine decât atunci când vorbeam cu tata.

— Cu toții avem propriile clipe de slăbiciune, mi-a răspuns el.

A râs apoi – a fost un râs adevărat în vocea lui – însă, după aceea, chipul i s-a întunecat.

— Ca să fiu sincer, slăvită stăpână, Scepticii s-au schimbat de când Lo-Melkhiin a venit pe tron. Pentru cei tineri, dezbaterile nu mai sunt îndestulătoare. Vor numai să știe, nu să gândească.

— Nu-mi dau seama de ce asta ar fi așa de rău, i-am zis eu. Îmi vin în minte multe lucruri pe care aș dori să le știu.

— Da, însă o minte care doar știe este închisă. Măcar asupra acestui lucru sunt de acord și Scepticii, și Preoții.

— Avem ceasul de apă pentru că cineva voia să știe cât e ora pe timpul nopții, i-am spus.

— Da, mi-a răspuns, și pentru că cineva voia să știe că în cisternele din qasr va fi mereu apă, au ridicat un zăgaz pe ued, care a secat totul în aval, spre oraș. Ca toate celelalte, știința vine cu un preț.

— Și Preoții sunt de acord cu asta, i-am spus și apoi m-am gândit la fratele surorii mele.

El a rămas tăcut pentru o vreme, ciugulind măslinele una câte una, dar fără să le mai scuipe sâmburii. N-a băgat în seamă pâinea, care se uscase oricum în soare.

— Cred că nu poți dovedi dacă zeitățile au puteri pentru că sunt niște morți pe care nu-i poți întreba, pur și simplu, i-am spus.

— Așa este, a răspuns. Morții nu pot vorbi.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai construi un altar pentru cineva care mai este încă în viață? l-am întrebat. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai ruga și i-ai aduce ofrande?

A frământat între degete sâmburele de măslină.

— Cred că persoana aceea ar avea noroc, a spus. Nu cred că ar observa cineva ceva.

— Dar dacă se roagă un sat întreg? Dacă negustătorii pleacă la drum și vorbesc și altora despre această zeitate în viață? Dacă trimit un semn și ridică altare și se roagă tot mai multă lume?

Părea încurcat. Mă întrebam dacă, peste toate vorbele lui alese, credea într-adevăr că zeitățile aveau puteri care să ne ajute.

— Această persoană ar fi cu adevărat deosebită.

A rostit atât de încet aceste vorbe, încât abia le-am auzit peste zgomotul făcut de apa din fântână.

— Această persoană trebuie să fi făcut o faptă însemnată, căreia să-i și supraviețuiască. Nu știu ce fel de om ar trebui să fie și nici dacă ne-ar plăcea prea mult de el.

Se referea la Lo-Melkhiin; i-o puteam citi pe chip. Nu mă gândisem la una ca asta. Se putea ca bărbații care se îmbogățiseră sub ocârmuirea lui Lo-Melkhiin să-i ridice altare, dar văzusem felul în care se arăta puterea lui, altfel decât puterile oricăror zeități.

— Bărbații se roagă dimineața și seara, i-am spus. În arșița zilei, ei își vorbesc unul celuilalt. Se tocmesc, vorbesc și beau apă rece.

El m-a privit și, cât o bătaie de pleoape, am văzut în ochii lui frica, însă imediat aceasta a fost înlocuită de îngrijorare și de o nădejde atât de disperată, încât m-a durut sufletul. Lo-Melkhiin nu va avea niciodată altare.

— Femeile se roagă când se trezesc, merg și lucrează, i-am spus. Se roagă cu fusul în mână și când schimbă suveica. Își țes vorbele în urzeala

și bătătura veșmintelor pe care le fac și apoi trimit veșmintele astea în lume, astfel încât să fie văzute de toți și cu toții să le laude frumusețea.

— Asta ar putea trezi și morții, a spus Sokath, Ochi Descoperit.

Vocea îi era stinsă și înfricoșată.

— Nu-mi pot închipui ce i s-ar întâmpla unei ființe vii.

— Unei femei vii, i-am spus.

— Unei femei care și-a salvat sora pe care o iubea, mi-a întors el vorba. Și care le-a salvat și pe celelalte fete din satul ei. Și a venit în qasr. Și nu a murit în noaptea aceea.

— N-a murit încă, i-am răspuns.

— Când i-am vorbit lui Lo-Melkhiin, gândurile mi-au alergat mai repede decât au făcut-o vreodată până acum, a zis el. Vedeam lucrurile cu limpezime, fără niciun efort. Mi-e dor de zilele când trebuia să fac eforturi ca să văd cu aceeași limpezime. Cu toate astea, ceilalți… ei sunt bucuroși că le e mai ușor.

— Ca atunci când țeși cu fire groase, i-am spus. Haina e gata mai repede, dar țesătura este rărită pe alocuri și se pot ivi găuri, iar ornamentele nu sunt la fel de fine.

— Da. Așa este.

— Lo-Melkhiin nu-mi vorbește, i-am spus. Sau, de fapt, o face, însă își bate joc de satul meu, deși el îmi cere să-i povestesc despre acesta.

— Nu înțelege cu ce s-a ales.

— Ba cred că înțelege, am răspuns.

Mă gândeam la privirea de berbec a soțului meu.

— În fiecare noapte îmi ia mâinile și o lumină ca de foc rece trece din pielea mea într-a lui. Am văzut aceleași scântei și în seara ploii de stele căzătoare, când a trecut printre bărbații de acolo, doar că scânteile au sărit de la el spre ei.

— I s-a întâmplat și lui Firh Atingepiatră același lucru?

Pentru prima dată, în vocea lui era o anumită îngrijorare. Apoi s-a aplecat spre mine.

— Da, i-am spus. Li s-a întâmplat tuturor. Și ție.

Atunci mi-am dat seama că era în fața unui impas la care cugetase de multe luni, dar pe care nu-l împărtășise nimănui. Se desfășurase numai în mintea lui, dându-i mereu târcoale, ca oile adunate de câini, până când a

prins de la mine o urmă de dovadă, o cale ce avea un rost și pe care o putea urma.

— Se mai întâmplă și altceva când Lo-Melkhiin vine la tine? m-a întrebat el.

Era o întrebare neobrăzată, dacă aș fi ales s-o cred astfel, dar n-am făcut-o. Știam întocmai ce încearcă să afle și am hotărât să-i spun adevărul.

— Da, i-am spus. De fiecare dată, Lo-Melkhiin îmi ia mâinile și focul cel rece înflorește de la mine spre el. Câteodată, în el sunt închipuiri: satul meu, sora mea, lucruri pe care vrea să le ia și să le ardă. Apoi, când termină, fire subțiri de aramă se întind de la vârfurile degetelor lui spre ale mele și simt cum îmi crește inima în piept. Nu știu dacă vede și el, ca și mine, focul cel rece, dar știu că nu-l vede deloc pe cel arămiu – este de parcă am face schimb de focuri, chiar dacă el nu vrea asta.

Din nou, tăcerea l-a cuprins pe Sokath, Ochi Descoperit. Măslinele se terminaseră, iar pâinea era prea tare chiar și pentru mine, nici măcar dinții mei călițiți în praful deșertului n-o puteau mesteca. Am stat și am așteptat, deși lucrul ăsta mă dispera. Într-adevăr, era încă dimineață, dar ziua avea să se termine și s-ar putea să mor, iar eu stau aici alături de un bătrân care nici măcar nu crede în zeități și pierde vremea cu tot felul de gânduri, în loc să facă ceva.

— Regina mea, mi-a spus el în cele din urmă.

Vocea îi suna rece și am deplâns ușurătatea de adineauri din sfatul nostru. Acum nu-mi mai vorbea de parcă aș fi fost unul dintre învățăceii săi.

— Îmi pare rău că n-am pentru tine răspunsuri mai bune, care să-ți îndrume gândurile. Îmi dau seama că nu știi cât timp ți-a mai rămas, dar nu pot lua doar asta în seamă.

— Cinstite Sceptic, i-am răspuns cu aceeași cuviință rece, deși nu prea îmi plăcea.

M-am ridicat, gata să părăsesc grădina.

— Ți-am auzit vorbele. Dacă vei avea mai târziu și altele, le voi auzi și pe acelea.

— Slăvită stăpână.

Era un simplu bătrân scuipând iar sâmburi de măsline și, în ciuda rangului pe care mi-l dăduse, îmi vorbea ca unei simple fete, nu ca unei regine.

— Nu am pentru tine răspunsuri, nici întrebări, dar am niște sfaturi.

— Le ascult bucuroasă, i-am răspuns, lăsând din nou căldura să-mi inunde cuvintele.

În același timp, m-am oprit din vorbă. Pe neașteptate, m-am scuturat din amorțeala mea. Știam că e în van. Eram prizonieră între aceste ziduri și, chiar dacă atelierul de tors îmi era deschis, nu mă mulțumea să-mi petrec zilele torcând. Mi-era dor să cos și să țes. Mi-era dor să macin grâul și să frământ aluatul. Mi-era dor să fiu de folos și să fac parte din familie. Mi-era dor de sora mea, de ochii și de mintea ei, de degetele noastre atingându-se în timp ce lucram. Simțeam cum furia îmi arde pieptul, deși mă luptam s-o stăpânesc și să nu las să se vadă cum mă mistuie. Sokath, Ochi Descoperit nu făcuse decât să fie cuviincios și să-mi arate respect. Nu era vina lui că eu mă aflam prinsă în coșmarul ăsta făurit de Lo-Melkhiin.

— Cred, mi-a spus el, că o să ai nevoie de un glob. Și de o lampă.

iv.

Când bărbații îți dau frica lor, e mai ușor să-i mâni pe cărarea pe care ai vrea s-o apuce. Când bărbații îți arată cât valorează, este mai ușor să înțelegi ce poți să iei nestingherit. Când bărbații le fac pe amândouă, este mai ușor să te joci cu sufletele lor la fel de îndemânatic precum un muzicant care cântă la nai.

O fecioară ucisă nu înseamnă nimic. Două, înseamnă ceva. Zece este un număr de luat în seamă în cele din urmă, dar până în momentul în care n-am folosit chiar mâinile lui Lo-Melkhiin ca să ucid cincisprezece dintre ele, tații și frații lor n-au început să bage de seamă. Au înstăpânit legea lor naivă: o fecioară din fiecare sat și din fiecare mahala a cetății. Le-a luat o creștere de lună ca să facă asta, iar până atunci numărătoarea mea a ajuns la douăzeci și cinci.

Era a doua sau a treia fiică sau fete în casă care trecuseră drept neamuri până atunci. Nimeni nu l-a refuzat pe Lo-Melkhiin, desigur, nici măcar atunci când și-a luat mireasă înainte ca familia s-o înmormânteze pe sora ei. Bărbații se agățau de ideea că familiile lor vor fi înrudite cu a stăpânului. Femeile știau însă mai bine.

Spaima lor era un lucru minunat, atât de primară și puternică, încât nu puteam s-o țin în frâu. Nu puteam decât s-o devorez. Înfricoșarea lor mi-a dat putere înainte de a fi destul de puternic încât să-i supun voinței mele pe bărbații de la curte. La vremea când a fost consfințită legea, fecioarele nu-mi mai erau atât de folositoare: pusesem deoparte destulă putere pentru multă vreme de aici înainte. Totuși, nu am încetat. N-aveam motive s-o fac, atâta timp cât mi le trimiteau de bunăvoie pe fiicele lor, atunci când le-o ceream.

Bineînțeles că Lo-Melkhiin ura lucrul ăsta. Ura faptul că îi foloseam mâinile pentru a săvârși aceste nelegiuiri, atât de ușuratice. Ura când îi foloseam vocea ca să dau porunci. Ura că îi foloseam trupul ca să mă așez pe tron și să statornicesc legi de capul meu. Nu-i păsa că eram un legiuitor înțelept și că aveam grijă de aceia dintre oamenii lui pe care nu-i ucisesem. Tot urla în mintea lui la nesfârșit, și câteodată eram ispitit să-

l ard de tot, după rânduiala mea, dar îmi plăcea suferința lui, așa că n-am făcut-o.

Am renăscut din greșelile domniei tatălui lui și, de aceea, bărbații de la curte ne-au lăsat să facem orice, fără să ia în seamă prețul plătit. Scepticii noștri au văzut răspunsuri acolo unde, înainte vreme, se mulțumeau cu întrebări și au făurit unelte fabuloase și minunate. Preoții noștri aveau bani pentru temple și altare și cea mai bună pâine și cele mai bune uleiuri pe care să le lase drept ofrande morților pe care îi numeau zeități. Poporul nostru nu mai suferea de foame. Oștirea noastră și zidurile noastre erau puternice.

Astea erau lucrurile de care aveau trebuință bărbații. Eu ceream altceva.

Am găsit un cioplitor care își petrecea ziua întreagă crestând capete de săgeți și l-am preschimbat într-unul dintre cei mai mari artiști ai timpurilor sale. Am găsit un Sceptic care inventase din nisip și sticlă o cale de a măsura timpul și i-am dat apă și câteva rotițe, astfel încât el sau oricine i-ar privi ceasul să știe mereu ce oră este. Bucătarul meu a fost, cândva, un simplu morar, care își folosea mâinile ca să macine boabe pentru alții. Când l-am adus în bucătăriile mele, a învățat arta gătitului și n-a trecut mult timp până când strădaniile lui ne-au adus o lipie ce rămâne proaspătă mai multe zile la rând.

Un fierar, un matematician, un arhitect, un îngrijitor de cai. Și lista continuă.

Au fost mistuiți și nici măcar n-au știut că sunt în flăcări.

Atunci, în deșert, când l-am luat pe Lo-Melkhiin pentru mine, mi-am ales bine regatul. Mai există regi și țări în lume, dar al lui avea un popor aflat la marginea măreției. Două generații, poate trei, stăteau între ei și măiestria în meșteșuguri, știință și matematică. Eu le-am pus-o la îndemână, acum, luând-o pe scurtătură și grăbindu-i ori de câte ori am putut. Puteam să cuceresc orice tărâm voiam, dar eram mulțumit cu ce aveam.

Niciunul dintre ei nu s-a întrebat cum de s-a întâmplat totul atât de repede. Au fost prea încântați de rezultate și au alergat înaintea mea cu bucuria unui mânz jucăuș. Făureau, lucrau și socoteau de parcă nimic nu i-ar fi putut opri. Nu-mi păsa dacă lăsau vreo vătămare într-un pod clădit

prea repede sau dacă secau pe vecie vreun izvor. Când aveam să capăt destulă putere ca să dureze, urma să-i părăsesc. Nu-mi păsa dacă ar fi ars de tot.

Niciunul dintre ei nu se întrebase cum muriseră soațele mele, păstrate în cele mai negre vise și în cele mai ascunse gânduri. Așa cum făcuseră și cu meșteșugul lor, pur și simplu încuviințaseră morțile acelea. Bărbații se opriseră din numărat, ca și mine. Nimeni nu dădea importanță șirului de fete cu părul negru și cu pielea întunecată, care veniseră în qasr ca să își găsească sfârșitul. Sub vălurile lor n-aveau nici chip, nici nume. Câteodată le priveam; câteodată le atingeam. Câteodată le ardeam, pur și simplu, apoi porneam la drum, călare, în căutarea celei ce venea la rând.

Până când am luat una care n-a mai murit. În prima noapte în care a fost a mea, n-am adus asupră-i toată puterea pe care o aveam. Eram curios. Aceasta, de acum, avea însuflețire. Îmi atrăsese înadins privirea asupră-i și n-am știut de ce până când n-am urcat-o pe cal și am plecat. Îmi ieșise dinainte ca s-o cruțe pe soră-sa, iar una ca asta nu se mai întâmplase până acum.

Nici în a doua noapte n-a murit, iar eu mi-am râs de ea și am făcut-o să-mi vorbească. În a treia noapte am pogorât asupră-i tot focul din mine, dar a supraviețuit.

Nu era de soiul meu, și totuși avea în ea o putere cumva neomenească. Nu a murit și m-am întrebat dacă, în sfârșit, găsisem regina pentru care aș fi străbătut tot deșertul prin foc și pară.

16

În cea de-a treizecea noapte de când mă măritasem cu Lo-Melkhiin, el a venit în iatacul meu și n-a mai plecat după ce mi-a lăsat mâinile dintr-ale sale.

În schimb, s-a trântit pe spate în pernele moi de mătase de la capătul patului meu. Încă stăteam la picioarele divanului, îmbrăcată pentru noapte. Slujnicele stinseseră toate lămpile, în afară de cea care ardea chiar lângă noi și de lumânarea de o oră așezată într-un colț. Aerul era greu de parfum, o aromă care nu-mi plăcea și care îmi îngreuna bojocii. Nu purtam vălul, nu-mi puteam acoperi chipul de vederea lui, așa că m-am gândit la o piatră care nu se mișcă și am rămas liniștită. El a zâmbit cu rânjetul acela de vânător.

— Ai trăit alături de mine mai mult decât toate celelalte, soața mea, mi-a spus. De ce crezi că s-a petrecut una ca asta?

Nu-mi dădeam seama dacă el știa motivul sau se aștepta să-l știu eu. Nu mai râdea de mine atunci când îmi vorbea. Mai degrabă era dur și crud, precum furtuna din deșert: o vezi cu ore înainte de a te lovi, dar nu poți decât s-o înduri, nu poți să fugi de ea. Aș fi preferat să mă ia peste picior. Atunci, cel puțin, nu prea mă băga în seamă.

— Nu știu, stăpâne, i-am răspuns. Poate că zeitățile familiei mele îmi zâmbesc, iar puterea lor este mai mare decât a ta.

Acum zâmbea ca o viperă, de parcă l-aș fi înțepat cu o nuia.

— Și celelalte aveau zeități, mi-a zis. Asta nu le-a salvat.

Rostea cuvintele așa cum ar fi făcut-o Sokath, Ochi

Descoperit, dar din gura lui sunau cu asprime. Când vorbea Scepticul, prindeai curaj să-ți duci gândurile mai departe. Când vorbea Lo-Melkhiin, amuțeai de teamă.

— Tatăl tatălui tatălui nostru a fost un om bun în timpul vieții sale, i-am spus. Ne-am rugat la el timp de mulți ani și i-am adus multe ofrande.

— Mă întreb ce ai spune dacă aș porunci ca toate dealurile voastre cu morți să fie incendiate?

Spusese blasfemia asta ca și când era un lucru de nimic. Și pentru el, chiar așa era.

— Ai văzut oase arzând, soața mea? Arată la început ca o capră pusă la proțap, dar apoi carnea se desprinde ca să hrănească flacăra, până când osul rămâne gol și singuratic. Se răsucește și se sfărâmă, iar măduva se scurge în foc, până când rămâne numai cenușă.

— Asta se întâmplă oricărui lucru, stăpâne, i-am spus eu. Numai să fie focul destul de întețit.

— Vrei să vezi? m-a întrebat.

— Nu, i-am răspuns. Am mai văzut și înainte, când adunam măduva pentru noi. Nu vreau să văd așa o risipă.

— Nu ești curioasă? a întrebat el. Nu vrei să înțelegi cum merg lucrurile în lume?

— Sunt curioasă și vreau să înțeleg, am zis. Dar mai degrabă îmi păstrez răbdarea și învăț lucrurile la timpul lor, decât să silesc învățăturile care pricinuiesc atâta distrugere.

— Oile te-au învățat bunul-simț?

— Nu, stăpâne.

Pentru prima dată de când dăduse drumul mâinilor mele, l-am privit în față.

— De la capre l-am învățat.

A râs atât de sincer, dându-și capul pe spate și deschizând larg gura, încât n-am putut să-mi ascund mirarea. Cruzimea dispăruse – un monstru, oricare ar fi fost el, n-ar fi putut scoate un așa sunet – și m-am gândit la ce-mi spusese mama lui Lo-Melkhiin în noaptea ploii de stele. Dacă era un om bun undeva, în adâncurile lui Lo-Melkhiin, atunci tocmai zărisem prima licărire adevărată a acestui suflet.

Nu, a doua. Își adăpase calul din propriile mâini atunci când străbătuserăm deșertul și nu silise animalele dincolo de granița putinței lor.

— De ce ai vindecat-o pe mama ta? l-am întrebat.

S-a ridicat, surprins de întrebare, și orice zâmbet i-a pierit din privire.

— Astfel ar face orice fiu bun pentru mama lui, mi-a răspuns. Nu-i așa?

— Așa-i. Dar tu nu ești fiul ei bun.

M-a privit tăios. Mă încercase înainte, așa cum caprele încearcă un nou păstor, iar acum îl încercam eu pe el. Nici măcar nu eram sigură ce înseamnă întrebarea mea, doar că vorbele îmi erau la îndemână atunci

când aveam nevoie de ele – fire nevăzute dinspre Sokath, Ochi Descoperit, și totodată dinspre mama lui Lo-Melkhiin. Era limpede pentru mine că vorbele însemnau totuși ceva pentru *el,* iar acum aveam o altă nelămurire, oricare ar fi fost răspunsul lui.

— Am vindecat-o pe mama pentru că am putut s-o fac, pentru că era bolnavă și pentru că așa mi-a fost pe plac, mi-a spus el. Ție îți este pe plac răspunsul meu?

— Da, stăpâne, i-am replicat cu toată supușenia de care eram în stare, în felul în care mama îi vorbea tatei atunci când știa că ea a câștigat, dar îl lăsa să-și păstreze demnitatea.

Lo-Melkhiin mi-a zâmbit, de data asta nu ca un vânător sau o viperă, dar nici ca un bărbat – sau, cel puțin, nu ca acel bărbat pe care l-aș fi dorit în așternutul meu.

— Cred că o să ne fie foarte bine împreună, soața mea, mi-a spus el.

— Dacă nu mor, am răspuns.

— Dacă nu mori, mi-a replicat.

S-a întins și a înfipt o mână în cămașa mea de noapte, trăgându-mă spre el.

— Acum, vino sus și culcă-te pe pernele tale. Dacă slujnicele te vor găsi dimineață pe jos, vor crede că m-ai înfuriat. Iar mie mi-ai părut mai degrabă o desfătare.

Nu era chip să urc fără să mă târăsc, ceea ce m-a necăjit. Dacă mi-ar fi dat drumul, m-aș fi ridicat și aș fi mers, dar nu a făcut-o, așa că am fost nevoită să mă târăsc de-a bușilea, ca un copil mic. Am pus capul pe pernă, cât mai departe de al lui, iar el mi-a acoperit ușor umerii cu cămașa, înainte de a se întinde lângă mine. Deși era la o lungime de braț, nu m-a atins. În schimb, s-a aplecat să stingă lampa. Chiar înainte ca întunericul să ne înghită pe amândoi, am văzut flacăra de aramă arcuindu-se de la el spre mine, deși nu ne atingeam.

N-am putut să nu mă întreb dacă asta avea să fie ultima noapte. Erau atât de multe feluri de a ucide pe cineva în somn. Nu avea asupră-i cuțit, eram sigură de asta, dar mantia lui se afla în apropierea patului și, dacă avea acolo un pumnal, ar fi putut să mă înjunghie în somn. Și-ar fi putut înfășură degetele lungi în jurul grumazului meu sau ar fi putut folosi

șireturile de la baldachin ca să-mi lipsească bojocii de aer. Ar fi putut să-mi astupe nasul și gura cu una dintre perne.

N-a făcut niciunul dintre aceste lucruri. S-a întors pe cealaltă parte, cu spatele la mine, și i-am numărat respirațiile până au devenit egale. Oricât de hotărâtă aș fi fost să rămân trează, moliciunea răsuflării lui m-a adormit și am aținit între două bătăi de pleoape. Cu ochii deschiși, am văzut linia umerilor săi vag desenată în lucirea stinsă a lumânării de un ceas, iar cu ochii închiși am văzut mâinile puternice ale surorii mele pe piatra de măcinat. Îmi voiam sora, spiritul ei viu și limba ei ascuțită, liniștea pe care mi-o dădea prezența ei. Bătăile de pleoape s-au făcut tot mai lungi, până când nu l-am mai zărit deloc pe Lo-Melkhiin.

***

Știu că era un vis, pentru că soră-mea era acolo, eram cu ea și fără ea în același timp. Măcina cojile de ouă într-o pulbere albă, fină, cu piatra grea de bazalt în mâini, zdrobindu-le într-o covată de piatră. Gura i se mișca, dar nu auzeam ce spune. Cânta, cred. Sau se ruga. Eu n-am făcut niciodată munca asta, dar am văzut-o pe ea făcând-o. Era la fel ca măcinatul grânelor, doar că piatra de măcinat era mai lungă, turtită la capăt și arcuită sub palmele ei; pisălogul era prea greu ca să-l cumpănească pe umeri, ca acela pe care-l foloseam pentru mirodenii. Aceasta era muncă preoțească.

Mamele noastre stăteau lângă ea, țesând pânza și trecând suveica înainte și înapoi, de la una la alta. Țesătura nu era fină, dar era bună, de soiul celor pe care, când eram copil, speram să le fac și eu. În timp ce priveam, mama surorii mele s-a uitat spre coji și a clătinat din cap. Încă nu erau destul de fin măcinate, știam, deși nu am auzit-o spunând așa ceva. Trebuie să fi măcinat atât de îndârjit, încât au uitat de animalele pe care le aveau în grijă, de locul unde trăiau. Pesemne că nu le rămăsese nimic din vechea lor făină. Abia apoi puteau s-o folosească în treburi preoțești.

Soră-mea s-a pus iarăși să macine cojile. Mi-am pus mâinile fantomatice pe umerii ei și am simțit durerea oboselii. Măcinatul era o muncă aspră, chiar și pentru cantități mici. Mama și mama surorii mele erau mereu atente să se încredințeze că măcinatul boabelor era împărțit între mai mulți oameni, pentru că dacă un singur om o făcea de prea multe ori, măcinatul i-ar fi încovoiat întregul trup. Spre norocul nostru, eram

sănătoși și aveam destui bărbați și destule femei care să facă munca asta. Frații mei ne spuseseră că alții, nu la fel de norocoși ca noi, erau siliți să petreacă atât de mult timp cu măcinatul, încât nu se mai puteau lungi pe spate, nu-și mai puteau întinde degetele și nici măcar nu mai puteau merge cum trebuie.

Nu știam cine macină în qasr. Încă nu mă aventurasem în bucătăriile palatului. Nu știam dacă Lo-Melkhiin cumpăra făină. Cu siguranță i-ar fi fost ușor. De când părăsisem corturile tatei, nu pusesem mâna pe piatra de măcinat și nu făcusem nici altă muncă mai grea decât torsul. Devenisem o răsfățată de oraș. Poate că soarele deșertului m-ar doborî dacă aș ieși iar dintre zidurile palatului. Visul a început să pălească și ochii mi s-au înnourat, căci mă îndoisem de mine însămi. Nu voiam să pierd vedenia surorii mele, dar nici nu știam cum s-o păstrez.

Sokath, Ochi Descoperit, îmi spusese că sunt puternică, căci nu murisem, și poate că avea dreptate. Mi-am strâns degetele pe umerii soră-mii, în felul în care îl atinsesem pe Firh Atingepiatră în noaptea petrecerii pentru ploaia de stele, iar visul s-a limpezit din nou. Acum îi puteam simți mușchii și căldura pielii de sub cămașă, în cort se aflau numai ele, așa că își scoseseră vălurile și tunicile. În felul ăsta se mai răcoreau puțin și le era mai ușor să muncească în arșița deșertului.

Am frământat umerii surorii mele așa cum mama frământa aluatul de pâine și am simțit cum durerea se domolește. Răsuflarea i-a revenit și a început să lovească pietrele mai puternic decât până acum. Munceam împreună, așa cum lucraserăm și la dishdashah, numai că acum nu ne mai șopteam taine una alteia. Nu credeam că m-ar putea auzi, chiar dacă aș fi încercat; în clipa în care m-am gândit la asta, mama surorii mele i-a luat piatra din mâini, a dat din cap și a zâmbit ca pentru o treabă bine făcută. Trebuia să-mi amintesc, data viitoare când o visam, să văd dacă i-aș putea vorbi la fel cum o puteam atinge.

Soră-mea și-a dus mâna la umăr, ca pentru a-și dezmorți mușchiul dureros. Degetele i-au trecut printr-ale mele, dar eu le-am simțit limpede. Numai pentru o clipită, m-am gândit că poate și ea le-a simțit pe ale mele, dar ea s-a scuturat și asta m-a zguduit și pe mine și m-a trimis înapoi în patul meu, în palatul lui Lo-Melkhiin, departe. Când m-am trezit, afară era lumină, dar tânjeam încă după atingerea surorii mele. Lo-Melkhiin

plecase. Pe măsuță ardea o nouă lumânare de un ceas și, lângă ea, aburea ceaiul meu. Lampa nu fusese aprinsă – nici nu era nevoie, căci soarele urcase pe cer – dar strălucea, proaspăt lustruită. Lângă ea, vopsit în aur, se afla un glob de lemn.

17

M-am întors în atelierul de tors și am fost bine primită. Durerea și îndurarea sunt emoții bizare, începeam să înțeleg. Înainte, femeile nu voiau să mă îndrăgească, căci se așteptau să nu supraviețuiesc. Acum, că nu murisem, lăsaseră garda jos. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi murit și cât timp ar fi trecut până ce inimile lor să se înmoaie din nou, în cele din urmă. Dacă aș fi fost de viță mai nobilă, poate că le-aș fi disprețuit prietenia, ca să le scutesc de suferința ce avea să urmeze, dar eu eram singură și tot atât de obișnuită precum caprele tatei.

Înainte, femeile vorbeau în jurul meu și am aflat de la ele unele lucruri. Acum, au încercat cât au putut să mă primească în vorba lor, deși erau, bineînțeles, și unele lucruri despre care nu discutam. Toate se născuseră la oraș, așa că tânjeau după istorioarele mele despre traiul în deșert.

— Ți se face dor de casă, dacă ne povestești? m-a întrebat una dintre ele.

— Nu, nu cred, i-am răspuns. Mă bucur să-mi aduc aminte.

Nu le-am istorisit niciuna dintre poveștile noastre speciale, cele pe care mama și mama surorii mele ni le șopteau lângă foc, mie și soră-mii, când tata și frații mei erau plecați în caravană. Nu le-am spus nici poveștile pe care i le torceam lui Lo-Melkhiin. Le-am spus, în schimb, despre uriașele păsări argintii care încercau să ne ia caprele și chiar oile din turmele pe care soră-mea și cu mine le păzeam în copilărie.

— Soră-mea țintea mai bine ca mine, le-am mărturisit. Dar eu aruncam piatra mai departe ca ea. Când veneau păsările astea uriașe, strigam și ne fluturam brațele, aruncam cu pietre. Chiar dacă le nimeream, păsările erau atât de mari, încât nu le răneam prea tare. Dar le alungam și ne lăsau turmele în pace.

— Slăvită stăpână, pare înfricoșător! a spus o torcătoare. Erau destul de mari ca să vă ia pe sus, iar voi nu aveați alte arme decât niște pietre!

— Nu le plăceau la gust copiii, i-am zis. În deșert, singurii cărora le plac sunt leii și șerpii, dar aceste făpturi vânează orice. Păsările vin numai pentru turme, iar noi le alungăm.

— Unde trăiesc? a întrebat femeia care broda cu pricepere, pe poalele rochiilor purtate de orășence, flori din deșert.

N-aveam habar de unde vin păsările, dar acum intrasem în hora istorisirii și simțeam cum firele poveștilor se înnoadă ca să dea un răspuns.

— Departe de tot, spre miazănoapte, dincolo de nisipurile deșertului și de jnepenii deșertului, se află un rând de munți, mai înalți decât îți poți imagina.

Un Sceptic povestise despre munți acum câteva seri, la cină, și ni-i arătase în imagini scrijelite pe tăblițe de lut ars. Dar munții aceia erau spre deșertul albastru, de unde venea mama lui Lo-Melkhiin.

— Și fac tot drumul ăsta ca să găsească hrană? a mai întrebat cea care broda.

— Câteodată, în munți sunt prea multe păsări, i-am răspuns. Așa că le aleg pe cele mai tinere și puternice dintre ele și le trimit peste deșert, să caute de mâncare.

— Sărmanele, vin de atât de departe pentru nimic, le-a căinat torcătoarea.

I-am zâmbit.

— Tata le dădea oaia cea mai bătrână, care era prea ațoasă pentru noi și a cărei lână nu mai era bună de nimic, i-am spus. El știa cum este să pleci în caravană și să aduci de-ale gurii celor de acasă.

— De ce erau atât de mari? a întrebat o țesătoare. Avem și noi aici corbi de nisip foarte mari, dar nu într-atât.

Nici acum nu știam răspunsul, dar, și de data asta, am simțit cum firele poveștii se leagă firesc atunci când am nevoie de ele.

— În munții aceia este un metal pe care noi nu-l avem în deșert, i-am răspuns. Se află în stâncile de acolo, iar când apa din ueduri șiroiește peste el, o parte din metal curge cu apa. Păsările îl beau și devin puternice.

— Sună ca vorbele Scepticilor, a rostit una dintre țesătoarele vârstnice. Slăvită stăpână, tu nu ești un Sceptic.

— Nu sunt, i-am spus. Dar în satul meu se spun povești, iar tata a călătorit departe în lume și ne-a adus și mai multe. Poate că nu toate sunt adevărate, dar asta e ceea ce știu.

— Ești înțeleaptă, slăvită stăpână, a spus bătrâna țesătoare. Și ai în tine puterea deșertului.

— Poate că de aia ea nu…

Torcătoarea care începuse vorba a tăiat-o brusc. Fusul a bufnit de pământ, ca și când cineva îi dăduse un ghiont, făcând-o să-l scape din mâini. Toate firele i s-au încurcat. Trebuia să le depene iar.

Eu fusesem ocupată cu brodatul; mâinile îmi deveniseră, în fine, destul de moi încât să umblu cu firul de mătase fără să-l agăț la fiecare pas. Când am început să vorbesc, n-am mai dat atenție lucrului, dar nici nu m-am oprit din treabă.

Lucrul de mână, fie că e dărăcit, tors, țesut sau brodat, este un meșteșug al ochiului. Vorba vine cu ușurință când lucrezi, pentru că poți vorbi fără să-ți iei ochii de la ce faci. Până la bubuitul fusului lovit de podea, toți ochii fuseseră ațintiți la mâini sau în poală, unde ne țineam ghergheful, ghemele abia toarse sau câte o argea micuță. Chiar și femeile care lucrau la războaiele mari de țesut, așezate în colț, puteau vorbi cu noi fără să-și ridice ochii de la ceea ce făceau. Acum toate se uitau țintă la mine, iar frica li se citea în priviri. Fără îndoială, nu se gândeau că aș fi atât de crudă încât să pedepsesc o fată pentru că spusese cu voce tare ceea ce știa deja toată lumea.

Apoi am văzut că nu îmi priveau chipul, ci mâinile.

Am privit spre lucrul din poală. Avusesem de gând să închipuiesc o caravană: cămile și oameni, toate viu colorate, pe nisipul deșertului, sub nesfârșitul cer azuriu. Făcusem destul de bine cerul și nisipul, pentru că le brodasem înainte de a începe să-mi spun povestea. Dar cămilele se prefăcuseră în oi, împrăștiate peste tot, fugind. Ciobanul – nu, vânătorul care era cu ele – își întinsese arcul spre cer, dar știam că nu va reuși să slobozească la timp săgeata.

Din înalturi se năpustea o pasăre uriașă, cu întinderea aripilor mai mare decât un stat de om și cu ghearele înfricoșătoare rășchirate, ca să-și apuce prada. Nu puteam fi sigură, căci broderia nu îngăduia să înfățișezi toate trăsăturile chipului omenesc, dar știam, în sufletul meu, că vânătorul era Lo-Melkhiin.

— Slăvită stăpână, a început torcătoarea.

— Ia vezi-ți de treabă, femeie, a ușuit-o țesătoarea cea bătrână.

M-a privit cu teama întipărită pe chip.

— Slăvită stăpână, ai lucrat foarte bine, dar poate că mai ai și alte treburi de făcut astăzi?

Era înfricoșată. Dincolo de felul cuviincios în care îmi vorbise, îi puteam simți frica, iar celelalte femei din odaie tremurau din toate încheieturile. Semănau cu oile noastre înaintea furtunii care umflase uedul și îl luase pe fratele surorii mele. Ceva li se părea straniu și, cumva, simțeau că vine furtuna.

— Poate că ai dreptate, i-am spus. Nu sunt obișnuită să fac atâta timp un singur lucru. În corturile tatei, aveam prea multe de făcut ca să adăstăm îndelung asupra unuia singur.

Nu mă pricepeam prea bine să mă dezvinovățesc, dar era îndeajuns ca să pot părăsi încăperea. Țineam ghergheful și broderia strânse la piept, ferindu-le de privirile celor cu care m-aș fi putut întâlni. Când am ieșit și am ajuns la covata cea mare, unde vopsitorii fierbeau culorile întrebuințate la vopsitul firelor și al țesăturilor, am aruncat lucrul, ghergheful cu totul, drept în foc și acestea au ars ca orice altă cârpă.

***

M-am întors în iatacul meu, cu teama de a nu da peste cineva în grădini, în cazul în care s-ar fi auzit în palat despre ce făcusem. În corturile tatei, bârfele se răspândeau mai repede decât focul și știam că nici aici lucrurile nu stăteau altfel. Femeile, cel puțin, vor afla toate până la vremea asfințitului; iar dacă bărbații nu vor afla, va fi pentru că nu le pasă sau pentru că nu cred ce pălăvrăgesc femeile. Nu știu dacă Lo-Melkhiin va auzi sau va crede. Și nu știu nici cum va reacționa.

Priveam fără țintă spre lumânarea din camera mea și mă rugam la zei. I-am cerut tatălui tatălui tatălui nostru putere și noroc. La mama mamei mamei mamei mele m-am rugat pentru supraviețuire. Și ea supraviețuise când nimeni nu se aștepta s-o facă, mulțumită unei cămile vorbitoare. Nu credeam că sunt demnă de un asemenea miracol, totuși m-am rugat. Până la urmă, niciunul dintre zei nu se izbăvise pe sine. Amândoi fuseseră izbăviți de alții. Poate că trebuia să faci lucrurile cum știi mai bine și să ceri ajutor la nevoie.

Deodată, s-au auzit niște voci zgomotoase în grădina de lângă odăile mele. De cealaltă parte a grădinii se afla hammamul folosit de mine.

Acesta nu era singurul din qasr, dar era cel mai ferit. Nu văzusem pe nimeni altcineva venind aici și știam că o singură persoană ar putea să-l folosească acum.

Mi-am tras pe față vălul cel mai des. În mod sigur mă puteau vedea stând în lumina soarelui, dar nu voiam să-mi zărească și chipul. Stăteam în ușă și priveam cum cele patru gărzi, printre care se afla și Firh Atingepiatră, cărau o lectică spre hammam. Înăuntru, cu pielea lui palidă și întunecată și cu hainele lui scumpe acoperite de sânge, era Lo-Melkhiin. Pe când ei dispăreau în hammam, m-am retras și eu și n-am mai văzut niciun suflet până când servitoarea a venit să-mi aducă cina.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Ce este?

Și era foarte palidă, deși părul încă îi stătea strâns cu grijă și rochia îi era perfect întinsă pe trup. Când a pus tava jos, ceașca s-a lovit cu un clinchet de castronul pentru spălat degetele și mi-am dat seama că îi tremură mâinile, deși acum și le ascunsese între faldurile veșmântului.

— Slăvită stăpână, a început ea. Am auzit că Lo-Melkhiin a fost atacat de un monstru, în timp ce vâna în deșert.

— Cum se poate una ca asta? am dorit să știu, deși cred că știam deja.

Poate auzise povestea broderiei mele, dar nu lăsa să se vadă.

— Un demon uriaș, în formă de pasăre, a spus ea. Slăvită stăpână, ziceau că s-a pogorât din cer atât de repede, încât nici măcar Talpăiute n-a putut să țină pasul cu ea. Lo-Melkhiin avea un arc, dar n-a putut trage destul de repede, iar monstrul l-a însângerat pe dinăuntru.

— Negreșit a mai fost rănit până acum la vânătoare, am spus eu.

— Nu, slăvită stăpână. Câteodată, câte o zgârietură, poate, dar au fost zile de vânătoare în care leii au ucis câte patru gărzi, dar Lo-Melkhiin s-a întors nevătămat.

— Poți pleca, i-am spus, ridicându-mă din locul în care stăteam. Dacă soțul meu trimite după mine, voi merge, desigur, dar altminteri nu vreau să fiu deranjată în noaptea asta, ai înțeles?

A murmurat ceva în semn de supunere și a fugit înapoi, la bucătărie, unde se simțea în siguranță.

Mi-am mâncat încet cina, învelind în lipie bucățile condimentate de carne de capră și întingând cu ele în ulei înainte de a lua o înghițitură, apoi le-am mestecat cu mai multă atenție decât era nevoie.

Mi-am dat seama că totul se întâmplase ca și cu rochia; doar că acum țesusem bărbați și păsări, nu fire de aur. Nu doar le văzusem, ci le și provocasem. Am privit spre globul aurit care mă aștepta când m-am trezit din somn, azi-dimineață. Tot eu îl făcusem. Mi s-a tăiat respirația.

Dar nu erau suficiente ca să-mi descătușeze puterile precum sunt lăsate libere caprele, cu nădejdea că vor găsi pășuni bune, și să-mi ia în seamă chemarea când le ceream înapoi. Aveam nevoie ca ele să fie precum furtuna aceea. S-o văd venind, să mă pregătesc pentru sosirea ei. Trebuia să mai încerc o dată, să văd dacă le puteam folosi cu bună știință.

Lo-Melkhiin nu s-a ridicat în noaptea aceea de pe patul de suferință, așa că am dormit singură. Când m-am trezit, dimineața, lângă globul aurit se afla o lampă nouă.

18

Nu le spusesem femeilor din atelierul de tors adevărul despre păsările uriașe venite din munți. Le-am văzut pentru prima dată când soră-mea și cu mine aveam șase ani și arșița verii se preschimbase în tăciuni încinși. Au venit în stol mare, nu una sau două, și au zburat pe deasupra noastră în timp ce ne goneam de pe pășune caprele și oile. Mi-au amintit de caravana tatei – un șir lung de bărbați mergând cu treabă, dar obosiți și câteodată întristați de dorul de casă.

Soră-mea ținea în mâini praștia și o piatră, pregătită pentru cazul în care una dintre ele s-ar fi năpustit după vreo oaie. Eu eram cu mâinile goale.

— Soră, mi-a spus ea, unde ți-e praștia? Trebuie să mă ajuți dacă păsările astea sunt flămânde.

— N-o să te ajut, i-am răspuns. Ele sunt într-o caravană, nu vezi? Dacă le alungăm, încălcăm legile ospitalității.

Soră-mea m-a privit ca și cum aș fi stat prea mult în soare și aș fi propus să mâncăm nisip pe post de zaharicale. Apoi păsările au început să țipe, cu un zgomot puternic și singuratic, iar una dintre ele a căzut din cer precum o piatră.

— Soră! a strigat sora mea, dar nu a ridicat praștia.

Oaia s-a speriat și a încercat să fugă, dar pasărea a fost mai iute. Am crezut că o să-și înfigă ghearele în lâna animalului și o să zboare cu el, dar pasărea a aterizat pe spatele oii și i-a tăiat gâtul cu o gheară enormă. Animalul a căzut pe-o parte, iar pasărea a început să se înfrupte din el.

Am privit spre văzduh. Atunci când unul dintre ei găsea de mâncare în praful deșertului, corbii de nisip se adunau tot mai mulți și se băteau pentru carne. Dacă și păsările astea erau la fel, atunci soră-mea, eu și oile eram în primejdie. Câinii lătrau și lătrau, strângând iar oile la un loc chiar în timp ce pasărea se ospăta, dar caprele nu se zăreau nicăieri. Nu puteam decât să nădăjduim că se vor întoarce. Am avut totuși un dram de noroc: niciuna dintre păsări n-a mai coborât din înalturi. Au zburat în cerc și au privit în jos, ca și când așteptau ceva.

În cele din urmă, pasărea de pe pământ a scos un alt țipăt îngrozitor și și-a luat zborul, trăgând după ea în cer carcasa încă sângerândă a oii. Pe locul unde a stat se afla un ou. Era mai mare decât capul soră-mii și l-am privit amândouă cu teamă.

— Soră, mi-a spus ea, ai dat dovadă de înțelepciune. Am fost ospitaliere.

— Vino, i-am răspuns eu. Hai să ducem oul mamelor noastre. Caprele or să găsească singure drumul spre casă, iar oile nu mai pasc pe ziua de azi.

A trebuit să-l cărăm pe rând. Nu puteam împărți greutatea, așa cum făceam cu gălețile cu apă, din cauza formei lui ciudate. Una dintre noi își înfășură brațele în jurul oului, nu prea tare, ca să nu se spargă, în timp ce cealaltă mâna câinii și turma. Făceam schimb când brațele ne oboseau prea tare din cauza greutății oului și eram în pericol să-l scăpăm.

— Fetelor, sunteți bolnave? a strigat mama surorii mele, când am ajuns în fața cortului. De ce ați venit cât soarele e încă sus pe cer?

Eram prea ostenite ca să povestim mai întâi, așa că i-am pus oul la picioare. A chemat-o atunci pe mama și a cerut niște apă rece și de-abia atunci am reușit și noi să spunem ce se întâmplase.

— Am văzut păsările, a spus mama. Am sperat că vor lăsa turmele în pace. Zburau atât de sus, încât ne întrebam dacă le-ați zărit măcar.

— Am făcut bine, mamă a inimii mele? am întrebat-o. A fost o dovadă de ospitalitate?

— Cred că da, mi-a răspuns ea. Și uite ce v-au dat, în semn de mulțumire.

Oul era prea mare chiar și pentru cele mai mari căldări sau oale, chiar și pentru samovarul pe care tata îl adusese de foarte departe la întoarcerea caravanei și pe care îl întrebuințam numai când găteam mese mai însemnate. Până la urmă, mamele noastre au hotărât să împingă oul în foc, chiar peste cărbuni, și apoi l-au scos cu un vătrai lung de bronz, când au socotit că e făcut.

Tot cam pe atunci s-a întors și tata împreună cu frații mei și i-am spus pățania. Cu o lumină în ochi, tata ne-a mulțumit că am fost atât de înțelepte. Știam că el crede amuzante lucrurile astea, cum că noi ne imaginaserăm că pasărea are nevoie de ospitalitatea noastră, dar totodată era mândru de noi.

— Ia uitați ce au vânat surorile voastre, le-a spus el fraților noștri, întorcându-se cu spatele la noi. Și nu au vânat cu sulițe sau săgeți, ci cu propriile minți.

Mama a tăiat oul în două și a scobit albușul și gălbenușul dinăuntru. Era destul cât să primească fiecare din sat, și tot a mai rămas ceva pentru ofrandele morților. Când găoacea s-a golit, a întors cele două jumătăți cu fața în jos, spre foc, să le usuce. Dimineața, ea și cu mama surorii mele au pornit spre peșteri, ca să le ofere și morților din oul copt. Au luat cu ele și cojile și apoi ne-au spus că le folosiseră ca să așeze lămpile ce ardeau deasupra altarului tatălui tatălui tatălui nostru. Morții împărțeau cu ceilalți și nu se supărau, cât timp le fusese arătat respectul cuvenit. Când mama ne-a spus despre mama mamei mamei sale, soră-mea și cu mine am mutat la altarul ei micuț una dintre jumătățile de găoace, plină cu lămpi. O văzusem pe soră-mea ridicându-mi altar, dar nu mi-am dat seama ce folosise ca să-l clădească. Știam că obiectele vechi au puterea cea mai mare, dar din moment ce nu murisem încă, nu știam dacă avea voie să le folosească.

În iatacul meu se află un cordon care o cheamă pe slujitoare la mine. Nu l-am folosit niciodată până acum, pentru că nu am avut niciodată nevoie de ceva. Dar l-am folosit acum și, chiar dacă era înspăimântată, slujitoarea nu a lăsat să se vadă. Poate că acum îi era frică de mine și avea chipul încremenit ca să-și ascundă teama, așa cum făcusem și eu când îl înfruntasem pe Lo-Melkhiin. În orice caz, atunci când i-am cerut un fus și lână de tors într-un ghem, nu a spus nimic, doar a dat din cap și a fugit să-mi aducă ce voiam.

După ce a plecat, am aprins cealaltă lampă, chiar și pe cea nouă, găsită lângă pat în dimineața aceea. Era decorată cu capre, cu cercuri pe care le-am luat drept mingi și cu imagini ale soarelui. Era făurită foarte delicat și ar fi durat ceasuri întregi să fie modelată și arsă în cuptor, dacă ar fi fost făcută după obicei. Nu era la fel de scumpă ca mingea – lemnul e greu de găsit în deșert, iar o bucată din care să poată fi cioplit un glob, cu atât mai puțin – dar era totuși o piesă de valoare.

M-am îmbrăcat repede cu o rochie mai lejeră și mi-am răsucit părul în jurul capului, așa cum fac țesătoarele ca să nu lase cosițele să le încurce la lucru. Slujnica s-a întors cu fusul meu și cu un coș de lână nevopsită.

Am gonit-o cât de blând am putut. Nu voiam ca oamenii să se teamă de mine. Chiar lângă măsuța mea se afla o pernă pe care m-am așezat, ținând coșul lângă mine, cu rochia trasă din calea fusului. Lampa lumina puternic, trimițând raze strălucitoare, chiar dacă odaia era deja luminată de soare. Globul nu se rotea, ci stătea cuminte lângă lampă și arunca umbre pe noptieră.

Am înnodat lâna netoarsă de firul din mijloc și am tors o lungime de mână sau pe-acolo, ca să fiu sigură că am destul ca să pornesc. Am ținut vârful fusului ca să nu se dezire ce lucrasem, am tras aer adânc în piept, o dată și încă o dată și am început să torc.

La început nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că ghemul creștea sub mâinile mele. Pe negândite, am început să-mi potrivesc respirațiile cu urcușul sau coborâșul fusului, iar bătăile inimii au urmat acest ritm. Între două bătăi de pleoape, zburam deja peste nisipul deșertului, mai repede decât un cal sau un corb de nisip, spre corturile tatei. Spre sora mea.

Cămilele tatei nu se aflau acolo și mi-am dat seama că vedeam zilele care trecuseră deja, așa cum dorisem. Erau zilele de după plecarea mea cu Lo-Melkhiin, chiar înainte de întoarcerea tatei. Pe cortul mamei flutura un steag violet, care nu era culoare de doliu. Nu erau nici grămezi de rădăcini murate de prun, nici flori de deșert pe vreuna dintre laturile cortului, drept reamintire că morții nu vor nimic. Nimeni nu mă jelea ca pe o moartă, chiar dacă sufereau că lipseam dintre ei. Sora mea știa că trăiesc încă și răspândise precum un torent, în josul uedului, zvonul supraviețuirii mele.

Mi-am găsit sora în cortul nostru, cel pe care îl împărțeam și în care dormea acum singură. Patul și rogojinile ei erau date la o parte, lăsând la vedere nisipul deșertului, bătătorit dedesubt. Mergea într-un cerc prelung, presărând făina de coji de ouă în urma ei, până când a închis bucla. Apoi s-a întors și a îngenuncheat în fața obiectelor pe care le pusese în mijlocul acestui cerc. Erau acolo vârful meu de fus preferat, castroanele mele favorite dintre cele ale mamei, lucrurile mele de ciobăniță și cuțitul de bronz pe care îl foloseam ca să-mi tai carnea. Soră-mea a desfăcut dintr-o legăturică în care se afla setul meu pentru cusut și l-a pus lângă celelalte. Apoi a început să cânte.

Nu-i auzeam vorbele, dar simțeam forța dinăuntrul cercului. Întâi nu a fost decât nisip peste nisip, culorile intrau una într-alta, în timp ce se

încolăceau pe pământ. Acum, albul pudrei de coji de ouă s-a ridicat până când a acoperit nisipurile. Și-a trimis tentaculele spre fiecare dintre lucruri și spre sora mea, înfășurându-le și ținându-le la cheremul său.

Chiar înainte ca acest cerc să devină prea strălucitor ca să-l mai pot privi, soră-mea s-a întins spre sacul pe care-l avea lângă ea și a tras la vedere una dintre cele două jumătăți de găoace, adăugând-o celorlalte lucruri. Era deja sfințită de rugăciunile care îi fuseseră spuse. Acum îmi ardea ochii și m-am tras cu putere înapoi, ca să mă feresc de strălucirea-i dureroasă.

Imediat ce m-am putut mișca, zburam din nou peste deșert, spre palatul lui Lo-Melkhiin, în iatacul meu din qasr, unde torceam firele. Am clipit, cu ochii încă orbiți de strălucirea lucrării surorii mele. Lampa ardea cu o lumină albă și globul strălucea alături de ea. Aveam poala plină de gheme. Deși pornisem cu lână naturală, firele toarse ajunseseră atât de albe, încât părea că le înălbisem zile întregi. M-am grăbit să termin, pentru ca munca mea să nu se destrame de la sine, și apoi am legat firele strâns într-un scul pe care l-am găsit pe fundul coșului.

Cerusem o vedenie și lucrasem ca să-mi apară, așa că o primisem. Soarele se mutase acum la o altă fereastră, iar lumânarea de un ceas arsese, arătând miezul zilei, dar nu aveam totuși înțepeneala la care mă așteptam după atât de mult timp petrecut la tors, fără să mă mișc. Eram frântă totuși și m-am împiedicat când m-am ridicat. M-am întors în pat și m-am întins. Chiar dacă Lo-Melkhiin însuși m-ar fi chemat, n-aș mai fi putut să mă ridic.

Întunericul mă ademenea, însă era unul blând și prietenos, la granița cu lumina aceea albă, pe care o cunoșteam atât de bine.

19

Am dormit cea mai fierbinte parte a zilei și m-am trezit cu dorul de deșert, așa că am plecat în grădina cu apă. Sunetul fântânii nu semăna cu nimic din ce era acasă și totuși mă ostoia. Avea o cadență, una pe care o puteam simți în vârful degetelor mele, așa cum simțeam fusul și firul. Florile de seară începeau să îmbobocească și parfumul lor suav m-a trezit până la urmă din amorțeală.

Nu eram singură. Mama lui Lo-Melkhiin stătea pe o pernă mare, sub unul dintre curmali, cu o carafă de vin îndoit cu apă lângă ea. Când i-am întâlnit privirea, a făcut un semn spre locul gol de lângă ea și am pornit pe potecă într-acolo. Locul meu nu era chiar la umbră, dar soarele nu mai bătea atât de tare și nici nu mai părea atât de strălucitor după cele văzute în vis.

— Când fiul meu a început să vâneze, m-am temut pentru viața lui, a spus ea, după ce m-am așezat.

Nu mi-a oferit vin.

— Deșertul este un loc aspru, i-am răspuns. Primejdiile pândesc la tot pasul.

— Adevăr grăiești. Și totuși, fiul meu nu a căzut pradă niciuneia. Chiar și când a mers pentru prima dată în deșert, acesta l-a iubit și nu i-a făcut rău.

— Trebuie să fi arătat înțelepciune față de căile sale, i-am zis eu. Așa face și tata. Pleacă alături de caravană și se întoarce la noi, purtând numai urmele prafului de pe drum.

— Fiul meu a cercetat bine deșertul, a încuviințat ea. Dar când sufletul i s-a schimbat, a început a se făli cu înțelepciunea asta a lui.

M-am gândit la ce spuneau femeile din atelierul de tors. Lo-Melkhiin poate că mergea în deșert și se întorcea nevătămat, dar oamenii lui nu. Mândria tatei nu venea doar din propria izbăvire, ci și din puterea întregii caravane, până la oile pe care le luau cu ei ca să le vândă.

— Deșertului nu-i place să fie luat în râs, i-am spus. Până la urmă va fi un preț care va trebui plătit.

— Iar acum, în sfârșit, l-a plătit și fiul meu, mi-a răspuns ea. A fost atacat de o pasăre uriașă, care l-a spintecat cu ghearele ei argintii, atât de strălucitoare, încât ceilalți vânători nici nu le-au putut privi, iar acum zace la pat, așa cum n-a mai făcut-o de luni și luni de zile, și nu deosebește cerul de nisip.

Mi-am amintit ușurința cu care pasărea uriașă tăiase gâtul oii pe care o păzeam împreună cu soră-mea și n-am avut nicio îndoială asupra spuselor ei.

— Rănile sunt atât de adânci, încât îi provoacă fierbințeală? am întrebat.

— Nu. Vracii noștri nu văd nicio infecție. Tăieturile sunt mai degrabă niște zgârieturi care abia mai sângerează acum, când sunt acoperite cu bandaje, și totuși el nu se trezește.

Abia acum a turnat vin într-un pahar și mi l-a întins. L-am luat, mulțumindu-i, și l-am băut cu înghițituri mici. I-am simțit pe limbă gustul amărui și am văzut cum lumea se limpezește în jurul meu. Lumina albă din vedenie a pălit și ritmul odată cu ea, dar mai auzeam încă ecoul cântecului de la fântână.

— Femeile spun că ai cusut-o în țesătură, înainte să știi că se va întâmpla, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin.

Nu i-am răspuns. Înainte legasem cu ușurință firele poveștii, dar acum, când nu mai aveam nimic de făcut, nu aveam continuare.

— Când moare un rege, întotdeauna urmează o bătălie, chiar și atunci când există un moștenitor, mi-a spus ea. Când nu există însă, se întâmplă o nebunie care poate ruina un oraș și un regat.

Berbecul cel mai bătrân din turma noastră murise în bezna celei de-a optsprezecea ierni a mea. Mioarele nu-l părăsiseră și ceilalți berbeci se luptaseră zile întregi, până când unul dintre ei, cel mai tânăr, murise și el – coarnele sale nu erau încă destul de puternice ca să-i apere țeasta, dar nici n-a putut sta departe de luptă. Îmi imaginam că, în cazul bărbaților, era chiar mai rău de-atât.

— Fiul meu nu mai este un om bun, mi-a spus ea, dar este un rege bun. Dacă forța pe care ți-a dat-o deșertul a stârnit toate astea, te implor să dregi lucrurile. Vindecă-l, dacă poți.

— Dacă moare, m-aș putea întoarce la corturile tatei, i-am spus eu.

Nu voiam ca vorbele mele să sune atât de crud, dar oricum s-a încovoiat la auzul lor.

— Aș fi văduvă, iar legile spun că voi fi liberă să plec. N-ar mai trebui să mă tem că voi muri de mâna lui Lo-Melkhiin. Aș merge acasă, unde aș îmbrăca haine preoțești pentru sora mea, când se va mărita.

— Asta ai face, mi-a răspuns ea.

Vorbele îi curgeau rar, de parcă o durea când le rostea.

— Dar cetatea ar fi cuprinsă de haos, iar haosul străbate deșertul precum o fac și corbii de nisip. Nici familia ta nu va scăpa de el, oricât de bine va merge negoțul tatălui tău.

Când murise tatăl lui Lo-Melkhiin, tata nu plecase de acasă timp de un an întreg. Drumurile nu erau sigure, le spusese el mamei și mamei surorii mele, când credea că noi nu-l putem auzi. Nu voia să pună caravana în primejdie și aveam destul ca să trecem peste asta, dacă eram cumpătați. Ne-au murit trei miei și o cămilă, dar noi am supraviețuit. Dacă n-ar fi venit un alt rege, nimeni n-ar fi vegheat asupra drumurilor și asupra respectării legilor negoțului. Tata ar fi rămas acasă până când ar fi fost silit să plece, și atunci poate că ar fi plătit un preț prea mare pentru negustoria lui.

— Ce pot face eu? am întrebat.

— Ai cusut asta și ai știut că se întâmplă în realitate, a rostit mama lui Lo-Melkhiin către mine. Nu știu dacă ai văzut-o sau ai dezlănțuit-o, dar vino și privește-mi fiul și poate că vei ști cum să-l trezești din betegia lui.

Aș fi voit să nu primesc. Îmi vedeam casa cu atâta limpezime, încât simțeam mirosul oilor și gustul cărnii fripte la foc. Îmi auzeam frații luptându-se unul cu altul, ca să hotărască cine primea treburile cele mai respingătoare. Simțeam palma surorii mele în mâna mea, în timp ce-i priveam, chicotind la giumbușlucurile lor. Nu vreau să-l vindec pe Lo-Melkhiin pentru el însuși.

— O să merg, i-am spus.

S-a ridicat, cu peruca ei din coamă de leu în contrast întunecat cu pielea-i neagră și m-a tras în picioare. M-am dus în odaia mea, să-mi iau un văl și o tunică și să-mi prind părul care mi se răvășise în somn. Apoi

m-a condus în hammam, pe lângă baia de aburi și încăperea pentru dezbrăcat folosite de mine, spre odaia în care îl țineau pe Lo-Melkhiin.

Se foia din timp în timp pe o masă înaltă, nu sprijinit de pernele de pe podea. Masa era acoperită cu așternuturi albe și părea că pielea lui împrumutase ceva din culoarea acestora. Paloarea se întindea din creștetul capului spre degetele de la mâini și de la picioare. Pe chip i se citea suferința, chiar dacă avea ochii închiși. M-am gândit că, dacă ar fi fost treaz, ar fi strigat de durere. Era aproape trist că dormea.

— Slăvită stăpână, a spus vraciul care stătea la capătul mesei.

S-a plecat în fața mea, dar credeam că vorbește cu mama lui Lo-Melkhiin.

— Pot să-ți răpesc din timp cu niște întrebări? i-am cerut eu. N-aș vrea să te tulbur din treabă.

— Slăvită stăpână, am făcut tot ce mi-a stat în putință, mi-a răspuns el. Când era treaz, chiar și zdrobit cum se afla, mi se părea că știu cum să-l fac bine, dar acum, când doarme, nu mai pot decât să aștept.

Am mers, m-am așezat lângă Lo-Melkhiin și i-am luat mâna într-a mea. Pentru prima dată, am văzut lumina cea rece fără imboldul lui și am simțit ceva cum mi se încuibează în piele. Focul arămiu era acolo și s-a răsucit și el în jurul degetelor lui.

— Știu că ai încercat, i-am spus vraciului. Poți să-mi spui ce-ai făcut?

— I-am curățat rănile cu apă și le-am legat ca să nu mai sângereze, mi-a răspuns el. Ierburile din bandaje sunt pentru vindecarea pielii, deși vor rămâne cicatrice.

— Fiul meu este vânător, a spus mama lui Lo-Melkhiin. Nu-i va păsa de cicatrice.

Vraciul s-a înclinat în fața ei.

— Ar dăuna rănilor dacă le-ai dezlega, să le văd? am întrebat eu.

Vraciul a șovăit și mi-am pus mâna peste a lui. Focul arămiu a strălucit.

— Numai în deșert am văzut asemenea răni.

Nu mințeam cu totul. Văzusem astfel de răni, doar că oaia murise deja. În orice caz, vraciul era atât de disperat, încât a fost de acord și a dat la o parte, cu grijă, bandajul. Dezlegate, arătau îngrozitor.

— Au avut de la început culoarea asta vie? am întrebat.

— Nu, slăvită stăpână.

Vraciul a arătat spre o urmă de cărbune de pe brațul lui Lo-Melkhiin.

— Aici este un rest din culoarea de acum două ore. De atunci s-a întins cât un lat de palmă.

Mi-a dat ulei curat, ca să pot atinge rănile fără să-l infectez. Când mi-am pus mâna pe Lo-Melkhiin, între noi n-a mai trecut niciun foc, dar i-am simțit ritmul sângelui. Era precum fântâna, precum fusul, precum propria mea inimă. Am închis ochii și am încercat să-mi potrivesc respirația cu a lui, dar era prea slabă. La fiecare trei respirații ale sale, am respirat și eu o dată, și asta m-a ajutat să mă cufund în sângele lui.

Nu era ca torsul. Acela era ascultător și fertil. Acesta era o amestecătură de sânge, măduvă și oase, cu o scânteie care le aduna pe toate la un loc și pe care nu voiam s-o ating. Sângele era greu, prea greu pentru ca trupul să-l poată duce. Se țâra alene prin venele lui, purtându-și greutatea spre inimă. Nu-mi plăcea să-mi imaginez ce se va întâmpla când greutatea aceea va ajunge la destinație. M-am răsucit și m-am trezit într-o arteră, mergând mai repede de data asta, traversându-i corpul spre creier. Acolo era un fel de furtună cu fulgere, în afara unui singur colțișor prietenos și întunecat. Am încercat să-mi privesc propriul creier și nu am văzut pete negre ca acestea, dar schimbarea m-a scos din transă, înapoi lângă Lo-Melkhiin.

Aș fi putut să tac, iar el ar fi murit. M-aș fi putut întoarce în corturile tatei și am fi rezistat până când bărbații de la curte și-ar fi sfârșit lupta pentru tron. Aș fi putut să tac, dar ar fi suferit toți ceilalți: alți neguțători, femeile și copiii din alte corturi, satele mai apropiate de hotarele regatului decât de qasr. Aș fi putut să tac sau aș fi putut să mă asigur că, atunci când se va trezi, Lo-Melkhiin îmi va datora viața.

— Are sângele otrăvit, i-am spus vraciului. Pasărea trebuie să fi avut otravă în gheare.

— Dar calul nu este vătămat, mi-a răspuns el. Și nici străjerul, deși a fost și el sfâșiat.

— Poate că îl afectează numai pe Lo-Melkhiin, dar este precum îți spun, are sângele otrăvit, i-am răspuns.

Mi-ar fi plăcut să știu ce otravă e asta.

— Taie rănile, a poruncit mama lui Lo-Melkhiin. Știu că e primejdios, dar poate că e singura cale.

Vraciul ne-a privit neputincios pe amândouă și a pornit să-și suflece mânecile. Am văzut focul de aramă rostogolindu-se de-a lungul brațelor lui, spre inimă și minte. Urma s-o facă.

— Vă implor, lăsați-ne, a spus el. N-o să fie plăcut la vedere.

Am tras-o pe mama lui Lo-Melkhiin din odaie, în timp ce vraciul și-a chemat ajutorul, încălzindu-și cuțitele în foc. Mi-am dat seama când a început să taie chiar și fără să-i văd, pentru că acesta a fost momentul când Lo-Melkhiin s-a trezit și, în cele din urmă, a început să urle.

20

Lo-Melkhiin nu a murit în acea noapte și nici în următoarea. A fost nevoie să sângereze trei nopți întregi până când otrava să se scurgă din el și să se trezească, să deosebească nisipul de cer. În ziua aceea am găsit în camera mea un vas cu flori de deșert și mi-am dat seama că este un semn de mulțumire de la mama lui Lo-Melkhiin. Le-am pus în soare, ca să se ofilească și să moară, așa lipsite de rădăcini cum erau. Nu voiam nimic să-mi amintească de ceea ce făcusem.

Fetele care au venit să mă pieptene și să mă îmbăieze s-au plecat adânc în fața mea și nu m-au privit în ochi. N-au mai pălăvrăgit prostește, așa cum făceau înainte, și nici nu mi-au mai adresat vreun cuvânt, mulțumindu-se să mă întrebe dacă mă înțeapă vreo agrafă sau dacă îmi place pieptănătura. Ori le era frică de mine, ori mă credeau nebună. Până la urmă, eu eram cea care îl salvase pe Lo-Melkhiin, din motive ale bărbaților, iar femeile care locuiau în qasr aveau să sufere din pricina asta. Eu aveam să plătesc cu prețul vieții, ca de obicei. Mă supărasem și n-am șovăit să le-o arăt în răspunsurile pe care le dădeam. Când, în sfârșit, au terminat cu găteala, toată lumea era abătută. Dar ele, cel puțin, erau libere să plece.

Am mers în grădina cu apă, gândindu-mă că fântâna mă va liniști, așa cum o făcuse cu o zi înainte, și din nou mi-am dat seama că nu sunt singură acolo. De data asta, era Sokath, Ochi Descoperit, care mă aștepta cu un mic dejun pentru doi, așternut pe o pătură la umbră, unde stătea și el. M-am așezat în fața lui și n-am scos niciun cuvânt.

— În timpuri de mult apuse, a început Sokath, Ochi Descoperit, cel care salva un rege sau o regină era răsplătit pe măsură. Nimic din ce i-ar fi dorit sufletul nu era prea mult. Și totuși, iată-te aici, slăvită stăpână, cu inima grea în pieptu-ți.

— Ar trebui să mă bucur? l-am întrebat. Nu cumva sunt o oaie proastă care nu poate gândi pentru sine și care intră de bunăvoie în țarc, ca să nu fie nevoită să înfrunte, noaptea, primejdia șacalilor ieșiți la vânătoare?

— Cred că ești mai degrabă o capră, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Mergi în țarc pentru că acolo este casa ta, dar știi cum să scapi de acolo,

dacă e nevoie.

Am scos un sunet necuviincios, care i-ar fi zgâriat auzul mamei surorii mele.

— Spune-mi ce ai văzut când l-ai vindecat, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Eu aș putea fi soarele, iar tu globul, și împreună o să judecăm ce spun umbrele.

I-am spus despre greutatea din sângele lui Lo-Melkhiin și despre pata întunecată din creierul lui, care părea atât de diferită de restul.

— Diferită, cum adică? a întrebat el.

Mi-am cumpănit cuvintele care s-o descrie. Firele poveștii erau acolo, le găsisem în ritmul în care apa cădea în fântână.

— Când sacrificam animale pentru ospețele din zile de sărbătoare, lăsam deoparte capul, să-l aducem ofrandă. Mama și mama surorii mele așteptau până când se usca țeasta și apoi o crăpau, ca s-o deschidă. De aceea știu cum arată creierul. Am văzut multe de la oi și capre și, o dată, unul de cămilă. Creierul lui Lo-Melkhiin este ca de viperă, dar într-un colțișor seamănă cu cel de cămilă.

Sokath, Ochi Descoperit a răsucit o măslină între degete.

— Și partea de cămilă era întunecată, de parcă ar fi dormit, am continuat. Partea de viperă era plină de fulgere.

— Acele fulgere sunt ceea ce Preoții numesc suflet, a spus el. Scepticii cred că seamănă cu felul în care soarele se revarsă asupra plantelor verzi, făcându-le să crească înalte și puternice.

— Atunci, partea întunecată nu are un suflet? l-am întrebat eu.

— Sau e ținut pe loc, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Știi povestea despre cum a devenit Lo-Melkhiin ceea ce este astăzi?

— Da, i-am răspuns. A plecat în deșert și s-a întors schimbat.

— Să nu le spui niciodată colegilor mei, mi-a zis el, dar cred că se înșală. Soarele poate să te bată în cap pentru o vreme, dar dacă nu te omoară, îți revii la un moment dat. Cred că Preoții au dreptate. În ziua aceea, printre dune s-a aflat un demon care s-a întors drept Lo-Melkhiin.

— Nu „drept”, i-am întors eu vorba. Ci în aceeași măsură. Dacă ar fi fost în locul lui, tot creierul ar fi fost la fel.

— Cred că ai dreptate, mi-a spus el. Până la urmă, nu contează. Demonul este prea puternic.

— Nu atât de puternic încât să mă ucidă, i-am reamintit.

— Asta îmi dă speranță, a spus el. Trebuie să-l păstrăm pe Lo-Melkhiin până când apare un moștenitor. Acesta va avea un regent, iar regentul se va da la o parte. Un moștenitor poate fi învățat, modelat. Fără un moștenitor, oamenii puternici de la curte ar pune piciorul aici și ar trece ani întregi fără pace, în timp ce ei se gâlcevesc.

Știam legile bărbaților. Regentul trebuia să fie Preot sau Sceptic. De multe ori era câte unul din fiecare. Aceștia erau mereu bătrâni, așa că nu mai trăiau mult după ce moștenitorul ajungea la vârsta cuvenită și-și putea lua tronul în stăpânire. Un moștenitor ar fi adus pace, dar era o singură cale de a-l obține, iar ideea îmi îngheța sângele în vine. Mi se făcea rău numai când mă gândeam la asta.

— Știu că nu este cinstit să ți-o cer, a spus Sokath, Ochi Descoperit. Nu este cinstit să cer un preț pe care eu nu-l pot plăti. Dar este singura soluție pe care o văd.

S-a ridicat, cu genunchii trosnind, mi-a făcut o plecăciune, apoi s-a întors și m-a lăsat singură în grădina cu apă. Nu dăduse niciun semn că așteaptă un răspuns, așa că nu primise niciunul. M-am gândit la ceaiul pe care îl băusem în dimineața asta. Avea un gust oribil, dar acum mi-l doream mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată. Mi-a trecut prin minte că trebuia să ajung cumva la o prăvălie de ceaiuri și să-mi fac provizii, în caz că ar fi poruncit cineva să nu-mi mai fie adus dimineața. Până acum, Lo-Melkhiin nu atinsese prea mult din mine, în afara mâinilor, dar nu voiam să risc.

Stomacul mi s-a îngreunat dintr-odată și mi-am vomitat micul dejun într-unul dintre castroanele în care fusese adus. Slujitoarea m-a auzit și a venit în fugă. Mi-a luat ceva timp s-o încredințez că mă simt bine și am pus-o să-mi aducă niște pâine goală și apă, să-mi liniștesc stomacul. Distrusesem tava cu micul dejun, așa că am ajutat-o s-o învelească în pătură înainte de a o lua de acolo.

N-o să fie niciun moștenitor. N-o să plătesc eu prețul ăsta pentru ei. Am terminat-o cu legile bărbaților. Voi găsi o altă cale.

Am urmat-o de la distanță, sperând că-mi va arăta drumul spre bucătării, ceea ce s-a și întâmplat. Bucătarul a aruncat o privire spre legătura pe care o căra și a poruncit să fie azvârlită în foc. Când m-a văzut, a început să se agite, dar am ridicat o mână ca să-l liniștesc.

— Cinstite maestru brutar, i-am spus ea. Știu că ești ocupat cu mesele zilnice. Tot ce-ți cer este niște pâine goală și un loc liniștit.

— Desigur, slăvită stăpână, mi-a răspuns el și m-a îndrumat spre un scăunel așezat la fereastră, destul de îndepărtat de vatră ca să nu mă aflu în calea tăciunilor fierbinți și destul de apropiat de fereastră ca să intre adierea vântului.

Am stat acolo, mestecând bucățile de pâine și sorbind din sucul rece de fructe pe care l-a așezat pe o măsuță scundă, lângă mine. I-am privit, pe el și pe ajutoarele sale, în timp ce lucrau. La început, totul mi-a părut într-o mare neorânduială, dar pe măsură ce priveam mi-am dat seama că urmează cu toții niște pași la fel de siguri ca aceia pe care-i urmam și eu când țeseam sau torceam.

Mama lui Lo-Melkhiin mă implorase să-l vindec și o făcusem. Sokath, Ochi Descoperit voia un moștenitor, dar n-o să primească niciunul de la mine. Lo-Melkhiin conducea pentru că îl lăsau bărbații, indiferent de prețul plătit. Luna descrescuse de două ori de când trăiam la el în qasr, și nu murisem încă. Eu chemasem pasărea. Dar acum nu știam ce să fac, așa că stăteam în bucătărie și îl priveam pe băiatul care întorcea caprele puse în proțap, ca să se frigă uniform.

În timp ce mă uitam la ei, bucătarul șef s-a apropiat de băiat și a încercat carnea. A dat din cap, spunându-i ucenicului că a făcut treabă bună, apoi și-a luat cuțitul și a arătat spre partea unde friptura avea o culoare diferită față de restul cărnii.

— Vezi tu, carnea n-a fost bună când am pus-o în frigare și noi am știut asta, dar, câteodată, gătitul ajută, i-a spus el băiatului. Însă asta nu poate fi servită la masă. Cel care mănâncă din ea se poate îmbolnăvi. Amintește-ți culoarea asta, băiete, dacă o s-o mai vezi vreodată și eu nu voi fi aici sau dacă vei fi în propria ta bucătărie, cândva. Culoarea asta merge la câini.

Cu câteva mișcări iuți și pricepute a îndepărtat carnea nedorită și a fluierat. Dulăii care dădeau târcoale fripturilor uriașe – de vită, presupun – și-au ciulit urechile și s-au așezat pe labe, la fel de cuminți de parcă ar fi stat la masa regelui. Bucătarul le-a aruncat fâșii din halca pe care o tăiase în fața lor și a fluierat din nou. La al doilea semnal, câinii au început să mănânce, lingându-se pe dinți, ca să adune fiecare firicel de carne, până

când au terminat și s-au întors la treaba lor, înainte ca vita să înceapă să se ardă.

— Chiar și bucățelele aruncate îșI au folosința lor, slăvită stăpână, mi-a spus bucătarul, zâmbindu-mi. Și ucenicii, fie ei pe două sau pe patru picioare, prețuiesc gustarea, nu-i așa?

L-am privit cum îi întinde un melc dulce din aluat băiatului care învârtea capra în proțap, iar apoi s-a întors la munca lui de la mesele de frământat.

Sokath, Ochi Descoperit credea că demonul este prea puternic, dar poate că eu i-am găsit o slăbiciune atunci când am descoperit pata întunecată. Mama lui Lo-Melkhiin era sigură că fiul ei, fiul ei cel bun, încă trăia. Partea întunecată abia se vedea când am zărit-o eu. Poate că fulgerele erau cele care îi dădeau putere demonului.

— Vindecă-l, îmi spusese mama lui Lo-Melkhiin, iar eu o făcusem.

Dar îi vindecasem numai trupul. Pata întunecată din creierul lui era încă acolo. Dacă ar fi fost mai mare, poate că Lo-Melkhiin s-ar fi întors la felul în care fusese înainte de a întâlni demonul între dune. Nu puteam s-o tai cu un cuțit, în felul în care făcuse bucătarul, ca să separ cele două părți, dar nici nu era nevoie. Îmi ajunsesem sora în cealaltă parte a deșertului și chemasem din cer o pasăre uriașă. Fulgerele din Lo-Melkhiin mă speriaseră înainte de a ști ce erau, dar acum îmi dădeam seama că sufletul meu este puternic și poate să-l înfrunte pe al lui, dacă este nevoie.

Bărbații aveau nevoie de un rege. Mulți dintre ei erau mulțumiți cu cel pe care îl aveau deja. Scepticii voiau să pună altul în loc – trădare, de care ar fi aflat toată lumea. Nu mă omor după regele pe care îl avem, dar nici nu le voi da un moștenitor. Sokath, Ochi Descoperit îmi propusese să fiu globul, iar el soarele, dar nu mai voiam să joc așa. Acum eu voi fi soarele și voi încerca hotarele până la care mi se întinde această putere stranie. Voi invoca rugăciunile pe care sora mea mi le-a închinat la altar și voi schimba ce o să cred că trebuie schimbat.

V.

Îl ținusem pe Lo-Melkhiin într-un colț al propriei sale minți, la început doar ca să mă amuz. Apoi m-am obișnuit cu strigătele și rugămințile sale și după aceea cu tăcerea lui posacă, atunci când a trebuit să îndure fiecare oroare săvârșită în numele lui. Când ne-a atacat pasărea, am găsit o nouă întrebuințare pentru colțul acela.

Mai simțisem suferința înainte – nu ca eu însumi, ci doar o dată de când intrasem în trupul lui. Avea picioarele înțepenite după o zi de stat în șa sau se putea tăia cu briciul pentru bucății mâncarea. Durerea asta era interesantă. Mă făcea să mă simt viu înlăuntrul trupului său și chiar îmi plăcea. Totuși, în ziua în care pasărea ne-a atacat, am simțit ceva cu totul nou. Mă ardea peste tot, pe dinăuntru și pe afară, de parcă fierbeam și nu găseam focul, să-l scot din mine înainte să mă înghită. M-am gândit că s-ar putea să murim. M-am retras din mâinile lui, din picioare și din piept. Conștiința lui, atât de îndelung întemnițată, s-a grăbit să-mi ia locul și a înțeles prea târziu capcana pe care i-o întinsesem. Acum, durerea era numai a lui, păstrată pentru locșorul care îi fierbea în minte, iar eu nu trebuia să mai îndur decât o mică parte din ea.

Nu cred că m-ar fi plictisit vreodată urletele lui, dar în ziua aceea a strigat atât de mult, încât l-am adormit. Aș fi așteptat să ne vindecăm și apoi l-aș fi trezit, dar, cu toate că am scurs în vraci cât de multă putere am cutezat, vindecarea n-a venit. Era ceva în sânge, ceva pus acolo de spurcăciunea aia nebună – ceva adus din munți în ghearele ei păcătoase – ceva care nu putea fi vindecat. Nu prea îmi ardea să-l părăsesc pe Lo-Melkhiin dacă acesta putea fi salvat, dar nu-mi folosea la nimic dacă ar fi fost mort, așa că m-am pregătit pentru o lungă călătorie înapoi, spre cea mai fierbinte parte a deșertului. Aveam destulă putere, în fine, pentru ceva timp de-acum înainte, însă bineînțeles că îmi doream și mai multă.

Apoi, pielea lui Lo-Melkhiin a fost atinsă în cel mai diafan fel posibil. O apăsare răcoritoare acolo unde vraciul nu făcuse decât să pecetluiască arsura înăuntru. Am așteptat și nu l-am părăsit încă pe Lo-Melkhiin, căci răcoarea s-a răspândit prin sânge și creier și apoi s-a retras, precum venise.

Era ea.

Când ne-a părăsit, bandajele au fost date la o parte, ceea ce a provocat o nouă durere, ascuțită și pătrunzătoare. Am sângerat, dar am simțit cum otrava ne părăsește și am hotărât că aș mai putea îndura puțin, dacă asta ar fi însemnat că pot rămâne în trupul lui Lo-Melkhiin, pe masa unde zăceam. L-am lăsat să sufere. Avusesem și eu parte de destulă suferință care să mă urmărească pentru totdeauna.

M-am trezit trei zile mai târziu, slăbit, dar întreg. Vracii m-au îndopat cu supe și sucuri de fructe, până când am crezut că o dau pe afară, dar fiecare înghițitură mă întrema. În cea de-a patra zi, puteam merge din nou. În a cincea, am auzit șoaptele dintre două slujnice care făceau curat în cameră, crezându-mă adormit.

— Ea a cusut-o pe pânză, înainte de a ști că se întâmplă, i-a spus una dintre ele celeilalte.

— N-avea cum, a spus a doua.

— A ars-o, ca să n-o vadă nimeni, a spus prima. Doar că torcătoarele au văzut toate ce s-a întâmplat, și țesătoarele la fel.

— Atunci ea a văzut-o? a spus a doua. Sau a stârnit-o?

S-au ușuit una pe alta când m-au auzit răsucindu-mă, căci abia mai puteam sta liniștit, apoi au dispărut. Eram sigur că mă înșurasem cu o creatură omenească, din cele obișnuite și arse de soare ca toate celelalte, dar dacă fetele aveau dreptate, atunci avea ceva puteri pe care le folosea, fie că știa asta sau nu.

M-am gândit la atingerea răcoroasă pe care o simțisem mai devreme, înainte de cuțite. Fusese mâna ei. Trecuse în sângele meu și văzuse stricăciunile de acolo, apoi le spusese vracilor cum să mă vindece. Ea mă lăsase să trăiesc. Eu n-aș fi făcut la fel pentru ea.

Puterea sucește foarte ușor mințile bărbaților. Sunt atrași de ea ca ramurile unui copac de lumină și de apă. De aceea alesesem trupul lui Lo-Melkhiin și mâinile lui Lo-Melkhiin; erau cele mai puternice. Nobilii negustori de la curte, Scepticii și Preoții, meșterii și muncitorii, fiii lor, cu toții se îndreptau către el – către noi – în felul acela în care nisipul urmează drumul vântului.

Petrecusem toți acești ani în trupul lui Lo-Melkhiin dându-le bărbaților acea putere despre care credeam că ar putea-o întrebuința în

folosul meu. Îi dăruisem cu îndemânare minunată și idei minunate, iar ei nu-și dăduseră niciodată seama că hrănesc în mine o foame teribilă, care cere să fie hrănită în continuare, până când muriseră încercând să mi-o ostoiască. Făuriseră lucruri neobișnuite și creaseră povești fabuloase, dar eu fusesem, se pare, orb.

În tot acest timp, avusesem în fața mea o putere mai mare decât îmi puteam imagina ți eu n-o văzusem pentru că privisem totul prin ochii bărbaților. Uitasem de fecioarele care frecau podelele și torceau tortul de fire. Uitasem de femeile care vopseau țesăturile și lucrau cu henna. Mă însurasem cu trei sute de fecioare și devorasem tot atâtea.

Ea știa. Ea știa și totuși mă salvase, pe când zăceam în fața ei neputincios și muribund. Nu mă lovise când eram la pământ, dar așa ar fi trebuit. Numai o proastă sau o păpușă de cârpă ar fi salvat un bărbat care ar fi putut s-o ucidă, și știam că ea nu-i proastă.

Ba chiar mai bine de-atât, îi simțise gustul. Fie că doar văzuse pasărea sau chiar o chemase asupra mea, trebuie să fi simțit puterea, iar eu pot toarce puterea la fel de bine cum toarce ea firele. Mă înstăpânisem în inimile atât de multor bărbați cât fusesem în trupul lui Lo-Melkhiin, încât devenise ușor, prea ușor. Acum aveam o provocare gata pregătită. Eu nu știam să îngenunchez inima unei femei, dar Lo-Melkhiin știa.

21

Când s-a întremat, Lo-Melkhiin a cinat la mine în iatac. Slujitoarele au adus încă o masă – mai mare decât cea la care mâncam eu și unde îmi țineam lampa și globul – și au acoperit-o cu un ștergar albastru, tivit cu auriu. Una dintre fete a curățat toate fitilele și a adus mai multe lămpi, astfel încât să ne vedem mai bine unul pe celălalt în timpul cinei. Le-am privit pregătirile cu inima strânsă. Chiar dacă cina se amânase cu o oră, cât au durat pregătirile, tot mai rămâneau două ceasuri până la momentul când mergeam de obicei la culcare. Aveam îndoieli că mă va lăsa în pace, mai ales dacă maică-sa îi spusese că am brodat asaltul păsării exact așa cum s-a întâmplat, dar n-aveam niciun chef să aflu cum își petrecea Lo-Melkhiin serile.

Maestra vopsitoare cu henna a venit și mi-a luat mâinile într-ale sale. M-a condus afară din cameră, prin grădină, spre hammam. Nu avea timp, spunea, pentru o îmbăiere ca la carte, dar îmi putea aranja mâinile și părul.

Am stat liniștită cât timp mi-a pus henna în păr, înroșindu-l. Când degetele ei mi-au atins gâtul, urechile și fruntea, mi-am dat seama că-mi lasă pe piele urme de vopsea. A făcut-o intenționat, astfel încât zeitățile care nu aparțineau familiei mele să știe că mi-am colorat părul. Dacă treaba asta era făcută prea ordonat, zeitățile ar fi crezut că eram din naștere vreo ciudată și m-ar fi luat la ochi. Nu i-am mai spus că n-are rost să se obosească. Eram deja însemnată.

Mi-a lăsat părul și și-a luat penița ca să-mi deseneze simboluri pe mâini. Am putut aștepta în liniște doar câteva clipe, înainte să mă împresoare curiozitatea.

— Maestră vopsitoare cu henna, i-am spus eu. Ce sunt aceste simboluri pe care le desenezi?

— Pe unele ți le pot spune, mi-a răspuns ea. Dar, slăvită stăpână, unele dintre ele sunt taine ale familiei mele. Binecuvântările zeilor noștri, pe care avem voie să le desenăm pe pielea altora, ca daruri. Pe acestea nu ți le pot dezvălui.

— Am înțeles, i-am spus.

Mă întrebasem ce deosebește un bun artist în henna de altul mai puțin priceput. La mine venea întotdeauna maestra, deși știam că are câteva ucenice și cel puțin o fiică – o copilă aflată la vârsta potrivită pentru păzit turmele, care trăia în corturile tatălui ei. Aceste fete puteau să se vopsească una pe cealaltă, le puteau vopsi pe torcătoare, dar nu se atingeau de mine, nici măcar pentru a exersa. Acum știam de ce. Când îmi desena simboluri pe piele, maestra vopsitoare cu henna nu voia să se amestece nimeni altcineva.

— Acesta este pentru noroc, mi-a spus ea, arătând spre un cerc gol, cu aripi pe el.

Mai erau câteva din astea pe brațe, de la cot în jos, ascunse în modelul desenat.

— Iar acestea sunt pentru putere.

De la baza fiecărei palme pornea câte un copac din care creșteau ramuri înfrunzite pe fiecare deget. Trăsese o linie despre care trebuia să fie deșertul și corturile tatei: istoria mea. Apoi mi-a întors palmele cu fața în sus, le-a împreunat și le-a tras spre ea. Am privit în jos spre partea palidă a brațelor mele, de care mă ținea strâns. Erau acolo păsări, câte o jumătate pe fiecare braț, care nu puteau fi recunoscute decât dacă îmi țineam brațele unul lângă altul.

— Slăvită stăpână, a spus ea și mi-a dat drumul.

— Mulțumesc, i-am răspuns.

Dacă urma să cinez cu soțul meu, aveam nevoie de tot ajutorul pe care îl puteam primi.

Nu mi-a mai explicat alte simboluri, dar îl simțeam pe fiecare, pe măsură ce le desena. Când le începea, ardeau precum pielea prea apropiată de lumânare. Când sfârșea câte unul, cerneala îmi intra în piele și durerea înceta. Fiecare mă făcea mai puternică, chiar dacă nu le cunoșteam înțelesul. În cele din urmă a sfârșit și a bătut tare din palme. În timp ce-și împacheta uneltele, au apărut și celelalte fete și au început să-mi încolăcească părul în felul acela sofisticat cu care, în cele din urmă, mă obișnuisem. Din nou aveam bucle și ace și simțeam fiecare șuviță unduindu-se și apoi lipindu-se de mine, pe măsură ce fetele împleteau, ondulau și prindeau cu agrafe.

Mi-au adus rochia, de un albastru învârstat cu umbre mai întunecate decât șervetul de pe masă, dar nu atât de întunecate precum cerul fără stele, și m-au înfășurat în ea. Acoperea păsările maestrei vopsitoare cu henna, dar eu le simțeam pe piele ca și cum și-ar fi fluturat aripile ca să se elibereze. Rochia era brodată cu fir violet, care începeau desenele. Din nou, nu-mi trebuiau ochii sau degetele ca să le urmăresc cărarea. Nu-mi dădeam seama dacă, în afară de cele ale vopsitoarei cu henna, și desenele din țesătură erau făcute dinadins, dar armura era atât de zdravănă, încât cina cu Lo-Melkhiin și orice ar fi urmat după aceea mă găseau pregătită.

Când și-au terminat treaba, fetele au ieșit. Încă se temeau de mine – deși poate că le era mai frică de maestra vopsitoare cu henna, care le veghea cu ochi de vultur – dar nu m-au ocolit. Ultima dintre ele, care mi-a prins tivul deasupra papucilor, după ce m-a încălțat, a șovăit înainte de a pleca. Era cea care îmi adusese ceaiul în prima dimineață aici; deși o mai văzusem de câteva ori, nu mai vorbiserăm de atunci. Mi-a dat pe furiș un pachețel învelit în fâșii de mătase pe care trebuie să le fi cerșit de pe la țesătoare. Mirosul a trădat ce era înăuntru și i-am mulțumit înclinând din cap. Nu reușisem să fac rost de ceai, în ciuda numeroaselor drumuri la bucătărie și a celor câteva conversații cu bucătarul și cu băieții care îl ajutau. Mi-l adusese ea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

— Acum fugi de-aici, păsăruică, a spus maestra vopsitoare cu henna.

Nu eram sigură cui îi vorbește, căci suna precum mama surorii mele, și i-am dat ascultare înainte să gândesc. Asta a făcut-o să râdă, cum să-i poruncească ceva stăpânei ei, iar slujnica și-a luat tălpășița zâmbind. Maestra vopsitoare cu henna a întins mâna.

— O să iau eu ceaiul, slăvită stăpână, mi-a spus ea. S-ar putea să scotocească prin odăi, dar nu și la mine. Dacă îți trebuie, trimite să mă caute. O poți face oricând, să spui că vrei niște henna.

I-am dat pachețelul și ea l-a îndesat în rochie. Erau prea multe lucruri pe care nu le puteam controla, dar le aveam pe femeile astea și aveam toate aceste lucruri.

— Acum trebuie să pleci, mi-a spus ea. Stai dreaptă pe perne. Vorbește numai dacă îți vorbește el. Ia îmbucături mici și mestecă-le îndelung

înainte de a le înghiți. Nu bea ceaiul înainte de a se răci și, dacă îți tremură mâinile, bagă-le sub tine.

Nu-mi ținea predici despre maniere, ci despre frică. Am dat din cap, cu gura uscată din cauza căldurii apăsătoare a hammamului, și ea m-a îmbrățișat ca pe propria ei fiică.

— Mulțumesc, i-am spus.

— Fie ca zeii tăi să te găsească, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

De când venisem în qasr, tânjisem să stau de vorbă cu cineva și se părea că, în cele din urmă, unele dintre femei se încumetau să se lege sufletește de mine. I-am zâmbit maestrei vopsitoare cu henna, iar ea m-a întors de umeri și m-a împins spre ușă.

Aerul din coridorul hammamului era încă plin de greaua căldură a aburilor, dar aerul din grădină era răcoros. Soarele trecuse dincolo de zidurile qasrului și se așternuseră umbrele. O briză ușoară sufla mirosul florilor de seară spre odăile mele, unde toate ușile și ferestrele erau deschise, ca să lase vântul să intre. Totuși, nu puteam tândăli prin grădină, căci Lo-Melkhiin mă aștepta la intrarea în iatac. Îndată ce m-a văzut, mi-a întins mâna, imaginea perfecta a curtoaziei, și am străbătut grădina spre el.

— Soața mea, mi-a spus el, cu degetele calde strânse în jurul alor mele.

Nu mă pișcă și nu era niciun foc între noi. Abia dacă mi-a atins mâna.

— Îți mulțumesc că cinezi cu mine în seara asta.

A spus-o de parcă m-ar fi invitat, iar eu aș fi acceptat, și nu ca și cum m-ar fi cotropit.

— Îți cer iertare că nu am cinat până acum împreună, în afară de noaptea stelelor căzătoare, a continuat el. Mărturisesc, regatul îmi răpește atât de mult din timp, iar tu ai fost atât de răbdătoare cu mine, cât am fost delăsător. Te rog să mă ierți.

Am făcut tot ce-am putut ca să nu-l privesc. Mă întrebam care dintre noi petrecuse prea mult timp în soare. Dacă se gândea să mă încânte, avea înainte o cărare tare anevoioasă.

— Vino, mi-a spus, când s-a lămurit că n-am de gând să mă joc cu el. Masa este pusă.

În corturile tatei mâncam destul de bine. Aveam carne în fiecare seară, la masă, precum și linte și năut ca să umplem bolurile. Aveam pâine și

ulei, iar tata aducea din călătorii tot felul de mirodenii, pentru că mamei îi plăcea să facă tot felul de încercări. Mâncam totul laolaltă, împărțind bucatele și lovindu-ne degetele în farfurii, și se auzeau râsete la fiecare masă în familie.

Aici nu era nimic de felul ăsta. Aveam pâine și ulei, dar erau așezate în niște farfurii atât de delicate, încât m-am gândit că, dacă ridic porțelanul în dreptul soarelui, s-ar putea să văd prin el. Aveam și o carafă din sticlă – mai multă decât văzusem adunată la un loc în toată viața mea – plină cu vin, și un urcior de apă alături, ca să le amestecăm. Carnea era tăiată în bucățele mici, aranjată astfel încât să arate ca trupul uneia dintre păsările cu pene lungi, răuvoitoare, pe care le găseam câteodată în grădină. Gâtul și capul adevărate ale păsării completau imaginea din față, în timp ce, în spate, penajul se potrivea cu albastrul feței de masă. Nu am recunoscut mirosul mirodeniilor și erau acolo și alte feluri de mâncare necunoscute mie.

— Trebuie să-mi amintesc să vorbesc mâine cu bucătarul, a spus Lo-Melkhiin, păstrând tonul de conversație relaxată pe care îl avusese în grădină. De obicei, el prezintă fiecare fel, ca să-i putem aprecia măiestria, dar în seara asta n-am vrut să fim deranjați. Te rog, soața mea, ia loc.

M-am cufundat într-una din perne, ținându-mi spatele pe cât de drept am putut, după sfaturile date de maestra vopsitoare cu henna, și mi-am strâns cu grijă picioarele sub rochie. Când am încrucișat gleznele, am simțit cum semnele împerecheate pe care maestra vopsitoare cu henna mi le desenase pe călcâie se recunosc unul pe celălalt și îmi încălzesc sângele înghețat din vene.

Lo-Melkhiin s-a așezat alături de mine. Dacă am fi stat unul în fața celuilalt, n-am fi reușit să ne privim, din cauza păsării. Vedeam platforma ridicată unde era patul, dar m-am străduit să nu mă gândesc la asta.

Am rămas nemișcată cât timp Lo-Melkhiin a turnat și a amestecat vinul și a pus pe o farfurie din toate felurile de mâncare. N-avem decât un pahar și un castron. Urma să le împărțim. Dacă o să vrea cumva să-mi dea mâncarea din mâinile lui, o să-l mușc de degete. A sorbit o înghițitură lungă de vin, apoi mi-a întins cupa. Eu am luat o înghițitură mult mai mică, abia dacă mi-am înmuiat buzele. În orice caz, era un vin mai tare decât îmi plăcea mie.

A început să mănânce, așa că l-am urmat. Am luat fâșii de lipie și le-am înfășurat în jurul fiecărei îmbucături, mestecându-le cât de îndelung am putut.

— Nu pot să te fac să-ți fie teamă de mine, a spus el.

M-am bucurat că luasem o înghițitură mică; altminteri, m-aș fi înecat. În schimb, am reușit să înghit cu ușurință și am sorbit din vinul prea tare, apoi l-am privit drept în ochi.

— Nu-mi irosesc frica, i-am zis. Ți-am mai spus asta.

— Știu. Nu te temi de nimic, pentru că deșertul te va lua, în cele din urmă, indiferent ce se întâmplă. Este previzibil, precum ceasul cu apă. M-am gândit să mă port neașteptat, să văd dacă asta o să te scoată din ale tale.

— Am avut turme de capre, stăpânul meu, i-am răspuns. Ele mi-au arătat ce înseamnă să te porți neașteptat.

— Ai studiat și păsările, totodată, mi-a zis el.

Ochii îi erau precum zarea îndepărtată, atunci când dincolo de ea pândește o furtună de nisip.

— N-am studiat nimic. Eu nu sunt Sceptic. Dacă deșertul m-a învățat și eu am supraviețuit, înseamnă că mi-am luat bine lecțiile.

— Da, mi-a spus.

Avea mâinile strânse pe cuțitul de tăiat mâncarea, deși acesta nu-i era trebuincios.

— Cumva, ai supraviețuit.

22

Cuțitul pentru tăiat mâncarea era prea departe ca să-l pot ajunge fără să ca el să bage de seamă ce vreau să fac. Pentru că mâncarea era gata tăiată, n-aveam niciun motiv să-l trag mai aproape. Mi-am promis că, dacă voi rămâne în viață, n-o să mai fiu niciodată atât de fără minte încât să-l las pe Lo-Melkhiin să pună mâna pe cuțit cât timp nu-l aveam și eu pe al meu la îndemână. Nu mă gândeam că m-aș putea apăra în fața lui, dar aș fi putut să-i crestez obrazul și să-i las o amintire despre cât l-a costat moartea mea.

Lo-Melkhiin a răsucit mânerul și apoi a sprijinit ușor lama cuțitului, în echilibru, pe unul din degete. Nu s-a tăiat. Când l-a rotit, lumina lămpii a sclipit pe bronzul strălucitor, aruncând raze strălucitoare spre pereții iatacului și învârtindu-le apoi într-o spirală ametitoare. Ar fi fost frumos, dacă nu mi-aș fi imaginat stropi de sânge urmându-le.

Singurul lucru pe care îl aveam în apropiere era solnița, încă plină cu grunji mari de sare. Ar fi fost ca și când i-aș fi aruncat nisip în ochi, dacă o azvârleam spre el. Mi-ar fi dat răgaz să-mi iau cuțitul.

Lo-Melkhiin a aruncat cuțitul în aer și acesta s-a răsucit într-un vârtej de lumină. M-am aplecat spre sare, gata de atac, dar când i-a prins din nou mânerul în palmă, n-a făcut decât să-l întoarcă invers și să-l înfigă în masă. Am șovăit, neștiind ce urma să facă, dar el s-a aplecat spre mine.

— N-o să fie de cuțit, iubita mea, mi-a spus, cu voce joasă. Îți promit.

S-a ridicat și a bătut din palme. Slujitoarele au venit și au strâns masa, dar au lăsat vinul, apoi a intrat un bărbat, care aducea un pachet. Lo-Melkhiin l-a luat și i-a făcut semn să iasă. L-a deschis și am văzut hărți ale deșertului. Am văzut unde era qasrul și unde se aflau toate satele, însemnate acolo. Multe dintre locuri aveau un semn roșu alături. Am simțit cum ușoara cină pe care o luasem mi se răzvrătea în stomac. Acelea erau locurile care îi dăduseră o mireasă.

— Vrei să vezi cum plănuiesc o vânătoare, soața mea?

— Nu, stăpâne, i-am răspuns. Eu am treburile mele.

Nu era chiar adevărat, dar aveam fusul și firele albe pe care le torsesem în timpul vedeniei în care o întâlnisem pe sora mea. Puteam să le țes, cred,

dar nu aveam un gherghef și n-aveam idee ce aș putea folosi în loc. Fata care scosese fața de masă prăpădită de mine m-a văzut cu firele în mână și a dat din cap. Curând s-a întors cu un gherghef, iar eu m-am așezat să țes, în timp ce Lo-Melkhiin își plănuia ororile din deșert.

Există două feluri în care poți sta atunci când țeși. Mama și mama surorii mele se asiguraseră că noi le știm pe ambele. Mie îmi plăcea mai mult primul stil, atunci când aveam de ales, fiindcă era mai comod. Puteam să stau astfel ore întregi dacă era nevoie, dar dacă țeseam așa în seara asta era posibil să cad în visare și nu voiam să se întâmple de față cu Lo-Melkhiin. În cel de-al doilea stil, stăteam cu un picior sub mine și, dacă nu mă mișcăm de colo-colo, ca să nu-mi întrerup băgarea de seamă, piciorul se lenevea și îmi amorțea. Când țeseau împreună, mama și mama surorii mele foloseau primul stil. Când țeseau în corturile din caravana tatei, alături de nevestele negustorilor cu care făcea el negoț, foloseau al doilea stil.

— Țesătura voastră va fi la fel de frumoasă, ne spunea mama surorii mele, dar urechile voastre vor auzi mai bine.

Am ghemuit un picior sub mine. Fiind acoperit de rochie, era imposibil pentru oricine, în afară de o țesătoare, să-și dea seama de felul în care stau. Poate că mă trădau umerii și arcuirea soldurilor, dar mă îndoiam că Lo-Melkhiin știa să se uite la lucrurile astea. Mai degrabă trebuia să mă asigur că nu mă urmărește cu privirea când îmi schimb poziția.

Am început să potrivesc urzeala. Fiindcă nu lucram nimic anume, am legat firele cât de strâns am putut, lăsându-le slăbite cât să îmi trec degetele printre ele, ca să conduc firul. Când voi termina, această țesătură va ieși foarte delicată. Poate că mă vor înveli în giulgiul ei, dacă voi reuși să țes îndeajuns cât să-mi acopere fața, înainte ca Lo-Melkhiin să mă strângă de gât.

Lucra aplecat deasupra hărților sale, pentru ceva ce n-aveam chef să știu, și bea fără măsură din carafă, fără să îndoaie vinul. Speram ca asta să-l facă să cadă adormit pe masă și să nu mai ajungă la pat, dar în sufletul meu știam că asta nu se va întâmpla. Nu voia să se primejduiască în niciun fel cu mine, așa cum nu voiam nici eu să mă primejduiesc cu el. Cel puțin cuțitele fuseseră îndepărtate. În ciuda spuselor sale, știam că e mult mai ușor să tai gâtul cuiva decât să-l sufoci.

Odată ce urzeala a fost pe placul meu, am desfăcut din ghem un fir lung și mi l-am încolăcit pe degete. Mama îmi spusese că mama ei despărțea cu un ac firele urzelii dese, pentru că avea degetele atât de noduroase, din cauza vârstei, însă ale mele erau încă delicate și subțiri. Puteam trece firul prin urzeală cu degetele, trăgând firele pe care le voiam și împingându-le înapoi pe celelalte. Trebuia numai să fiu atentă să nu strâng prea tare.

Mi-am schimbat picioarele sub mine și am început să țes. Când soră-mea și cu mine văzuserăm câte zece ierni, ea s-a îmbolnăvit și a căzut la pat cu febră, dar eu nu. Ăsta nu prea era felul nostru de a fi. Făceam totul împreună, întotdeauna, iar acum eu plesneam de sănătate și, în timp ce ea ardea toată și plângea după mama ei, tânjeam să-i stau alături, pe rogojină. Frații mei mi-au spus că sunt nebună și știam asta și eu, în adâncul sufletului, dar era sora mea și îmi lipsea când mă duceam de una singură la fântână.

În a treia zi de când căzuse la pat, cu fierbințeală, mama m-a trimis iar după apă. M-am dus destul de binevoitoare, căci eram bucuroasă să fac partea mea de treabă pentru vindecarea ei, dar știam că nu voi putea căra singură atâta apă și aș fi dorit ca mama să-l trimită pe unul dintre frații mei în locul meu. Tata stăruise ca ei să meargă cu vitele, căci fătau. Așa că m-am dus la fântână, cu un urcior mai mic și cu inima grea.

Am scos cât de multă apă am putut de una singură, și mă pregăteam să pun găleata pe capacul fântânii, când un sunet din tufișurile din apropiere mi-a atras atenția. Inima mea cea grea a încetat să mai bată. Era o viperă de nisip și știam că, dacă era una, trebuie să fi fost și altele pe undeva prin apropiere; nu vânează de una singură.

Ne-am țintuit cu privirea pentru o clipă lungă de tot, eu și șarpele, și niciunul dintre noi nu s-a trădat nicio secundă. Nu aveam pietre la mine, pentru că n-aș fi putut să le car și pe ele, și urciorul cu apă. Șarpele tot nu se mișca și, după o clipă petrecută sub soarele deșertului, am îndrăznit eu s-o fac. Am turnat apa în urcior și am lăsat găleata la loc, în fântână. Apoi m-am aplecat, am ridicat urciorul și m-am dat înapoi, cu ochii la viperă. Nemișcată, m-a privit cum mă retrag, iar în cele din urmă a dispărut în tufișurile din care venise, când și-a dat seama că eram prea departe ca să mă mai poată ataca.

I-am povestit totul surorii mele când am mers din nou împreună la fântână, după ce tata tăiase toate tufișurile din jurul acesteia, ca șerpii să nu se mai ascundă acolo.

— Poate a văzut că erai și tu singură și nu a atacat, mi-a spus ea. Poate că era și ea la fel și știa că împărtășiți aceeași soartă în clipa aceea.

— Poate că sunt foarte norocoasă, i-am răspuns eu. Sau poate că nu par bună la gust.

Ea a râs.

Bătătura țesăturii se încolăcea printre firele urzelii așa cum o potriveam eu și am simțit din nou vipera. Am privit în sus, în ochii lui Lo-Melkhiin, deși el stătea încă la masă, la hărțile lui. Mi-am schimbat piciorul, fără să-mi pese dacă mă vede sau nu, și m-am aplecat din nou asupra lucrului meu. Nu aveam pietre și nu puteam opri o viperă, dar puteam fi răbdătoare.

M-a privit o vreme, apoi s-a întors iar la treaba lui. Când am simțit că ochii-i nu mai sunt ațintiți asupra mea, am tras adânc aer în piept. Șarpele nu atacă mereu. Poate că nu am un gust prea bun. Gândul m-a făcut să zâmbesc, în ciuda primejdiei, și m-am cufundat ceva mai adânc în lucru, deși încă mai stăteam cu un picior sub mine, ca să fiu sigură că din mâinile mele nu iese vreo ciudățenie. Degetele au găsit ritmul și firele l-au urmat.

Aveam multe cântece de lucru și incantații. Unele erau sortite numai urechilor surorii mele, mamei și mamei ei, dar pe unele le puteam cânta fraților mei sau altor rude care trăiau în corturile tatei. Apoi, mai erau și alte cântece, pentru momentul când venea la noi o altă caravană, deși lucrul ăsta nu se întâmpla prea des, și erau cântece pe care noi, fetele, le scorneam în timp ce munceam, iar mamele noastre nu erau cu noi.

Acum am ales unul dintre favoritele mele. Avea o melodie caldă, care îi contrazicea ritmul natural. Un bărbat ar fi crezut că este un cântec de leagăn, potrivit doar ca să adormi un copil, dar când ritmul lui hotărât era lăsat să se înșire, ne ajuta și le îndruma pașii chiar și celor mai tinere țesătoare, până când își terminau țesătura. Îl cântam împreună, soră-mea și cu mine, și toate fetele cu voci frumoase care țeseau câteodată alături de noi. Nu era menit să fie cântat de una singură și lipseau părți din el, dar

îmi era destul de drag încât să umplu părțile care dispăruseră, chiar dacă Lo-Melkhiin nu putea s-o facă.

Eram la jumătatea celui de-al treilea vers, când am simțit o umbră și am înțeles că el a venit lângă mine. M-am silit să termin rândul pe care îl țeseam, să-mi stăpânesc cât puteam tremurul mâinilor, deși vipera se strecura tot mai aproape. Când am terminat, am dat deoparte ghergheful și am ridicat privirea spre el.

— Iubita mea, cânți ca să adormi un bărbat, mi-a spus el.

Nu înțelesese adevăratul țel al cântecului, iar asta m-a bucurat.

— Vino în pat, atunci.

Nu m-a atins. Mi-am scos acele din păr și mi-am lepădat rochia așa încât să stau în fața lui doar în albituri și henna. Și dacă și-a dat seama ce înseamnă simbolurile, n-a lăsat să se vadă. Dar nu cred că știa. Bărbații nu știu, de obicei, lucrurile astea. Până la urmă, asta e o artă a femeilor.

— Vino în pat, a repetat el.

Mi-am împietrit inima și am urcat în pat alături de viperă.

23

În următoarele patru nopți, Lo-Melkhiin a venit la mine pentru cină, apoi pentru lucrul de seară și apoi în pat. Maestra vopsitoare în henna mi-a desenat de fiecare dată simbolurile pe trup și fetele mi-au încolăcit părul, mi l-au prins cu ace și mi-au pus o rochie din țesătură fină. În fiecare noapte, henna ustura un pic mai tare, acele se înțepeneau în părul meu și fiecare rochie avea broderia cea mai delicată la atingere.

Hărțile lui Lo-Melkhiin erau deja însemnate și pânza creștea sub mâinile mele. Când puteam, țineam aproape de mine cuțitul de tăiat mâncarea și cântam cântece din cortul tatei atunci când nu puteam. Chiar dacă băgase de seamă, nu-mi păsa. De fiecare dată mă poftea în pat. Ăsta era ultimul lucru pe care mi-l spunea și nu m-a atins nici măcar o dată. Între noi nu mai era nici lumina lui rece, nici focul meu arămiu, și totuși nu mă simțeam deloc ușurată. Henna păstra forța flăcării mele de cupru, în fiecare dimineață, el pleca înainte ca eu să mă trezesc cu o cană de ceai aburind așezată pe masa de lângă pat.

Când m-am trezit, am mers la hammam. Nu era nimeni acolo, dar înainte să-mi scot schimburile de dedesubt, a apărut, ca de obicei, una dintre slujnice, ca și când aș fi sunat din clopoțel după ea. Mi-a luat albiturile și mi-a adus schimburi noi, cât timp eu mi-am săpunit henna desenată noaptea trecută. Semnele nu au dispărut cu totul. Deseori, maestra vopsitoare cu henna doar contura ușor liniile, reînnoindu-le pe ele și puterea lor, în pielea mea. Poate că de aceea mă ardeau tot mai tare când mi le așternea pe trup. La fel se întâmpla și cu părul. În timp ce stăteam în baie, au adus o copaie cu apă fierbinte pe care au pus-o pe marginea din spatele meu. Când îmi lăsam capul pe spate, îmi pieptănau părul în apă. Vopseaua se scurgea în parte, dar nu toată.

După ce m-au uscat și m-au îmbrăcat, am mers în atelierul de țesut. Am deschis ușa fără să bat, așa cum îmi era obiceiul, și am fost uimită să văd că toate femeile ridică ochii spre mine, în loc să-și vadă mai departe de lucrul lor.

— Oh, slăvită stăpână, a spus cea mai în vârstă țesătoare, tu erai.

— Cum adică? am întrebat-o eu, așezându-mă pe un scaun rămas liber între torcătoare.

Mi-au dat un coș, lână și firul de început, și am început să lucrez.

— Slăvită stăpână, Lo-Melkhiin a venit aici în fiecare zi de când s-a ridicat de pe patul de suferință, a spus torcătoarea care vorbea adeseori fără să-și măsoare cuvintele înainte. Se uită la noi, câteodată întinde câte o mână asupra noastră și ne spune că lucrăm frumos.

Țesătoarea cea bătrână a scos un sunet necuviincios. Aveam mâinile ocupate, așa că nu puteam să-mi acopăr gura. În schimb, mi-am reținut zâmbetul. Bătrâna țesătoare nu credea că Lo-Melkhiin ar fi recunoscut un fir bine lucrat nici dacă s-ar fi împiedicat de el.

— Jur, slăvită stăpână, nu l-am ademenit noi aici, a spus torcătoarea. Pur și simplu ne-am trezit cu el.

— Stăpânei nu-i pasă dacă o găsește pe vreuna dintre voi drăguță, a spus bătrâna țesătoare.

Din nou mi-am ascuns zâmbetul. Gelozia era ultimul sentiment pe care l-aș fi încercat dacă Lo-Melkhiin s-ar fi apucat să o urmărească pe vreuna dintre fetele torcătoare. Aș fi fost mult mai îngrijorată de ce avea să se întâmple cu ele după ce le-ar fi atins.

— Spune-mi, i-am zis torcătoarei, unde este firul pe care l-ai tors după ce a venit el să vă vadă?

— L-am ars, slăvită stăpână, a spus ea, privind degrabă în jos, spre fus, deși nu torcea. Nu era de niciun folos.

— Și nici cei trei ani pe care i-ai petrecut în odaia asta, a spus bătrâna țesătoare. Nu și-a mai încâlcit firul în halul ăsta de când a venit prima dată la mine. Așa de tare a speriat-o.

Atunci mi-au arătat și celelalte lucruri. O broderie plină de noduri, mai multe fire încâlcite, lână dărăcită atât de prost, încât părea că nu a fost dărăcită deloc, și un război de țesut a cărei urzeală fuseseră nevoite s-o taie, ca să poată pune una nouă și s-o ia de la capăt.

Am privit-o pe torcătoare. Acum, firul ei era neted și curgător ca de obicei, deși mâinile îi tremurau ușor pe când își așeza iar lâna pe fusul care îi căzuse. Văzuse vipera din el, știam, dar lucrase mai departe, pentru că nu știuse ce altceva putea să facă. I-am prins fusul, ca să nu se mai desire, și mi-am pus mâinile pe ale ei. Focul de aramă s-a răspândit între

noi, mai mult decât atunci când l-am atins pe vraci, și fata s-a oprit din tremurat.

— Gata, i-am spus. O să fie bine de-acum. Când mai vine Lo-Melkhiin, trimiteți o fată să mă cheme și voi veni să vă ajut să curățați mizeria.

Țesătoarea a scos iar un zgomot necuviincios, dar de data asta am zâmbit. Am ridicat mâna ca s-o ating, însă, înainte de-a o face, flacăra arămie a sărit de la mine spre ea, luminându-i ochii și îndreptându-i spinarea. A tușit o dată și a tresărit surprinsă, apoi s-a aplecat să urzească războiul de țesut ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Acum lucra mult mai repede.

M-am așezat din nou între torcătoare și m-am gândit cum aș putea să le ajut. Odată, torsesem pentru o vedenie. Poate că acum aș putea s-o fac pentru a strecura în fire focul de aramă. Mama și mama surorii mele presărau, în jurul corturilor tatei, cercuri de săruri ciudat mirositoare, aduse de tata din depărtări. Nu opreau furnicile și nici albinele să intre, dar opreau scorpionii. Și viperele. Lo-Melkhiin va veni aici – nu-l puteam ține afară –, dar mă întrebam dacă aș putea toarce focul arămiu, astfel încât lumina lui rece să nu mai tulbure lucrul femeilor.

Mi-am luat iar coșul cu lână și am apucat fusul. Am început să torc și, între două bătăi de pleoape, m-am lăsat să alunec în visare fără să mă împotrivesc.

De data asta, în loc să zbor peste deșert, am plutit spre tavanul încăperii, acolo unde aerul fierbinte, parfumat cu trandafiri, lenevea înainte să iasă prin ferestrele zăbrelite. Am privit în jos și am văzut toate războaiele la lucru, toate fusele torcând și toate acele lucind în sus și-n jos, trăgând după ele firele de mătase.

Vedeam urmele lăsate de lumina rece a lui Lo-Melkhiin. Așa cum mă așteptam, se adunaseră lângă cea mai drăguță dintre torcătoare, cea mai rapidă cusătorească și cea mai talentată țesătoare. Cel puțin, avea măsura priceperii meșteșugului. Am lăsat firul pe care îl torceam deasupra fiecărei lumini, am înăbușit-o în foc, apoi am mutat fusul spre următoarea. După ce am curățat toate rămășițele, am început să mă gândesc cum aș putea feri întreaga încăpere.

Mama presăra un cerc de săruri și era îndeajuns, dar scorpionii erau mai mici decât Lo-Melkhiin. Totuși, acesta era cel mai bun mod de a începe.

Atârnată în aerul de sub tavan, am târât în urma fusului noul fir tors în aramă, în timp ce mă mișcăm ușor în jurul odăii. Apoi, fiindcă nu mă puteam gândi și la altceva, am repetat aceleași lucru chiar sub tavan, la înălțimea la care pluteam. Două rânduri de foc arămiu se căutau unul pe celălalt, dar stăteau acolo unde le așezasem, chiar și după ce m-am îndepărtat. Când le-am slăbit strânsoarea, jurubițele au pălit. Le-am strâns din nou, așa cum făceam cu picioarele unei capre, când voiam să nu mai plece haihui, dar mi s-au împotrivit mai tare decât orice capră pe care o priponisem vreodată.

Nu puteam sta la nesfârșit în tavanul atelierului de tors. După ce prima idee a dat greș, voiam să renunț și să mă gândesc la altceva. Am dat drumul flăcărilor arămii. Spre uimirea și ușurarea mea, jurubițele au rămas acolo unde le pusesem. Fire de foc atârnau, rupte, ridicându-se din podea și coborând din tavan, precum rădăcinile unui prun, care se întind spre apă. Se întretăiau unele cu altele și pâlpâiau puternic în vedenia mea. M-am ferit de strălucirea aceasta și am scăpat fusul. Am căzut, odată cu el, și m-am trezit în scaunul meu, cu bătrâna țesătoare scuturându-mă de umeri.

— Slăvită stăpână! a șuierat ea.

Nu voia să strige și să stârnească panică. Știam că, dacă nu mă trezesc, o să mă piște sau mai rău de-atât.

— Sunt aici, i-am spus. Lucrul s-a săvârșit.

— Cu siguranță s-a săvârșit, mi-a răspuns ea și a privit în jos, spre mâinile mele.

Așa cum făceam mereu, torsesem lână nevopsită, dar sculul din coș nu mai avea culoarea toarsă și înfășurată. Așa cum se întâmplase când torsesem fire albe, căutându-mi sora, acum torsesem fire arămii, atât de strălucitoare, încât toată încăperea părea să aibă propriul său foc.

— Slăvită stăpână! a strigat torcătoarea.

— O să-ți tii gura, i-a spus bătrâna țesătoare, privind de jur-împrejur. Toate o să vă țineți gura. Asta rămâne între voi și zeii voștri.

Femeile au încuviințat, murmurând, și am simțit o tulburare în sângele meu. Bătrâna țesătoare le pomenise despre zeitățile *lor,* dar eu știam că unele dintre ele și-au îndreptat șoaptele către *mine,* deși nu știam cum mi-

am dat seama de asta. Am dat din cap spre bătrâna țesătoare și le-am lăsat cu munca și rugăciunile lor. Când am plecat de lângă ele, sângele îmi vuia.

M-am oprit, odată ajunsă în grădina răcoroasă. În trecut, Lo-Melkhiin se mulțumise să-și ia puterea din bărbați și să le inspire creațiile. Acum, se pare că-și întorsese strădaniile și către femeile care trăiau în qasr. Nu era disperat după putere; puteam să-mi dau seama de asta după forța luminii reci din atelierul de tors. Mai degrabă, uitase că și femeile lucrează – și că fac o muncă utilă. Credea că le poate zori ca pe bărbați, și o făcuse, dar asta avusese un preț. Speram că va sta departe de bucătării. Bucătarul-șef se descurca bine sub puterea lui Lo-Melkhiin, însă multe dintre ajutoarele lui erau femei sau băieți și nu aveam niciun chef să mănânc pâine crudă sau arsă.

De cinci zile nu mă atinsese deloc. Înțelesese că puterea mea este mai mare decât a lui? încerca să găsească un alt izvor, nădăjduind că mă va slăbi? Dacă asta făcea, nu izbândise. Maestra vopsitoare cu henna și femeile care îmi aranjau părul aveau destulă forță ca să mă țină puternică. Nu-mi plăcea că, pentru a-mi crește puterea, trebuia să crească și a lui. Nu-mi plăcea că depindeam de el pentru orice, cu atât mai puțin pentru asta. Poate că era timpul să-mi vizitez sora în prezent, nu s-o caut în vedenii ale trecutului ei, și să văd dacă venerarea mea ca zeitate își făcuse treaba sperată.

Eram la jumătatea drumului spre iatacul meu și spre pânza pe care o țeseam acolo, când mi-am dat seama că poate Lo-Melkhiin a vizitat mai multe încăperi, nu doar atelierul de tors. Salvasem acel loc, dar știam că trebuie să-și fi lăsat semnele și pe altele și că tot ce făcuse acolo era la fel de haotic. Un qasr are nevoie de un rege; așa se spune. Așa gândesc bărbații. În egală măsură, un rege are nevoie de un qasr, iar qasrul trebuie să aibă rânduirea lui, oile trebuie să fie în ued, altfel turma se va risipi.

M-am gândit că am nevoie de mai multă lână și, dacă învățam s-o torc fără s-o prefac în cele mai stranii culori, cu atât mai bine. Am hotărât să trimit după un coș sau mai mult, pentru când voi avea la îndemână timp și singurătate, să mă pierd în vraja torsului. Totuși, poate că nu astăzi. Soarele trecuse bine de punctul său cel mai înalt, ceea ce însemna că ar trebui să mă pregătesc pentru cină; și apoi să țes în felul acela obositor, cu

vipera privindu-mă ori de câte ori mă mișcăm; și apoi o altă noapte de nemișcare, în pat cu Lo-Melkhiin.

24

Dimineața încă trăiam dar, când m-am trezit, m-am gândit că urma să mor în clipa următoare. Abia puteam sta în capul oaselor ca să-mi beau ceaiul; eram slăbită ca un miel nou-născut. Când mi-au adus micul dejun, mirosul de mâncare m-a făcut să vărs tot ce băusem.

— Nu-i nimic, slăvită stăpână, a gângurit slujnica, ajutându-mă să ajung înapoi în pat. Chiar dacă ai sărit o zi, tot își face efectul.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus.

Pământul se învârtea cu mine și nu puteam să-l opresc.

— Ai pălit de tot, mi-a spus ea. Mă întorc imediat cu o cârpă rece și cu vraciul. Nu-i place când vomităm. Spune că e primul semn că am stat prea mult în soare.

A spus-o foarte clar. Văzusem bărbați bătuți de soare, atunci când lucrau în arșița zilei sau nu beau destulă apă. Dar știam că nu asta era cauza bolii mele. Nu stătusem prea mult în soare. Însă fata plecase deja, înainte să apuc să-i spun ceva, așa că am rămas în pat, așteptând și nădăjduind că n-o să-mi pocnească țeasta în două până la întoarcerea ei.

Am ațipit și am visat un leu. Bea apă într-o oază, în răcoarea dimineții. Știam oaza din harta lui Lo-Melkhiin. Se aplecase asupra ei, chibzuind fiecare unghi al vânătorii sale. Mă gândisem că poate pune la cale de unde să-și găsească viitoarea nevastă, deși ar fi trebuit să știu că nu-i pasă din ce colț venim.

Oaza nu avea corturi și se afla destul de departe de calea caravanelor. Numai un nebun sau un bărbat cu armăsari foarte buni ar fi mers atât de departe, spre o oază din Țara Nimănui. Lo-Melkhiin nu era nebun, oricât de ușor ar fi fost să-mi spun că este, dar avea bidiviii buni.

Leul era bătrân, iar coama lui de culoarea aramei strălucea în soare. Spatele și fața îi erau brăzdate de cicatrice, urme lungi de gheare. Luptase ca să-și păstreze oaza și pentru asta alungase sau ucisese lei mai tineri. Nu câștigase nicio cinste până la bătrânețe, dar își păstrase căminul din deșert.

Lo-Melkhiin nu voia decât să-l omoare, nu-l vâna pentru altceva, iar el n-avea unde să plece.

Am văzut celelalte gărzi retrăgându-se într-o trecătoare pustie, unde Lo-Melkhiin le lăsase ca să vâneze singur. Înainte de demon, Lo-Melkhiin vâna doar leii primejdioși. Făptura asta bătrână era prea deșteaptă ca să hărțuiască satele și oazele oamenilor. Iar acum n-o să mai îmbătrânească deloc.

Pe când priveam, Lo-Melkhiin a coborât spre ochiul de apă al oazei, de-a curmezișul locului unde ședea leul. Sălbăticiunea bătrână l-a țintuit cu privirea, destul de înțelept ca să știe că nu va scăpa cu fuga. Pentru o clipă, am crezut că Lo-Melkhiin îl va cruța, dar apoi l-am văzut cântărindu-și sulița în mână și, între două răsuflări, azvârlind-o chiar între ochii leului.

Acesta a căzut cu fața în apă, năclăind-o cu sângele său. Lo-Melkhiin a tras un cuțit, a fluierat ca să cheme bărbații și am înțeles că vrea să jupoaie animalul. Asta nu puteam privi. Am simțit cum voma mi se ridică iar din stomac, deși nu cred că mai rămăsese ceva acolo; apoi m-am trezit în patul meu, iar slujnica îmi ținea părul în timp ce-mi goleam iar stomacul. De data asta, n-am vărsat decât apă. Bucătarul m-a privit, clătinând din cap.

— Sucuri, slăvită stăpână, mi-a spus el. Cât de multe poți.

— Aș vrea să-ți vezi de treaba ta, a răbufnit vraciul.

— Mă duc să aduc, a spus slujnica, dar bucătarul a clătinat din cap.

Ea trebuia să rămână cu mine cât timp era aici și un bărbat.

Vraciul m-a consultat iute, lipind o mână caldă de fruntea mea și atingându-mă ușor pe încheietură.

— Slăvită stăpână, ai băut vin? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns. Am băut apă și am mâncat ce mi s-a adus.

— Ai stat în soare?

— Nu.

— Poate că este doar obosită? a sugerat slujnica. Ieri a petrecut toată după-amiaza în atelier și mi-au povestit fetele că a tors fără încetare ceasuri întregi.

Imediat ce am auzit cuvântul „tors”, stomacul mi s-a îngreunat iar. Fata a fost iute, m-a întors și mi-a prins părul la spate, să-l ferească să nu intre în castron. N-aveam ce să mai scot din mine, dar i-am prețuit străduința, oricum.

— Poate că asta ți-a scos apa din trup, a spus vraciul.

Nu era cu desăvârșire greșit, dar pricina nu era potrivită.

— Astăzi trebuie să stai în pat, să bei tot ce-ți aduce băgărețul ăsta de la bucătărie și să nu te atingi de lucru.

Am dat din cap nefericită și slujnica mi-a pus pe frunte un alt șervet rece.

Focul de aramă făcuse asta – sau, cel puțin, faptul că torsesem atât de mult cu el. Fusese prea mult. După ce vraciul a plecat și slujnica s-a dus după pieptene, nu mi-am mai putut opri lacrimile. Abia reușisem să ocrotesc o încăpere. Nu puteam să pun scut și peste celelalte odăi, dacă asta era urmarea.

Niște mâini blânde mi-au despletit cosițele și au început să-mi treacă ușor pieptenele prin plete. M-am silit să respir liniștit, nădăjduind că o să adorm și să mă odihnesc fără vise. Nu mai voiam deloc să văd lei găsindu-și sfârșitul. Nici măcar gândul că aș putea-o vedea pe sora mea nu m-a ademenit să caut vise. Nu voiam decât întuneric și pierdere de sine.

Un deget mi-a atins creștetul. Era prea mare ca să fie al slujnicei. Am încercat să mă mișc înainte de a-mi aminti urmările, iar apoi m-am luptat slăbită în timp ce Lo-Melkhiin și-a înfipt adânc degetele în părul meu.

— În dimineața asta am plecat după un leu, soața mea, mi-a spus el.

Avea acea voce prea prietenoasă pe care o uram. Capul mă durea deja, iar strânsoarea lui în pletele mele îmi sporea suferința.

— Dar tu știi asta. Ți-aș fi spus că sălbăticiunea făcea prăpăd printre oile bărbaților și fura copiii femeilor, dar tu știi că nu era adevărat.

N-am spus nimic și mâinile lui m-au strâns mai tare.

— Spune-o! mi-a poruncit el.

— Am văzut, i-am spus, scuipând cuvintele așa cum își scuipă o viperă veninul. Am văzut că ai ucis leul acela bătrân, aflat prea departe de aici ca să poată face vreun rău.

— Bine, mi-a zis el. Nu-mi place să ucid fără privitori. Mi-a dat drumul la păr, dar eram prea slăbită ca să mă-ndepărtez de el. Acum ar fi fost ușor să mă sufoce, dacă voia. Ar fi putut să-mi așeze părul lângă viitoarea coamă de leu, ca trofeu. În schimb, mi-a răspândit pletele pe pernă și a început să mi le pieptene.

— Sora ta făcea așa, mi-a zis. Când erați mici.

— Da, i-am răspuns.

Uram să-i spun lui toate adevărurile, dar acum ura îmi dădea putere.

— Și ar mai fi făcut-o încă, dacă aș trăi în continuare în corturile tatei, și i l-aș pieptăna și eu pe al ei.

— N-am prea vorbit de ea în ultima vreme, a spus el. Ai văzut hărțile pe care le am? Arată locurile de unde au venit toate soațele mele.

— Am văzut, i-am răspuns. Am fost multe.

— Așa e, a încuviințat. Atât de multe, încât curând s-ar putea să încep din nou. Știi, nu trebuie să o iau în ordine. M-aș putea întoarce în orice sat doresc. S-ar putea să mă întorc după sora ta.

— O să fie măritată până atunci, i-am zis.

Voiam să fie adevărat, chiar dacă aș fi murit pentru asta.

— Tata a adus cu el în caravană un bărbat, iar ea îl iubește.

— Atunci cine o să aibă grijă de morții voștri? m-a întrebat el.

Abia dacă l-am auzit. Imediat ce mi-am spus povestea, capul parcă mi-a explodat din nou. Era ca focul arămiu, dar mai rău. Dacă aș fi fost o fântână în deșert, aș fi fost folosită timp de generații și n-aș fi avut nimic altceva decât un capac de dat la o parte ca să las pe oricine ar fi venit la mine să-și umple urciorul cu apă.

Vipera a mușcat.

Lo-Melkhiin a lăsat pieptenul și părul și mi-a țintuit mâinile în lături. Își folosea propria greutate ca să nu mă lase să mă ridic, chiar dacă oricum n-aș fi putut să mă trag de sub el, după cum nu puteam nici zbura. Simțeam cum mă apasă fiecare mușchi din trupul lui. M-am gândit atunci, cu acea parte din mintea mea care nu urla, că era foarte norocos că vomitasem deja tot ce avusesem în stomac, sau ar fi primit resturile alea drept în față, așa cum stătea la câțiva centimetri deasupra mea.

— N-ai înțeles încă, steaua cerului meu? m-a întrebat el.

Vocea i-a șuierat în urechile mele. Nu vedeam un chip omenesc, ci o țeastă de viperă.

— Suntem la fel, tu și cu mine. De asta nu te pot ucide și de asta nu mori.

N-aveam de gând să-l cred. El nu era zeitate și eu nu eram demon. Nu eram la fel. Eram opuși. Trebuie să fi știut asta.

— Crezi că nu-i adevărat? mi-a spus. Crezi că eu nu le vorbesc bărbaților și nu mă țin de cuvânt așa cum tu le vorbești femeilor? Crezi că n-aș putea să ajung la sufletul tău și să ți-l iau, la fel de ușor cum intri tu în sufletul soră-tii și o supui dorinței tale?

Nu! Nu asta făceam eu, prin lucrul meu de mână. Eu torceam și înnoiam lucrurile. El silea meșteșugul acolo unde nu-l voia nimeni și-l grăbea atât de mult, încât făuritorii lui nu-l mai puteau controla. Poate că eu schimbasem destinul surorii mele, dar nu răpisem sufletul nimănui.

— Te îndoiești de mine, dar o să-ți dovedesc, mi-a spus el.

S-a rostogolit de deasupra mea și lipsa greutății sale mi-a adus o ușurare bine-venită, dar nu-mi lăsase încă mâinile, așa că ușurarea a fost de scurtă durată, și m-a tras în sus, astfel încât să stau în fața lui. Capul îmi urla și stomacul mi se îngreunase, dar nu s-a oprit. A chemat lumina rece și m-am tras înapoi, gândindu-mă că o să mă ardă mai rău decât eram deja.

Însă, în loc de asta, lumina a pâlpâit și mintea mi s-a limpezit. Ca și cum mi-ar fi fost turnată pe gât o băutură rece, iar trupul mi-ar fi fost stropit cu apă răcoritoare. Stomacul mi s-a liniștit și durerea a încetat. Am privit, înlemnită de oroare, cum lumina cea rece îmi linge brațele ca flăcările ce mistuie lemnul uscat, în vatra taberei, ridicându-mi-se spre coate, înainte de a reveni în mâinile lui Lo-Melkhiin.

Apoi, între noi s-a încolăcit focul arămiu și răsuflarea mi s-a liniștit. Eram un prun ale cărui rădăcini se târau spre apă, iar uedul era mai inundat ca niciodată. Am urmat izvorul, așteptându-mă să-mi găsesc drumul înapoi spre sora mea. În loc de asta, mă simțeam de parcă m-ar fi hrănit fiecare ued din deșert. Voiam tot mai mult și mai mult, iar Lo-Melkhiin mă făcuse destul de puternică încât să iau tot ce voiam. Era mai mult foc decât îmi trebuise ca să urzesc atelierul de tors. Era destul foc pentru a face scut pentru întregul qasr și ca să mai și rămână. M-am gândit la soră-mea și la soțul pe care i-l închipuisem. Acum, el va veni, la fel de sigur cum era că soarele o să răsară mâine.

Lo-Melkhiin și-a înfipt adânc unghiile în pielea mea, învăluindu-le de jur-împrejur cu mici semiluni sângerii. Această nouă durere m-a adus înapoi la el și m-a îndepărtat de nebunești le mele visuri despre deșert.

Zâmbetul lui de viperă era acum de necontrolat și m-a măsurat din privire ca și cum aș fi fost jucăria lui perfectă, să facă orice voia cu mine.

Nu voi fi, jur. Nu voi fi niciodată.

— Ei bine, iubita mea, mi-a spus el, întinzându-mi un pahar cu suc, se pare că totuși avem nevoie unul de celălalt pentru mai multă vreme.

25

După ce Lo-Melkhiin mi-a limpezit mintea cu focul lui rece, m-a părăsit și, în cele din urmă, m-am aventurat pe afară, pentru prima dată în ziua aceea. Era după-amiază și mă temeam îngrozitor să nu întâlnesc pe cineva care să ghicească ce făcusem, așa că nu am mers mai departe de grădina cu apă. Astăzi, cântecul fântânii nu mă liniștea. Îmi amintea în schimb că nu mă aflam în deșert, că un asemenea lucru putea exista numai în preajma lui Lo-Melkhiin, mulțumită puterii sale. Desigur, cânta și se juca atunci când n-o privea nimeni, dar era a lui. Și eu la fel.

Am mers spre hammam. La acest moment al zilei, acolo nu se afla decât o slujnică moțăind în arșiță lângă coșarca de cărbuni, gata să ațâțe focurile dacă era nevoie de apă fierbinte sau odihnindu-se când nu era nevoie de ea. N-am trezit-o. Am trecut în odaia cu aburi fierbinți, lăsându-mi hainele pe podea în timp ce urcam treptele, ca să ajung la băncuță. Aerul nu era fierbinte precum cel al deșertului, care usca orice lucru peste care trecea, ci fierbinte ca supa – ca sângele – și, când am tras aer în piept, am simțit cum mă ofilesc.

Am alunecat de pe bancă, încercând să ajung la aerul răcoros de la ușă. Pielea îmi era alunecoasă de la sudoare și mi-a luat un pic să mă pun pe picioare, dar m-am poticnit din nou pe trepte, gâfâind de la aerul mai rece. Slujnica era acolo, trezită de zgomotele mele bezmetice. M-a ajutat să intru în bazinul fierbinte și mi-a adus o cană de ceai rece de zămoșiță.

— Slăvită stăpână, trebuie să fii cu băgare de seamă în odaia cu aburi, mi-a spus ea. Data viitoare stai mai aproape de ușă.

Am dat din cap. Nu eram sigură că mai vreau vreodată să mă întorc acolo. Bazinul în care stăteam părea un cazan pentru gătit, căci apa era foarte fierbinte, și-mi ajunsese. Când a socotit că am îndurat destul, servitoarea m-a dus într-un bazin mai rece și a lăsat pe marginea acestuia săpunul și o perie moale.

— Vreau o perie mai aspră, i-am spus.

M-a privit așa cum torcătoarea cercetează lâna sau cum bucătarul cântărește făina din ochi.

— Slăvită stăpână, nu ai nevoie, mi-a replicat. Pielea ta…

Am ridicat o mână, ca s-o opresc.

— Știu, i-am zis. Tu și cu celelalte lucrătoare de aici ați făcut treabă bună ascunzând deșertul din mine într-un înveliș de oraș.

A roșit, iar eu am continuat:

— Dar aș vrea o perie mai aspră.

A dat din cap și a fugit s-o aducă. Avea dreptate. Nu-mi trebuia. Pielea mea, ba chiar și mâinile, care munciseră cel mai mult, din greu, pierduseră asprimea deșertului. Însă puteam simți atingerea lui Lo-Melkhiin, focul cel rece urcând spre coatele mele și, mai rău, apăsarea lui pe trupu-mi, în timp ce mă țintuia la pământ. Și voiam să mă descotorosesc de asta.

Servitoarea s-a întors cu peria, pe care am acoperit-o cu clăbuc. Am început să mă frec, o furtună de nisip pe pielea mea goală – nu, mai degrabă acea furtună care pietrificase oasele cămilei – apăsând cu putere, în timp ce-mi râcâiam fără milă pielea. Nu eram mulțumită să-l spăl de pe mine doar pe Lo-Melkhiin. Voiam să curăț întreg qasrul, voiam ca întreaga *cetate* să mi se șteargă din amintire.

— Slăvită stăpână! a țipat servitoarea, întorcându-se cu schimburi curate.

Fără să ia aminte că era îmbrăcată, a intrat în bazin după mine și a dat să-mi smulgă peria din mâini. M-am împotrivit. Fata care păscuse turmele și care alergase în lung și-n lat prin deșert, alături de sora ei, cu părul său smolit fluturând în vânt, poate că ar fi putut să iasă învingătoare, dar acum aparțineam cetății, eram delicată, gătită și învăluită în mătăsuri, fără nicio asemănare cu fata ce căra cărbuni.

Servitoarea a aruncat peria din bazin, ca să n-o pot ajunge, și mi-a cercetat brațele, spatele și pântecele. Mă zgâriasem peste tot, dar nu sângeram. Nu avusesem timp să mă frec și pe picioare.

— Destul cu asta pe ziua de azi, mi-a spus ea și m-a scos din bazin.

N-am putut să mă împotrivesc.

M-a dus pe o platformă de piatră și m-a silit să mă întind pe ea. Mă gândeam că o să-i simt răceala pe piele, dar focul ce încălzise apa o încălzise probabil și pe aceasta. Servitoarea a luat o perie moale și săpun parfumat cu lavandă și m-a spălat ca pe un copil. În loc să mă trimită înapoi în bazin, a turnat apă dintr-un bol ca să mă clătească, apoi, după ce a terminat cu spatele, m-a spălat și pe pântece. Numai după ce și-a trecut

mâinile peste fiecare parte a trupului meu, de la frunte până la călcâie, m-a trimis iar în bazin. Nu-mi plăcea să recunosc, dar mă simțeam mai bine.

— Așa spălați suferinzii și bătrânii, când vin aici? am întrebat-o.

Mi-am trecut prin apă mâinile lenețe și mi-am lăsat capul pe spate, acolo unde piatra era umedă.

— Nu, slăvită stăpână, mi-a răspuns ea.

Luase un pieptăn și stătea în spatele meu, ca să-mi descurce părul.

— Așa spălăm o regină, dacă ea ne îngăduie.

Mă mai băgaseră până acum în bazin, dar știam că, dacă ar fi încercat cumva s-o facă în momentele mele de revoltă, nu le-aș fi lăsat. Mi-am ridicat bărbia, astfel încât s-o pot privi, cum stătea în spatele meu, pieptănându-mi părul. Zâmbea.

— Ai făcut treabă bună, i-am spus. Mulțumesc.

— Doar să ai grijă să mănânci, a replicat ea. Sau vei cădea din nou bolnavă.

Mi-a răsucit cosița într-o buclă simplă, cerându-și iertare, în timp ce-l prindea, pentru lipsa ei de pricepere, și m-a ajutat să mă usuc și să mă îmbrac. Am mers înapoi în grădina cu apă și am stat la umbră până când soarele a trecut dincolo de zidurile cetății. Apoi a apărut maestra vopsitoare cu henna, care a dat buzna înăuntru.

— Slăvită stăpână, trebuie să ne grăbim, a spus ea. Este foarte bine că te-ai îmbăiat deja, căci astăzi nu avem timp.

— Ce se petrece? am întrebat-o.

Am lăsat-o să mă ducă la un scaun și am privit-o cum își aprinde lămpile și își așterne pe o pătură borcanele și penițele.

— A venit o caravană și a cerut să-i vorbească lui Lo-Melkhiin, mi-a zis ea. El a spus că-i primește, dar a spus că trebuie să i te alături și tu.

Trebuia să joc rolul reginei, asta voia. Astăzi petrecusem destul timp supărată pe Lo-Melkhiin. N-aveam s-o mai fac decât dacă urma să-mi dea un motiv.

Maestra vopsitoare cu henna și-a făcut repede desenele. Doar mi-a însemnat pielea acolo unde se vedea, în loc să aștearnă simbolurile tainice sub rochie, cum făcuse până acum. Deși fusese iute, lucrul ei nu era neglijent. Nici măcar o trăsătură de penel nelalocul ei. În clipa în care a terminat, am fost înconjurată de furnicarul femeilor care îmi aranjau părul

și rochia, ca și cum aș fi stat în mijlocul turmei cu un bulgăre de sare în mână și caprele, în sfârșit, l-ar fi observat. Nu vorbeau între ele în timp ce lucrau și în mâinile lor nu mai era acea odihnă blândă pe care de-abia o așteptam, dar erau pricepute și vrednice; n-a trecut mult și eram vopsită, îmbrăcată și cu vălul pus, gata să merg oriunde eram așteptată.

Am pășit în papucii atât de fini, de parcă ar fi fost țesuți de păianjeni de mătase. Maestra vopsitoare cu henna m-a sărutat între ochi, singurul loc unde vălul nu-mi acoperise fața.

— Ești gata, mi-a spus ea. Stai dreaptă. Te vor privi cu toții și nu vor vedea decât un văl, chiar și regele. Ascultă totul și amintește-ți că dacă zâmbești sau te strâmbi, ei nu te vor vedea. Rămâi tăcută și ei nu-ți vor cunoaște niciodată inima.

Bineînțeles că avea dreptate și sufletul mi s-a ușurat. Vălul pe care îl purtam acum era mai gros decât cel pe care îl aveam de obicei, când Lo-Melkhiin venea în odăile mele. Acelea erau făcute din voal și șoapte care nu ascundeau nimic. Îmbrăcată ca acum, eram ascunsă de ochii oricui. S-ar fi putut holba la mine un ceas, admirând țesătura delicată, roșie, a dishdashahului meu și broderia aurie care îi tivea poalele și gulerul, dar nu mi-ar fi aflat niciodată gândurile.

O servitoare m-a condus spre sala unde Lo-Melkhiin primea supușii. N-o făcea prea des, preferând să întâlnească jeluitorii în întrevederi mai puțin solemne. Totuși, eu știam adevăratul motiv. Nu trebuia să-și mai impresioneze propriii oameni, acestora le era deja teamă de el. Dar avea nevoie să-i atingă ca să-i poată influența, iar ăsta era un lucru dificil într-o sală pentru audiențe. Oricine ar fi venit în seara asta, nu cred că erau din oraș.

Lo-Melkhiin stătea în ușa de la intrare, așteptându-mă. Avea tunică aurie, brodată cu roșu, și șalvari purpurii. Păream un cuplu în armonie, care reamintea tuturor celor care ne priveau că aurul și sângele erau două lucruri pe care Lo-Melkhiin le avea din belșug.

— Steaua cerurilor mele, îmi tai respirația, mi-a spus el, întinzându-mi mâna.

Iar eu l-am prins de mână.

— Vino, hai să vezi cum e să fii regină.

M-a condus pe uşă spre o încăpere largă, luminoasă, pe care nu o mai văzusem în cursul aventurărilor mele prin qasr. O sută de lămpi, unele dintre ele atârnând din tavanul înalt, unele aşezate pe mese, iar altele atârnate de coloane străluceau cu o lumină limpede. Desene geometrice făurite din sute de piese de sticlă, cele mai multe nu mai mari decât unghia de la degetul meu, sclipeau pe ziduri. Podeaua era din piatră albă atât de lustruită, încât sticlea, iar covoarele aşternute deasupra erau ţesute din cea mai fină mătase.

Să calci pe ele era o mare risipă.

Lo-Melkhiin m-a condus spre un podium înălţat, unde se afla o pernă uriaşă. M-a ajutat să mă aşez pe o parte a acesteia; o slujnică a apărut de niciunde ca să-mi aranjeze poalele şi să se asigure că vălul era bine prins, apoi s-a aşezat lângă mine. Când s-a aşezat şi el, a dat din cap spre bărbatul ce-i şedea alături. Omul căra un baston de lemn, enorm, mai mare decât cel folosit de ciobani; la semnalul lui Lo-Melkhiin, a bătut în podea cu capătul toiagului, trei lovituri măsurate.

La capătul îndepărtat al sălii uşile cele mari au fost trase în lături. Acolo stăteau şase bărbaţi şi, când calea a fost liberă, au păşit fără grabă în încăpere. Îmi era greu să deslușesc la depărtare prin vălul des, dar îmi dădeam seama că nu erau din oraş. Pelerinele lor aveau culorile purtate de cei care străbăteau deşertul alături de caravane.

Aceşti oameni veneau destul de des în oraş. Când îmi aranjaseră părul, servitoarele vorbiseră despre pieţe şi bazaruri. Dar nu spuseseră nimic despre neguţătorii care veniseră în cetate şi în niciun caz nu amintiseră nimic despre dorinţa acestora de a-i vorbi lui Lo-Melkhiin.

Gândul la el m-a făcut să-l urmăresc cu privirea. Aşa cum mă sfătuise maestra vopsitoare cu henna, nu mă clintisem, stând dreaptă, dar ochii mi-au alunecat pe sub văl. Zâmbetul de viperă îi revenise pe chip, cu toate că era îmblânzit de un lucru ce-mi era străin. Poate că acum, când vorbea cu bărbaţii ce aduceau mărfuri pentru negoţ, nu putea fi crud de tot. Poate că pata întunecată din mintea lui era mai puternică aici, în sala unde Lo-Melkhiin trebuia să-şi slujească poporul.

Când mi-am ridicat iar privirea, bărbaţii din caravană erau îngenuncheaţi, cu capetele plecate pe podea, în faţa noastră. Pelerinele mi-au atras iar atenţia. Acum, când se aflau destul de aproape ca să le văd

limpede, mi-am dat seama că modelele de pe margini îmi erau cunoscute, fiindcă fuseseră cusute în violet, o culoare prea scumpă pentru purtat în deșert.

— Bine ai venit, căpetenie a caravanei, a spus Lo-Melkhiin. Bun venit și fiilor tăi.

Ei și-au ridicat fețele de la pământ și am privit drept în ochii tatei și ai fraților mei.

vi.

Când semenii mei au început să-i ia, când am tras țesătorii din paturile lor și făurarii din fierăriile lor eram îndeajuns de tânăr ca să mă întreb cum de era atât de ușor. Cei mai vârstnici mi-au spus că se întâmpla astfel pentru că bărbații erau slabi, pentru că nu ni se puteau împotrivi. Că trăiau numai pentru a ne sluji.

Dar eu nu eram atât de sigur de asta.

Primul meu țesător era bătrân și nu a țipat când l-am luat de lângă soața lui. I-am pus în față o imagine a ei, mai tânără și cu mai puține riduri în jurul ochilor, și el a țesut bucuros pentru mine, fără să se oprească pentru a mânca sau bea. La sfârșit îi sângerau degetele și a pătat țesătura, dar mi-a plăcut modelul, așa că am tăiat urzeala înainte de a pune pe foc războiul, pe țesător și toate celelalte.

Primul meu fierar a fost și el bătrân, dar putea încă să sufle în foaie și să ridice barosul. Când i-am arătat propriii copii încă în viață, a lucrat fără cuptor sau clești. De fapt, aceștia muriseră într-o furtună de nisip și-l lăsaseră singur, doar cu anii și cu meșteșugul lui. Când a terminat, aproape că nu mai avea mâini, dar eu am căpătat cel mai frumos aur.

Primul meu sticlar se orbise de unul singur, în focul pe care-l folosea ca să-și lustruiască creațiile. Primul meu torcător își folosea oasele de la degete drept fus. Și cu topi au venit la mine fără să se opună, atunci când au crezut că am ceva ce își doreau ei.

Lo-Melkhiin a fost prima mea provocare: prima dată când am știut că am dreptate și că bătrânii mei se înșală. El nu a vrut să mă slujească și mi-am închipuit că n-o face pentru că este deja rege. Lo-Melkhiin mi s-a împotrivit până când i-am arătat-o pe maică-sa ofilindu-se până la moarte în nisipul fierbinte. Acea imagine, ideea morții ei, l-a slăbit îndeajuns încât să pun ghearele pe el; și atunci a fost doar o chestiune de timp până când am reușit să-l închid în interiorul propriei sale minți.

După asta, cu mâinile lui Lo-Melkhiin și cu vocea lui, totul a fost simplu. Negustătorii se dădeau peste cap să-mi facă pe plac, iar eu îi răsplăteam. Bărbații făceau lucruri minunate, iar eu știam că toate astea se întâmplă mulțumită faptului că le eram stăpân. Armata mea era

puternică și sipetele mele erau pline, și dacă mi-ar fi păsat cine era în patul meu, n-aș fi avut de ce să-mi fac griji nici pentru asta.

Dar nu pe mine mă slujeau și nu puteam uita un lucru ca acesta. Ei credeau că-l slujesc pe Lo-Melkhiin.

Treaba asta mă învenina. Bărbatul pe care îl răpisem în deșert era aproape mort, stafia glasului lui urlând nu mă desfăta decât pe mine și totuși, în ținuturile peste care domneam, încă se spuneau povești despre puterea și înțelepciunea lui. Îmi făcusem prea bine treaba luându-l atât de discret, încât nimeni nu știa ce făcusem. Cei de felul meu, mulțumiți să stea în deșert și să fure câte un meșter, din când în când, erau neștiutori în ceea ce privește cuceririle mele, iar eu nu rămâneam cu nimic, în afară de mâinile și numele unui alt bărbat.

Dar ea *știa – fata pe care o găsisem în deșert și o luasem să-mi fie soață. Cea care nu murise. Ea știa că eram mai mult decât ceea ce păream a fi. Și asta mă învenina, faptul că ea poate știa că nu eram un bărbat adevărat și totuși rămânea aici, țesând, în timp ce eu o țintuiam cu privirea. Putea să se întindă noaptea alături de mine și să nu se teamă că aș putea s-o ucid. Aproape că m-a făcut să vreau s-o rănesc, dar aș fi rămas din nou singur cu taina mea.*

Am mers în atelierul de tors al femeilor, însă ele nu făceau lucruri importante. Firele li s-au încurcat și țesăturile au întepenit războaiele în care le urzeau. Ea petrecuse prea mult timp alături de ele și deveniseră parte a lumii ei, de la bun început: lumea femeilor. Făcusem o greșeală pe care nu mai aveam s-o repet.

Făcusem precum cei de-un soi cu mine, luând din când în când artizani, ca să le fur meșteșugul, mâinile și sângele. Apoi am luat un rege și întregul său regat s-a plecat la picioarele mele. Așa trebuia să continui și de-acum încolo. Trebuia să încep cu ea și, când va fi a mea, va aduce și femeile cu ea.

Dar urma să mi se împotrivească. O simțeam în oasele lui Lo-Melkhiin. Asta l-a făcut și pe el să nădăjduiască, ceea ce m-a amuzat teribil. Știa că fata asta o să mă nesocotească, iar asta îi aducea bucurie. Aproape că era mai încântat să-i vadă familia decât era ea însăși. Urma să-l strivesc din nou, cât de curând. Mai întâi trebuia să pun mâna pe ea și nu mă puteam lupta cu ea dinlăuntrul ei.

Trebuia s-o fac așa cum o făcusem dintotdeauna, așa cum semenii mei o făcuseră mereu, fără să-și dea seama de asta. Nu luam bărbații pentru că erau nerăbdători să ne slujească. Îi luam pentru că ne urmau și în foc pentru ceva ce credeau că le putem oferi. O nevastă mai tânără. O familie reîntregită. Sănătate. Onoare. Faimă. Acestea toate îi ispiteau mereu pe bărbați.

Și am voit s-o ademenesc la fel și pe ea. I-aș fi dat o alegere care nu era alegere, așa încât, orice ar fi ales, aș fi avut-o și aș fi avut tot ce aducea odată cu ea, când aș fi terminat-o. Dar ea n-a ars ca toți ceilalți și nici nu m-a slujit. Am crezut că este o fată obișnuită, dar a fost mai bună decât neamul ei târâtor prin nisip. Am terminat-o cu ucisul fetițelor. Aceasta avea să fie regina mea.

26

Eram bucuroasă pentru vălul cel gros, dar și mai bucuroasă pentru că maestra vopsitoare cu henna îmi amintise că, dacă nu scot un sunet, nimeni nu va ști ce simt. Mi-am mușcat limba, tare de tot, ca să îmi rețin strigătul, îmi lipsiseră sora mea, mama și mama surorii mele, dar, până nu i-am văzut pe tata și pe frații mei, n-am știut cât de mult mi-au lipsit și ei. După ce fratele surorii mele fusese luat de șuvoiul uedului, tata ne făcuse pe plac peste măsură și chiar și răutățile fraților mei îmi aminteau de casă. Să-i văd, ba chiar să-i văd îngenunchează în fața noastră, m-a făcut deopotrivă să mă bucur și să mă tem. Îmi înghețа sângele în vine când mă gândeam ce-ar fi putut Lo-Melkhiin să le facă alor mei.

— Mărite stăpâne, Lo-Melkhiin, a spus tata.

Avea glasul precum vântul liniștit de deasupra deșertului și mi-am mușcat limba din nou, ca să-mi opresc lacrimile ce-mi începătoșaseră privirea.

— Acest umil negustător voiește a-ți mulțumi că l-ai primit, împreună cu fiii lui, să-și spună păsul.

— Cinstite conducător de caravană, i-a răspuns Lo-Melkhiin.

Vocea îi era puternică și rece.

— Cum aș fi putut să te alung din saraiul meu tocmai pe tine? Vino și stai mai aproape, tată al inimii mele.

Tata a șovăit doar o clipă – picioarele lui bătuseră poteci îndepărtate, dar știute, înainte de a se aventura pe una necunoscută – dar apoi s-a ridicat și s-a apropiat. Lo-Melkhiin își pusese mâna pe brațul meu în timp ce-i vorbea tatei, iar eu nu m-am clintit. L-am privit pe tata și mi-am dorit să-mi poată vedea ochii și să găsească în ei alinare.

— Deci este adevărat, a șoptit el, apropiindu-se.

Vorbea ca un om căruia i se spusese de nenumărate ori un lucru, dar încă se îndoia de adevăr până nu se afla înaintea lui. Până nu mă aflam înaintea lui. Nu-i vorbea lui Lo-Melkhiin, deși Lo-Melkhiin îi auzea cuvintele. Îi vorbea zeității sale.

— Fata mea trăiește încă.

— Este adevărat, tată al sufletului meu, a spus Lo-Melkhiin. Fata ta este regina mea.

Tata a îngenuncheat din nou. Era ca și când picioarele îl duseseră până aici și nu îl mai puteau purta mai departe. Acum stătea pe podium, chiar în fața mea. Fără să mă gândesc, m-am întins spre el. Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Am simțit praful drumului, mustățile și barba lui, și lacrimile fierbinți care îi curgeau din ochi.

— Veniți mai aproape, frați ai inimii mele, le-a spus Lo-Melkhiin fraților mei, care stăteau încă îngenuncheați în locul unde se așezaseră la început.

Au venit lângă tata și mi-au luat mâna, pe rând. N-au plâns la vederea mea, dar mi-au strâns mâna cu putere și am știut că mă iubeau. Nădăjduiam cu disperare că ne va lăsa să vorbim, oricare ar fi fost păsul tatei. Poate că de fapt voia să vadă cu ochii lui că sunt încă în viață. Poate că mai era și altceva. Dacă mergea să-i spună lui Lo-Melkhiin de ce venise, poate că mă lăsa cu frații mei și aș fi putut să-i întreb ce fac sora mea și mama și ceilalți din corturile tatei.

— Ceai! a cerut Lo-Melkhiin și am văzut-o pe slujitoarea care îmi prinsese mai devreme vălul grăbindu-se să-i îndeplinească porunca.

— Și adu și niște mâncare. Acești bărbați apropiați sufletului meu au traversat nisipul fierbinte și arșița soarelui ca să ne vadă. Trebuie să-i primim așa cum se cuvine.

Au fost aduse perne și o masă mică, pe care au așezat pocale și pâine. Fraților mei li s-au dat propriile butelci cu ulei și propriile castronele cu măsline. Până acum, împărțiseră întotdeauna între ei.

— Tată al inimii mele, a spus Lo-Melkhiin după ce ceaiul se răcise îndeajuns încât să poată fi băut, iar tata apucase să înghită patru măsline, lăsând cu grijă sâmburii la loc în castron. Sufletul îmi tresaltă de bucurie să te văd și știu că la fel și soației mele, dar trebuie să întreb: ce vânt te aduce la noi?

Soțul meu era întruchiparea bunei-cuviințe. Zâmbetul de viperă dispăruse. În schimb, se purta ca un leu veghindu-și prada, de parcă tot deșertul era numai și numai al lui și și-ar fi îngăduit să fie oricât de generos, îi vorbea tatei de parcă ar fi venit în corturile lui și m-ar fi cerut, de parcă s-ar fi tocmit pentru zestre și ar fi băut la petrecerea de nuntă

mied îndulcit cu miere. Tata era un prea bun neguțător ca să lase să i se citească pe chip neplăcerea, dar ochii i se mișcau prea repede și îl trădau.

— Am venit să-ți cer un hatâr, Lo-Melkhiin, i-a spus el.

Vocea îi era tot liniștită precum o adiere, doar cu o slabă undă de furtună în depărtare.

— Cere-mi, atunci, tată al sufletului meu, i-a răspuns Lo-Melkhiin. Dacă este în puterea mea, și multe sunt astfel, îți este ca și încuviințat. Aș face-o pentru oricare căpetenie de caravană din ținuturile mele, care muncește din greu pentru oamenii din corturile sale, darămite pentru tine, a cărui fată stă la dreapta mea.

La auzul acestei laude, tata și-a plecat capul și a sorbit din ceai. Îl văzusem făcând așa când îi învăța pe frații mei cum să facă negoț, dar nu mi-a plăcut s-o văd acum. Nu-mi plăcea să mă gândesc că tata ar putea fi interesat să facă negoț cu Lo-Melkhiin.

— După cum știi, mărite stăpân, a spus tata, eu am două fete. Una stă la dreapta ta; cealaltă se află încă în cortul mamei ei, dar nu va mai locui acolo odată ce luna va începe să descrească.

Mi-am ținut respirația. Sora mea învățase arta preoției împreună cu mama și cu mama ei. Tata n-o putea lăsa să se mărite și să plece în corturile soțului ei. N-ar fi rămas nimeni care să îngrijească de morții noștri.

— Soața mea, steaua cerurilor mele, mi-a povestit multe despre sora ei, a spus Lo-Melkhiin.

Și-a lăsat din nou mâna peste brațul meu, odihnind-o acolo o clipă lungă de tot.

Fratele meu cel mare și-a pus un braț în jurul celui mai mic, care stătea lângă el la masă, și l-a calmat, ca și când ar fi priponit o capră ce umbla haihui. Am zâmbit sub văl, unde nu mă vedea nimeni. Fraților mei nu le păsa unde stăteam și cine punea mâna pe mine, dar cel puțin unii dintre ei aveau istețimea să ascundă lucrul ăsta și să-i țină pe ceilalți dacă aveau de gând să protesteze.

— Este foarte frumoasă, i-a spus tata lui Lo-Melkhiin. Mama ei și mama surorii ei au învățat-o tainele preoției, de aceea nu m-am gândit că se va mărita și va părăsi locurile noastre sfinte.

— Și totuși ai spus că va pleca din cortul mamei ei, i-a amintit Lo-Melkhiin.

Aș fi putut să strig, dacă nu m-aș fi agățat de liniștea care îmi înconjura ca un scut simțirea, separând-o de restul încăperii. Vorba meșteșugită de la curte mă scotea din minți și, când mai era și însoțită de vorbele de negustor, era chiar mai rea. Vorbeau despre sora mea, nu despre vreme sau despre o cămilă. Voiam să aflu mai repede ce se întâmplă și nu aveam răbdare pentru toate cuvintele lor iscusite. Ghicind poate că gestul lui mi-a atras atenția, fratele mai mare m-a țintuit cu privirea, de parcă mi-ar fi putut zări chipul. Mi-a făcut cu ochiul, pe furiș. Am tras adânc aer în piept și m-am silit să stau liniștită.

— Într-adevăr, așa am spus, stăpâne, i-a răspuns tata lui Lo-Melkhiin. Fiii mei și cu mine am călătorit departe cu ultima noastră caravană. Am mers spre nord, prin deșertul de nisip și deșertul cu jnepeni, pentru că am auzit zvonuri despre un târg aproape de munții de acolo.

— Am auzit și eu de asta, a zis Lo-Melkhiin.

Mâna lui se strânsese în jurul brațului meu. Mă întrebam dacă le va spune cum a aflat.

— Am făcut negoț bun acolo, a spus tata, și am întâlnit un călător care a voit să se întoarcă împreună cu noi. Și-a adus propria boccea și și-a cărat singur apa, așa încât nu l-am refuzat.

Mințea. O citeam în ochii lui și în felul în care se foiau frații mei. Nu-mi dădeam seama dacă observase și Lo-Melkhiin. Poate că drumețul avea și el catrafusele lui, dar nu era singura pricină pentru care tata fusese de acord să-l treacă desertul.

— Când am ajuns la corturile noastre, călătorul a întâlnit-o pe fiică-mea, a povestit tata. Nu sunt poet, să vorbesc despre iubire în vorbe înflorite, dar chiar și eu am putut zări răsăritul în ochii lui, când o vede, și pasul ei ușor, când merge să-l întâlnească.

— Tată al inimii mele, i-a replicat Lo-Melkhiin, cu vocea caldă pe care o avea când îi vorbea mamei sale, dragostea face poeți din noi toți.

— Se vor căsători, a zis tata. Și-și vor ridica propriul cort lângă al meu, și-și vor crește copiii în uedul meu. Cealaltă fiică a mea va îngriji pe mai departe locurile noastre sfinte, dar acum nu va trăi singură.

Aveam din nou lacrimi în ochi și de data asta n-am mai încercat să le zăgăzuiesc. Nu puteam fi dojenită pentru că plângeam pentru fericirea surorii mele, când mă gândisem atâta timp că s-ar putea să rămână la bătrânețe doar cu morții. Acum va avea o familie.

— Tată al sufletului meu, veștile sunt minunate, a spus Lo-Melkhiin. Dar nu mi-ai spus ce hatâr să-ți fac.

— Mărite stăpân, a răspuns tata. Știi primejdiile deșertului, știi cât de bine a trebuit să mă păzesc de ele ca să-mi fac o faimă și să am izbânda de acum. Mă rog ție, lasă-mă s-o iau pe soața ta și s-o duc la nunta surorii sale și o voi aduce înapoi când totul se va sfârși.

Mi se tăiase respirația. Lo-Melkhiin n-ar fi îngăduit niciodată una ca asta. Nu putea fi sigur că mă voi întoarce. Ai mei i-ar fi putut spune că am sfârșit în nisipuri, că m-au înțepat insectele, că mi-am rupt oasele sau că am ars de vie. M-ar fi putut ascunde pentru totdeauna.

— Tată al inimii mele, știi greutatea acestei cereri, i-a spus Lo-Melkhiin, bătând cu degetele în brațul meu.

— Trebuie să mă gândesc la siguranța soației, steaua cerurilor mele. Știu cât de mult își iubește sora, dar primejdia este uriașă.

— Suntem pregătiți să aranjăm totul cu luare-aminte, a zis tata. Am adus cea mai bună și rezistentă cămilă ca s-o poarte. Sălbăticiunea asta nu m-a lăsat niciodată la greu. Nu s-a afundat niciodată în nisipuri, niciodată n-a plecat de capul ei. Frații o vor păzi și îți juruiesc viața ei, din nou, dacă o dorești.

Voiam să îmi râd de ei. Deja străbătusem deșertul, în spinarea unui cal, din propria mea vrere și doar cu o pișcătură de sare care să mă țină în șa, iar ei vorbeau despre mine de parcă aș fi fost fragilă ca un boboc de apă-dulce apăsat de arșița deșertului. Aș fi mers, m-aș fi târât, dacă asta ar fi însemnat să-mi văd iar sora.

— Tată al sufletului meu, mi-ai înmuiat inima, a spus Lo-Melkhiin. Ai luat din timpul caravanei tale ca să vii să mă vezi și te-ai pregătit cu mare cheltuială ca să pui chezășie pentru cererea ta. Rogu-te, lasă-mă să vorbesc cu soața mea, steaua cerurilor mele, ca să ne facem planurile noastre pentru siguranța ei.

— Să fie precum spui, mărite stăpâne, a spus tata, înclinându-se adânc deasupra mesei.

Lo-Melkhiin a bătut din palme. Au apărut câțiva bărbați, îmbrăcați în aceleași haine albe pe care le purtau și slujnicele, cu deosebirea că veșmintele lor erau croite drept niște tunici și șalvari.

— Aceștia sunt tatăl și frații sufletului meu, a spus Lo-Melkhiin, gesticulând larg. Vin de departe ca să mă vadă și ca s-o vadă pe soața mea, care îmi luminează fiecare zi cu zâmbetul ei, așa cum soarele luminează cerul deșertului. Luați-i și duceți-i în grădina pentru oaspeți și vegheați să nu le lipsească nimic. Mă tem că veșmintele de călătorie vor fi prea grele pentru aerul grădinii. Arătați-le negreșit hammamul și dați-le țesături mai subțiri, ca să se bucure pe deplin de qasr cât sunt oaspeții noștri.

Bărbații s-au plecat adânc și au așteptat ca frații mei să se ridice. M-am întins din nou spre tata și el mi-a sărutat iar mâinile. De data asta n-a mai lăcrimat, ci doar i-am simțit puterea mâinilor într-ale mele. Și, când ei au ieșit, Lo-Melkhiin mi-a smuls vălul.

27

— Ei bine, steaua cerurilor mele, mi-a spus Lo-Melkhiin. O să mă implori?

M-aș fi aruncat în genunchi la picioarele lui și i-aș fi promis orice ar fi dorit, doar că nu credeam că o să mă silească s-o fac. Voia ca eu să plec, dintr-un motiv pe care nu-l știam, altfel n-ar fi fost așa de cuviincios cu tata. Poate că se gândea că eu nu știu lucrul ăsta. Poate că uitase că eram fiica unui maestru al ofertei și contraofertei, chiar dacă tocmai îl dăduse afară pe tata din încăpere. Mi s-a părut straniu că-l cunoșteam atât de bine pe Lo-Melkhiin.

— Nu, i-am spus. Dacă vrei să plâng și să mă văicăresc, trebuie să găsești o cale mai bună ca să mă sileșți.

A râs cu dinții lui strălucitori.

— Da, soața mea, așa voi face.

Mi-a dat vălul înapoi și am dat să mi-l prind la loc. Mâinile lui reci mi-au dat mâinile la o parte, ajutându-mă. Slujnica nu plecase.

— Te va însoți mama, desigur, mi-a spus Lo-Melkhiin, de parcă servitoarea nici n-ar fi fost acolo. N-a mai ieșit dintre zidurile palatului de când a fost vindecată de boala ei. Cred că această călătorie îi va face bine.

— Și se va încredința că mă voi întoarce, i-am spus.

— Nu, steaua cerurilor mele, mi-a răspuns el. Am o cale mai bună să fiu sigur de întoarcerea ta.

La început m-am gândit că îl va păstra chezășie pe unul dintre frații mei, dar apoi am văzut limpede răspunsul. Sigur că mă voi întoarce. Dacă îl părăseam, s-ar fi recăsătorit; mireasa lui avea să moară, iar el va însemna aproape toate satele de pe hartă, adică putea s-o ia de la capăt. Sora mea, măritată, ar fi fost în siguranță, iar eu aș fi fost ascunsă, dar nu puteam ascunde fiecare fată de măritat.

— Du-te și spune-le fraților tăi, mi-a spus el. Eu o să poruncesc să fie pregătite cuierele tale și ale mamei.

— Tu vei veni? l-am întrebat.

Dacă ar fi venit, ar fi fost un dezastru. Mă îndoiam că fratele meu mai mare va reuși să-l liniștească pe cel mic atât de mult timp și nimic din ce

se țâra prin deșert sau zbura pe deasupra lui n-ar fi putut-o liniști pe sora mea, nu așa cum o recreasem eu. Dar, dacă nu venea, poate mi-aș fi pierdut puterile și aș fi căzut iar bolnavă și n-ar fi fost chip să mă vindec.

— Vai mie, iubita mea, nu pot.

A zâmbit viclean.

— Deși mi-ar fi plăcut nespus să-i văd pe frații tăi mușcându-și limba în timp ce încearcă să-și păstreze cumpătul. Dar am prea multe de făcut aici.

M-a lăsat singură și m-am ridicat, ca să mă întorc în iatacul meu. Nu voiam să-mi întâlnesc tatăl și frații îmbrăcată în felul ăsta. Era prea mult pentru noi toți. Cel puțin voiam un văl mai subțire. Veniseră de atât de departe, trebuiau să-mi vadă chipul. M-am rătăcit o dată pe coridoare pe care nu mai mersesem până acum, dar am ajuns până la urmă în bucătărie, așa că de aici știam cum să ajung la mine.

— Slăvită stăpână, m-a strigat bucătarul, în timp ce treceam pe acolo. Vrei să iei și un butoi de mied îndulcit cu miere, pentru sora ta?

Am fost mereu uimită de iuțeala cu care orice veste călătorește în locul ăsta. Zboară mai repede ca vântul. I-am spus bucătarului că mi-ar plăcea să iau miedul, una dintre mândriile bucătăriei sale, iar el a trimis un băiat să ducă butoiul fetelor care îmi împachetau lucrurile.

În cele din urmă m-am întors în odăile mele. M-am schimbat repede. Rochia asta nu avea șireturi, în ciuda strălucirii sale. Frumusețea îi stătea în broderie și în felul în care firul auriu prindea lumina. Am scos-o, apoi ciorapii, și am rămas în albituri. Mă întrebam ce dishdashah îmi vor împacheta pentru nunta surorii mele. Nu trebuia să fie prea scump. Nu voiam să strălucesc mai mult decât ea în ziua nunții sale. Speram ca fata care se ocupa cu împachetatul să nu-și piardă cumpătul și să-și aducă aminte lucrul ăsta.

Am găsit o rochie simplă, tivită cu albastru și fără broderie, și am tras-o pe mine. Aceasta era lungă până în pământ, nu aveam nevoie de ciorapi. Mi-am pus papucii, îndeajuns de rezistenți pentru potecile grădinii, și am plecat iar, în căutarea tatei.

Când i-am găsit, tocmai veniseră de la hammam și stăteau la umbră cu un joc de table în față, deși niciunul dintre ei nu juca.

— Soră! a strigat fratele mai mic, zărindu-mă.

A alergat și m-a prins de coate, ridicându-mă în aer și învârtindu-mă de jur-împrejur, în timp ce mă săruta pe obraji și pe nas. Papucul stâng mi-a alunecat și a zburat într-un tufiș.

Ceilalți frați m-au acoperit și ei cu drăgălășenii, în același fel, dar ei măcar m-au lăsat pe pământ. Fratele mai mic mi-a adus papucul și m-am sprijinit de el în timp ce stăteam într-un picior ca să mă încalț fără să mă prăbușesc. Apoi am mers spre tata, care stătea tot la umbră, și m-am închinat lui.

— Tată, i-am spus, îți mulțumesc că ai venit să-i ceri lui Lo-Melkhiin să vin la nunta surorii mele. Are câteva condiții, dar lucrurile mele sunt gata deja pentru călătorie.

Pentru o clipă, tata n-a spus nimic, iar eu mi-am ridicat privirea spre el. Sigur că voia să căpătăm încuviințarea, chiar dacă nu sperase la ea. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a ținut pentru o clipă la un braț distanță, apoi, fără veste, m-a tras spre el într-o îmbrățișare atât de strânsă, de am crezut că mi-a rupt coastele.

— Fata mea, mi-a spus el. Îmi pare atât de rău.

— Tată. Nu puteai face nimic. Dacă ar fi fost în sat și i te-ai fi împotrivit, ei v-ar fi ucis pe tine și pe frații mei, fără niciun folos, și m-ar fi luat oricum. Cine ar fi avut grijă atunci de mama, de sora mea și de mama ei? Cine ar mai fi plecat cu caravana?

— Fata mea, a spus el. Ești prea înțeleaptă și prea bună.

— Aici sunt regină, dar sunt așa cum am fost crescută, i-am răspuns. Sunt cum am învățat să fiu în corturile tale.

Mi-a dat drumul și frații mei s-au întors și ei, să stea la umbră. Ne-am așezat cu toții și ei mi-au povestit despre bărbatul cu care urma să se mărite soră-mea.

— Este palid ca lâna neînălbită, a spus fratele cel mic. Poți vedea cum îi curge sângele prin piele.

— Fratele mai mic e un prost, a spus cel mare. Și eu pot să-mi văd venele. Nu-i niciun miracol.

— Are părul de culoarea soarelui, dar ochii îi sunt castanii, obișnuiți, a spus cel mai înalt dintre ei.

— Fiii mei, croncăniți mai abitir decât corbii de nisip, a spus tata, dar râsul i se ghicea în voce. Sora voastră se va gândi că soră-sa se mărită cu o

fantomă. Spuneți-i mai bine că are pielea palidă și părul de culoarea lipiei amestecate cu șofran. Totuși, au dreptate în legătură cu ochii, fiica mea. Sunt castanii, ca ai noștri.

— Chiar vine din munți? i-am întrebat. Mama lui Lo-Melkhiin, care va trebui să călătorească alături de noi, este din uriașul deșert albastru. Și asta este foarte departe.

— Chiar de acolo vine, a spus fratele cel mai vârstnic. A adus cu el un metal argintiu, care nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum.

— Nu mai vorbi despre asta aici, rogu-te, le-am zis.

M-au privit uimiți.

— Nu pot să vă lămuresc pricina. Doar nu mai spuneți nimic despre metal între zidurile astea sau în auzul oricui din cetate.

— Chiar și al tău, soră?

— Eu nu sunt din oraș, le-am răspuns. Lo-Melkhiin a decis că sunt regina lui, dar asta nu înseamnă că aparțin acestui loc.

— Te-a numit steaua cerurilor sale.

Cel care spusese asta era cel mai tăcut dintre frați. Nu vorbea prea des, glumind pe seama faptului că ceilalți vorbesc destul și pentru el, dar când o făcea, până și tata îi asculta vorbele. Acum am luat și eu aminte.

— A făcut-o doar pentru că erați aici să-l auziți, i-am spus eu.

— Își bătea joc de noi, a zis fratele mai tânăr. Și de tine.

— Tacă-ți gura, s-au repezit la el deodată trei dintre frați, apoi am tăcut cu toții, o vreme.

Am petrecut cel mai mult timp din vedeniile mele căutându-mi sora. Poate că eram datoare să îi caut și pe frații mei, din când în când. Clocoteau de furie și neputință, ca un ceaun cu linte lăsat în jăraticul din vatră. M-am întrebat ce puseseră la cale când erau afară, în caravana lor, departe de ochii iscoditori ai cuiva care știa cu greu unde se afla qasrul lui Lo-Melkhiin, nicidecum care ar fi putut ajunge să-i vorbească. Preț de o respirație, i-am văzut în deșert, negustorind mirodenii în pachetele învelite în pânză violet și învelind minereuri necunoscute în poplinuri de aceeași culoare.

Fără îndoială că frații mei se gândiseră la nunta surorii mele ca la un pretext pentru salvarea mea. Speram ca tata să fie mai înțelept de-atât și să rămână îndeajuns de neînduplecat ca să-i țină în frâu. Trebuia să mă

întorc la Lo-Melkhiin sau n-aș fi căpătat niciodată destulă putere ca să-l înfrunt. Cu mama lui Lo-Melkhiin alături de mine, frații mei n-ar fi fost în stare de vreo năzbâtie, dar tot mă temeam să nu facă vreo nefăcută.

L-am privit pe tata și am văzut că-mi înțelege îngrijorarea, deși nu pricepea de ce trebuie să mă întorc. Se temea de pedepse asupra celorlalți din corturile sale și speram ca asta să fie îndeajuns pentru a împiedica furtuna din ochii lui să izbucnească. Și speram ca asta să fie îndeajuns și pentru a domoli focul din sufletele fraților mei.

O servitoare a intrat în grădină și a tușit. Din cauza fraților mei, nu a putut veni mai aproape, așa că m-am dus eu la ea. Roșise toată îndărătul vălului. Am presupus că aveam frați destul de chipeși ca să-i atragă atenția. Totuși, trei dintre ei erau însurați.

— Slăvită stăpână, a spus ea cu voce joasă, cuierele tale vor fi gata când va trece cea mai călduroasă parte a zilei. Puteți pleca atunci, dacă îi convine tatălui tău.

— Așteaptă o clipă, i-am zis și am mers înapoi la tata.

— Te-ai odihnit îndeajuns ca să putem pleca atunci când soarele va trece îndărătul zidurilor? l-am întrebat. Dar cămilele, vor fi odihnite?

Tata a mijit ochii spre cer. Nu se gândise să cerceteze ceasul cu apă, deși știa ce este. Nici eu n-aveam obiceiul să mă uit la el, cu toate că locuiam aici deja de multă vreme. Încă judecam orele după soare.

— Da, fata mea, mi-a răspuns el. Vom fi gata, iar cămilele își pot găsi drumul după stele.

Am mers înapoi la slujnică și i-am spus ce aflasem. A făcut o plecăciune, a aruncat o ocheadă spre frații mei și a plecat să-și vadă de treabă. Când am privit în urmă, spre băieți, i-am văzut dându-și coate.

— Să le spun nevestelor voastre că orașul vi se pare atât de minunat? i-am întrebat pe cei trei mai vârstnici.

Au râs și m-au sărutat iar.

Le-am spus că ne vedem la porțile cetății, când soarele va atinge zidurile, și am plecat spre odăile mele, ca să supraveghez ultimele pregătiri de plecare. Voiam să mă încredințez că nu aveam la mine haine prea elegante. Am aflat că maestra vopsitoare cu henna supraveghea pregătirile, deși nu era chiar treaba ei. Mi-a arătat acele dishdashahuri pe care le alesese pentru petrecerea de nuntă și pentru dans. Am dat din cap.

— Slăvită stăpână, ar vrea cumva sora ta să ia una din aceste rochii, să se mărite îmbrăcată cu ea? m-a întrebat ea.

Era o ofertă sinceră, dar am clătinat din cap.

— Nu, cinstită maestră, i-am răspuns. Va fi îmbrăcată într-un dishdashah pe care și l-a cusut singură, așa cum am fost și eu. Ea este mai norocoasă. Dar îți mulțumesc pentru gândul tău generos.

A făcut o plecăciune și m-a lăsat să-mi aleg încălțările pentru călătorie. Curând, totul fusese trimis pentru a fi încărcat pe cămile. Am mers spre poartă alături de mama lui Lo-Melkhiin, iar deșertul mi-a urat în șoaptă bun venit.

28

De data asta, când am trecut prin oraș, străzile gemeau de oameni veniți s-o vadă pe mireasa lui Lo-Melkhiin. Bărbații se holbau la cămilele tatei, în timp ce acestea treceau leneș prin mulțime. Fetițele fluturau steaguri făcute din fâșii de pânză violet. Mamele lor își înfășuraseră fâșiile pe degete. Când am trecut, au sărutat pânza și și-au ridicat mâinile. Nu înțelegeam de unde făcuseră rost de ea. Vopseaua violet era cea mai scumpă dintre toate mărfurile pe care le negustorea tata și totuși am văzut de atâtea ori culoarea asta, și în vedenii, și în realitate.

Frații mei nici nu mă puteau privi, oricât de uimiți ar fi fost de uralele pe care le primeam pe stradă, pentru că erau ocupați până peste cap cu supravegherea cămilelor. Lo-Melkhiin le trimisese surorii mele și soțului ei hărăzit daruri bogate, dar îi oferise daruri și tatei. Erau doar umbre ale prețului pe care l-ar fi plătit dacă s-ar fi tocmit pentru o nevastă, dar cu toate astea închipuiau totuși o mică avere. Se aflau printre acestea butelci cu ulei limpede din cel care ardea în lămpile palatului, baloți de mătăsuri fine și fire de mătase, vinuri din struguri care cresc numai în ținuturile de lângă deșertul albastru și o blană de leu. Nu le voi spune prețul plătit pentru aceasta din urmă. Cu toții o credeau o minunăție, iar fratele mezin nu se mai oprea din dezmierdatul ei. Îmi aminteam prea bine cum arăta leul din vedenia mea, pe când trăia încă.

Mama lui Lo-Melkhiin călărea alături, stând dreaptă ca și mine pe cămila ei. Aveam amândouă umbrare deasupra capului, iar vălurile ne acopereau chipurile. Ea mai avea și un evantai, căci nu trebuia să-și folosească mâinile; un băiat mâna cămila în locul ei. Eu țineam o mână pe dârlogi, iar cealaltă pe cornul șeii, dar nu-mi trebuia niciun evantai, odată ce ajungeam în vântul deșertului, îmi făceam griji că ea e supărată că trebuie să călătorească, ba chiar așa din scurt, dar părea bucuroasă – surâdea sincer, în timp ce se legăna înainte și înapoi, pentru a se deprinde cu pasului cămilei. Lo-Melkhiin o sărutase la plecare, fără să poarte pe chip expresia de viperă. Am ieșit pe poartă, printre gărzile ordonate în două șiruri drepte și cu armurile sclipind în soare și am ajuns în deșert.

***

Nu puteam merge prin nisip, așa cum făcuseră caii lui Lo-Melkhiin în ziua când ajunsesem la qasr, cămilele nu sunt atât de iuți. Ele au o cadență conștiincioasă și egală. Un cal te poarte duce grabnic oriunde, dar nu poți lua multe cu tine. Cu o cămilă îți ia ceva timp, însă îți poate duce și calul în spinare, dacă o rogi îndeajuns de frumos. Așa că ne-am întors spre albia secată a uedului și i-am urmat meandrele, printre florile de leandru. Aroma acestora ne copleșea, însă știam bine că nu trebuie să stau prea aproape. Mugurii lor îmbobociți sunt otrăvitori și, chiar dacă nu te ucid când îi miroși, te pot îmbolnăvi. M-am întors ca să-i spun asta și servitoarei mele, și femeii care o slujea pe mama lui Lo-Melkhiin, dar acestea stăteau liniștite pe spinările cămilelor lor, fără să se aplece spre flori.

Cămilele o țineau drept înainte, iar soarele asfințea. Fratele mai vârstnic a venit cu apă și pâine, îmbiind-o mai întâi pe mama lui Lo-Melkhiin, așa cum era cuviincios, dar de oprit nu ne-am oprit.

— Sora mea, mi-a spus el. Vom călători prin întuneric în noaptea asta. Vor fi stele care să ne îndrume pașii. Te poți ține în șa?

Știam negreșit că pot, știa și el. Mai știam că lui îi este greu să-i vorbească mamei lui Lo-Melkhiin. Poate că fraților mei le plăcuse blana de leu dăruită tatei de Lo-Melkhiin, dar nu le plăcea de o femeie care purta pe cap o coamă de leu.

— Mamă a inimii mele, am spus către ea, fără să iau în seamă tresărirea fratelui meu la auzul felului în care o numeam, pentru tine este bine așa? Dar pentru băiatul care mână cămila?

De fapt, pentru el mă îngrijoram mai mult. Călăritul pe o cămilă este greoi și neplăcut, dacă nu ești obișnuit, însă nici pe departe atât de obositor ca mersul pe jos.

— O să călărească alături de mine, dacă obosește, mi-a răspuns ea.

Băiatul a privit în sus, surprins.

— Doar n-o să mă apuc să fac pe împărăteasa în deșert. Soarelui nu-i pasă cine ești, atunci când te pârjolește.

— Mergem mai departe, i-am spus lui frate-meu.

El a dat din cap și a plecat să le dea apă și celor două femei care călătoreau în spatele meu.

Soarele a coborât și mai mult, îmbrăcând deșertul într-un portocaliu blând, apoi într-un roșu adânc. Pe durata apusului, la orizont s-au perindat toate culorile, până când n-a mai rămas decât nisipul alb dedesubtul nostru și cerul de smoală deasupra capetelor. În urma mea, slujnica se foia, stânjenită. Nu-i plăcea întunericul gol al nopții din deșert. M-am întors spre ea, zâmbind. Știam că nu mă vede, dar speram că-mi va simți zâmbetul în voce, atunci când îi voi vorbi.

— Nu te teme, i-am spus. Nopților din deșert le ia o vreme ca să se ivească, dar odată ce au făcut-o o să ți se pară că n-ai mai văzut ceva atât de minunat.

Luna nu răsărise încă, dar ochii ne erau orbiți încă de la oglindirea soarelui în nisip. Știam că este nevoie de câteva clipe pentru ca această strălucire să pălească. Când, în fine, privirea mi s-a limpezit, am privit în sus și mi-am dat seama că nu voi fi dezamăgită. Totul era la fel de frumos pe cât îmi aminteam.

Slujnica a suspinat, semn că văzuse și ea. Desigur, erau stele și în oraș. Fusesem chiar și la o petrecere, doar ca să le privesc, și văzusem cum strălucesc acolo. Totuși, în cele mai multe dintre nopți, nu prea ieșeam afară, iar atunci când o făceam, rămâneam în grădină, unde vederea cerului era împiedicată de copaci și de ziduri. Fetele se duceau la culcare devreme, ca să se poată trezi înainte de răsărit; dacă mergeau să-și viziteze familiile, în cetate, cerul era ascuns de strălucirea torțelor și de lumina palidă a lămpilor.

Aici nu exista nimic din toate astea. Cerul ardea deasupra noastră, plin de stele care nu puteau fi numărate de o sută de Sceptici, chiar și dacă le-ar fi fost dați o sută de ani ca să facă asta. Măreția înaltului se întindea dintr-o parte într-alta a orizontului, de parcă cineva ar fi răsturnat deasupra-ne un uriaș castron smolit, pecetluindu-l cu lumini, numai pentru vederea noastră. Asta este frumusețea adevărată, am hotărât eu – mai mare decât toate pânzeturile fine și decât cele mai delicate broderii, mai minunată decât toată hrana din lume și vasele meșteșugite din porțelan în care era servită. Era ceva ce Lo-Melkhiin nu putea cumpăra, nu putea imita și nu putea fura. Mă liniștea să văd cerul ăsta și-mi dădea speranță.

Era bine că această cămilă pe care mergeam era o creatură docilă, căci pe cinstea mea, n-am făcut nimic ca s-o mân cât timp am mers în spinarea

ei. Doar am privit cerul, nu cărarea din fața mea, dar cămila era atât de supusă pe cât îi promisese tata soțului meu și nu a greșit niciun pas, nici măcar când am dat de pietrele de pe fundul uedului. Lângă mine, mama lui Lo-Melkhiin i-a spus băiatului să urce lângă ea în șa, după ce acesta s-a împiedicat pentru a treia oară, încercând să privească deopotrivă la drum și la ceruri. El a urcat în spatele ei, aplecându-se în șa, dar rămânând așezat pe crupa animalului și holbându-se prostește, fără opreliști, în timp ce lua frâiele.

La un moment dat, mi-am dat seama că mergem de prea multă vreme, iar tata a poruncit oprirea. Am alunecat jos și aș fi voit să ajut la ridicarea corturilor, așa cum făceam și înainte, dar slujnica a venit lângă mine cu o lampă și mi-a pus sute de întrebări despre cer. Când apucasem să-i răspund abia la jumătate dintre ele, treaba era deja terminată.

— Fata mea, m-a strigat tata, și am mers spre el, în fața cortului în care stătea de obicei.

Era un cort mare, pentru că îl avea din vremea în care mamele mele încă mai călătoreau alături de el, în caravană.

— Îți mulțumesc, tată, i-am spus și, când m-am întors, am văzut-o pe mama lui Lo-Melkhiin, care venise deja în spatele meu.

Bătrâna care o însoțea și slujnica mea se aflau în spatele ei. Băiatul se făcuse nevăzut.

Am intrat cu toții în cort. Tata întinsese rogojini pe jos, astfel încât să nu dormim pe nisip, și îngreunase cu pietre marginile cortului, ca să nu ne tulbure creaturile nopții. Bătrâna a aprins lămpile și ne-am așezat, în timp ce servitoarea ne făcea paturile.

— Tatăl tău e un om bun, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin. Își ține bine caravana și este grijuliu cu femeile bătrâne.

— E înțelept, i-am răspuns. Dacă se poartă frumos cu mama unui bărbat, atunci bărbatul acela va face negoț cinstit cu el.

— Crede că fiul meu va face negoț cinstit? a întrebat ea.

— Nu, i-am răspuns, după o clipă de gândire. Poate că așa îi e obiceiul.

— Sau poate că nu o judecă pe mamă după cum îl judecă pe fiu, mi-a spus ea.

— Este o cugetare înțeleaptă, doamnă mamă, am zis. Căci el m-a învățat cum să mă descurc în viață și nici eu nu judec mamele după fiii

lor.

— Totuși, cred că îmi va plăcea de mama ta și de mama surorii tale, după cum i-am văzut pe frații tăi, a răspuns ea.

— Așa nădăjduiesc și eu. Mama este o femeie blândă, ca și mama surorii mele, deși n-am știut cât de mult mă iubește aceasta din urmă până în ziua în care am luat locul fiicei ei și am venit să mă mărit cu fiul tău.

— Ești ușor de iubit, fiică a inimii mele, mi-a spus ea.

Am privit-o plină de uimire, dar nu era nici urmă de minciună pe chipul ei.

— Cred că și fiul meu te iubește, în felul lui.

Am rămas tăcută pentru o vreme, privind cum erau așternute saltelele și cum erau aduse și împărțite pernele. Felul de a iubi al lui Lo-Melkhiin era să te folosească și să te mistuie. Nu era ca cel al mamei mele, al surorii mele sau al tatălui meu. Poate că rezistam împreună, eu și el, dar era un trai primejdios și nu vedeam cum ar fi putut avea un final fericit.

— Nu sunt sigură dacă asta înseamnă că am mai puține motive să mă tem de el, am spus, în cele din urmă. De fapt, poate că ar trebui să mă tem chiar mai mult.

— Ești înțeleaptă după cum te-a învățat tatăl tău, așadar, a spus ea.

— Cămilele vor fi gata de drum în câteva ore, am zis. N-ar trebui să ne irosim timpul de odihnă vorbind despre lucrurile de care ne temem.

A dat din cap și a chemat-o cu un gest pe femeia care o însoțea. Aceasta s-a apropiat și i-a ridicat cu grijă de pe cap peruca din coamă de leu, pe care a așezat-o cu venerație într-un colț al cortului, acolo unde n-am fi avut cum s-o luăm în picioare dacă ne-am fi ridicat pe timpul nopții și am fi plecat după apă, pe întuneric. Mama lui Lo-Melkhiin și-a scos tunica de călătorie și a lăsat-o să cadă pe rogojinile de pe jos, înainte ca femeia s-o poată prinde. A plecat spre patul ei fără să privească îndărăt, dar eu am făcut-o și am văzut grija cu care femeia i-a împăturit veșmântul. Mama lui Lo-Melkhiin avea o servitoare credincioasă, iar asta m-a bucurat mult.

Am mers și eu spre culcuș, după ce i-am îngăduit slujnicei mele să-mi dea jos tunica de călătorie, ca să nu aduc prea mult nisip în locul unde urma să dorm. Aceasta a pus-o jos, a împăturit-o și pe a sa alături și s-a strecurat în așternuturile așezate lângă patul meu. Când a început să-și spună rugăciunile, i-am auzit murmurul ușor și m-am întrebat ce zei avea

familia ei. Totuși, înainte s-o întreb, m-am răsucit și i-am văzut tunica, așezată alături de a mea. Îndesată în mânșetă, acolo unde și-ar fi putut apăsa buzele în timp ce călătorea pe spatele cămilei, era o fâșie îngustă de pânză violet.

M-am dus la culcare și, pentru prima dată de săptămâni întregi nu mi-a mai fost teamă că aș putea muri.

29

Știam că visez, pentru că eram cu sora mea și coseam o nouă rochie de nuntă. De data asta, pânza era galbenă. O culoare banală, nici scumpă precum violetul, nici stridentă ca portocaliul, dar ei îi venea minunat. Țesătura era foarte delicată; se putea vedea unde făcuse câte un tighel, pe care apoi îl descususe, nemulțumită de cum îi ieșise lucrul.

— De când ai plecat, n-a mai fost la fel, mi-a spus ea. Cusăturile mele au devenit neglijente de când nu te-am mai avut pe tine, să-mi atragi atenția la ce am de făcut.

— Îmi pare rău, sora mea, i-am spus. N-am găsit o altă cale de a te scăpa.

— Crezi că m-aș fi temut de el? m-a întrebat. Crezi că Lo-Melkhiin sau patul lui de nuntă m-ar fi speriat? Știu că pe tine te sperie, soră. Știu că te sperie de moarte.

— Ție nu ți-e frică de nimic, niciodată, i-am spus eu și vorbele mele au făcut ca acest lucru să fie adevărat. Nici de leu, nici de viperă și nici de scorpion. Dar asta nu te-ar fi salvat, dacă ai fi plecat să-i fii nevastă.

— Și pe tine ce te-a salvat, sora mea? a întrebat ea. De ce ai supraviețuit în toate aceste nopți și zile, când toate celelalte dinainte au murit?

— Dacă trăiesc, soră, i-am răspuns eu, este mulțumită lucrurilor pe care le-ai făcut pentru mine.

Până la vorbele astea, în vedenia mea fuseserăm doar noi două și un dishdashah. Acum, am văzut altarul pe care mi-l ridicase în cortul ei, rogojinile pe care stăteam și lampa care ne lumina.

— Să nu uiți asta, mi-a spus ea.

— Nu voi uita.

Amintirea stătea între mine și coșmarul meu. Până acum, nu luasem nimic. Totul îmi fusese dăruit.

Pentru un timp, am cusut în liniște. Sub mâinile noastre, tivul a căpătat bordură de flori, iar vrejul lor se cățăra pe cusături. Acul meu era de bronz, o lucire stinsă în lumina lămpii. Acul surorii mele sclipea argintiu, în timp ce trăgea firul în urma lui.

— Soră, i-am spus. Ce i-a promis omul cel palid din munți tatălui nostru, dacă îi îngăduie să te ia de soție?

Ea a zâmbit, cu zâmbetul unei leoaice care își arată colții și limba.

— Este un preț mai mare decât dacă aș fi părăsit corturile tatei, mi-a spus ea. Îl iubesc tare mult, dar trebuie să deprindă traiul în deșert. Nu poate mâna vacile, nici măcar oile, fără ca unul dintre frați sau unul dintre copii să-l ajute. Nu știe care șerpi pot fi mâncați și care trebuie arși. Nu poate spune pe ce cărare o vor lua sălbăticiunile. Trebuie ca cineva să-i poarte de grijă, de aceea prețul a fost mare.

Nu puteam pricepe de ce-l iubea. Când lucraserăm dishdashahul violet și cususerăm în el toate tainele noastre, îmi spusese că soțul ei va fi un bărbat ca tata, care are caravana lui, turmele și corturile lui. Tata avea rangul trebuincios pentru găsirea unui astfel de soț, iar sora mea era îndeajuns de frumoasă pentru a-i câștiga inima. Fusese dorința ei ca acest bărbat să aibă un frate de vârstă apropiată, ca eu să mă pot căsători cu el. În felul acesta, am fi avut mereu corturile unul lângă celălalt. Nu plecasem de lângă ea de atât de mult timp încât să cred că visurile i se schimbaseră atât.

Acul mi-a stat în loc, de parcă un frig straniu suflase peste mine. Îi spusesem lui Lo-Melkhiin că sora mea se va mărita cu un negustor întâlnit de tata în drumurile sale alături de caravană. Spusesem că vine de foarte departe. Spusesem că avea asupra lui un metal strălucitor, ca acul cu care cosea sora mea. Făcusem din cuvinte un om întreg, apoi i-l adusesem surorii mele. O făcusem să-l iubească.

— Soră!

Am sărit de la locul meu și m-am înțepat cu acul. Un bob de sânge roșu, strălucitor, a căzut pe dishdashah și am privit cu spaimă cum se impregnează în țesătură și broderie, deopotrivă.

— Iartă-mă, am spus către ea. L-am distrus.

— Nu, soră, mi-a răspuns ea. Nimeni nu va vedea pata; este prea mică. Și este vina mea că te-am speriat, dar nu mi-ai răspuns când ți-am vorbit.

— Este din pricina zeității, i-am spus. Câteodată mă pierd.

— Dacă ăsta e prețul ca să fii ferită de ticălosul tău de soț, atunci așa să fie, a spus ea. Vino: aproape am terminat.

Coseam din nou împreună, în timp ce tăcerea se așternea între noi. Mi-am mușcat obrazul, ca să nu cad iar în visare. Sora mea se înșela în ceea ce privește prețul supraviețuirii mele. Nu-l plătisem; cel puțin, nu așa cum credea ea. Ea plătise mai mult decât mine; întreaga ei viață își schimbase cursul, ca atunci când o stâncă din ued silește apa să găsească o altă cale. Dacă stânca este îndeajuns de mare, poate schimba întregul curs al uedului. Fiecare sat așternut în josul uedului poate fi înecat, la cheremul apei. Fântânile ar seca și pentru oi și capre n-ar mai rămâne nimic de mâncare în afară de praful deșertului. Oamenii și-ar muta corturile, lăsându-și morții în urmă; sau ar rămâne și ar muri și ei. Ea mă făcuse o zeitate, iar eu îi făcusem porcăria asta.

M-am gândit să mă rog să nu fi făcut prea mult rău cu faptele mele, dar nu aveam cui. Zeul nostru nu mai exista, detronat de cel nou, iar spiritul lui se odihnea, în sfârșit. Nu puteam să mă rog mie însămi, nu era nicio ușurare.

Lampa ardea stins în timp ce noi legam firele, iar soră-mea a ridicat privirea spre mine.

— Sora mea, mi-a spus, ne vedem dimineață.

— Ne vedem chiar acum, i-am răspuns, înainte de a-mi aminti că visam.

Am întins mâna spre ea, dar n-am găsit nimic.

— Soră! am strigat, dar ea pierise, ca și dishdashahul, cortul și lampa.

M-am trezit în întuneric, stând în capul oaselor și suspinând după o fantomă în cortul tatei, acolo unde-l ridicase el.

— Slăvită stăpână, a spus femeia care călătorea alături de mama lui Lo-Melkhiin.

— Mă simt bine, i-am zis, deși inima îmi bătea și răsuflarea îmi îngreuna bojocii.

— Ești alături de familia ta, slăvită stăpână, mi-a amintit ea. Ești mai păzită de primejdii aici decât erai pe când dormeai în qasrul de piatră.

— Da, i-am răspuns, îmi amintesc. Am visat ceva, asta-i tot. Te rog, culcă-te la loc. Iartă-mă că te-am tulburat.

— Nu-i nimic, slăvită stăpână, mi-a zis. Nu prea mai dorm.

M-am întins iar și mi-am tras părul peste față. Nu știam cât am dormit. Cortul era închis, ca să nu intre răcoarea nopții, și nu-mi puteam da seama câte ceasuri sunt. Am râs cât de încet am putut. Devenisem atât de legată

de lumânările de o oră și de ceasul cu apă, deși, chiar și în qasr, mă orientam după soare cât de mult puteam. Fără ele și fără cer nu-mi dădeam seama cât timp a trecut.

Am auzit cămilele foindu-se pe picioare, în nisip. Multe dintre ele îngenuncheaseră, ca să doarmă. Dacă se ridicau acum, însemna că se odihniseră destul. Am tras adânc aer în piept și am simțit mai degrabă mirosul rogojinii, al uleiului ars în lampă și parfumul însoțitoarelor mele, dar la capătul acestor arome era și mireasma focului vegheat de străjer. Mirosea a jăratic; nu mai puseseră lemne de ceva timp, ca să nu se irosească nimic dacă focul nu mai era trebuincios.

Nu era încă revărsatul zorilor, dar era aproape ora la care tata își dorea să pornim la drum. N-am mai încercat să adorm la loc.

În vis, sora mea nu știa că eu eram cea care îl adusese pe bărbatul cu care urma să se mărite. Poate își închipuia că puterea zeității era suficientă ca să mă țină în viață. În somnul meu, nu văzusem prefăcătorii, dar mă întrebam dacă, atunci când mă va întâlni aievea, nu cumva își va da seama ce dezlănțuisem. Nu puteam îndura furia și scârba ei, căci nu i-ar fi plăcut felul în care îi luasem viața în stăpânire, dar știam că le meritam pe amândouă. Dacă m-ar fi respins, aș fi înțeles.

Nu era doar faptul că îl găsisem în visurile mele pe bărbatul cel palid și îl adusesem în calea tatei, deși cântărea și asta destul de mult. Ci mai degrabă era vorba că o făcusem să-l iubească; și el, pe ea. Îi spusesem lui Lo-Melkhiin că bărbatul pe care-l va lua sora mea de soț va avea un foc pe care numai ea va ști să-l scoată la iveală. N-aveam de unde să știu cum va arde el și dacă era alegerea ei să-l îndrume. Nu-mi dădeam seama în ce fel mă schimbase dorința ei de a mă face zeitate.

Din nou, îmi doream să mă pot ruga, dar nu era nimeni care să-mi audă rugile; chiar dacă le-aș fi putut rosti în fața propriului meu altar, mă temeam de puterea pe care ar dezlănțui-o ele, spuse cu voce tare. Mă simțeam precum o carafă cu apă, aproape plină la ieșirea căldării de la fântână. În loc ca apa să fie turnată într-un alt vas sau înapoi în puț, curgea tot mai multă în carafa mea. Ar fi trebuit să dau pe-afară, vărsând prețiosul lichid în nisip, unde îl vor găsi rădăcini cățărătoare, dar, în loc de asta, carafa continua să se umple. Știam că, în curând, voi ceda sub

această apăsare și cu siguranță apa avea să se reverse. Nu mă puteam înghesui mai mult de-atât în carafă.

Acela dintre frați care păzea focul a fluierat de trei ori ascuțit și lung, apoi de trei ori scurt. Servitoarea de lângă mine s-a trezit, uitând unde adormise, apoi și-a amintit, cu un suspin. Mama lui Lo-Melkhiin s-a foit și i-a poruncit bătrânei sale însoțitoare să meargă să aprindă lampa.

— Este semnalul pentru trezire, le-am spus eu. Când șuieratul se va auzi din nou, trebuie să fim gata s-o luăm din loc.

— Da, slăvită stăpână, mi-a răspuns fata.

S-a îndreptat spre urciorul cu apă și a turnat un pahar pentru mine și unul pentru mama lui Lo-Melkhiin. Când a apărut tata, ca să strângă cortul, saltelele pentru dormit erau împăturite, rogojinile făcute sul și servitoarea plecase în căutarea unor cufere unde să îndese pernele, lămpile și celelalte lucruri din cort.

— Fata mea, a spus tata, o să plecăm din nou la drum, înainte ca soarele să-și sfârșească urcușul deasupra zării.

— Vom fi gata, tată, i-am răspuns.

— Laudă ție, căpetenie de caravană, i-a spus tatei mama lui Lo-Melkhiin, chiar în clipa în care el se întorsese cu spatele, ca să-și vadă de treabă.

Atunci, a privit înapoi spre ea. Lumina zorilor făcea ca peruca din coamă de leu să lucească palid.

— Corturile tale sunt la fel de primitoare ca orice alt loc în care am înnoptat, a spus ea. Fiul meu nu s-a înșelat încredințându-ți-o pe iubita lui soție și pe mine.

— Îți mulțumesc ție, mamă a regelui nostru, a spus tata, făcând o plecăciune. Vorbele tale mă cinstesc și-mi încălzesc inima. M-am temut că nu vei putea să-ți găsești în nisipul deșertului odihna cuvenită.

— Nu este mai primejdios ca-n alte părți, a spus mama lui Lo-Melkhiin.

Tata a înclinat capul și a plecat să strângă cortul. N-a trecut mult și eram iar pe spinarea cămilelor. Inima îmi era și grea și ușoară, cu fiecare bătaie. Nu știam ce mă așteaptă. Tot ce știam era că fiecare pas mă aduce tot mai aproape de locul unde sora mea se va căsători.

30

Am ajuns într-o parte a uedului unde recunoșteam fiecare cotitură și fiecare piatră. Cunoșteam curba lină a malurilor și locurile în care adăstau ochiurile de apă. Aici, am trecut printre oi și vaci aduse la adăpat de copiii care pășteau turmele. Ei ne-au privit trecând și le-au făcut cu mâna tatei și fratelui meu, dar la vederea mea au rămas într-o tăcere înfricoșată. Asta m-a întristat – nu plecasem de atât de mult timp încât să uite că-i învățasem drumul turmelor – dar apoi mi-am amintit cine călătorea alături de mine.

În qasr, mama lui Lo-Melkhiin era impozantă, cu peruca ei din coamă de leu și cu statura dreaptă, ca o coloană pe care se sprijinea palatul. În deșert, era o creatură înfricoșătoare, care îți atrăgea privirea. Blana coamei avea în soare o lucire negru-aurie, reflectând nisipul, și părea un leu aievea stând pe spatele unei cămile, nu o femeie. Băiatul care călătorea în spatele ei, înțelegând privirile ce le erau aruncate, se ținea și el drept; deși mă întrebam dacă nu s-ar fi distrat mai mult să se dea jos și să se joace cu puștii care mânau turmele.

Ici și colo, frații mei căsătoriți ieșeau din rând și puneau cămilele să îngenuncheze. Atunci, un copilaș, pesemne al lor, se urca în șa, și plecau din nou la drum. Soțiile fraților mei erau toate din felurite sate cu care negustătorea tata, când pleca alături de caravană, așa că nu împărțeau cortul, cum făceau mama și mama surorii mele, dar copiii lor alergau împreună prin deșert și câteodată era greu să-ți amintești care al cui era.

Rămăseseră o grămadă de copii lăsați în ued care să păzească oile și caprele. Știam că la păscut nu erau doar turmele noastre. Semnul tatei era pe multe spinări, dar acolo se aflau cel puțin încă opt turme. Se părea că nunta surorii mele era o treabă importantă, cu oaspeți veniți din susul și din josul uedului, dar și de peste nisipuri.

Am trecut peste dealul stâncos unde se aflau peșterile în care ne îngropam morții. Am privit într-acolo, pe jumătate înspăimântată că aș putea zări vreo zeitate geloasă zgâindu-se la mine – fata simplă care îi furase puterea –, dar ceea ce am văzut m-a făcut mai degrabă să smucesc hățurile și să opresc cămila. Când se adunau satele laolaltă, era obiceiul ca

preoții fiecărui clan, dar nu numai ei, să aducă o piatră din albia uedului, pe care să o depună pe cărarea care ducea la peșteri. Mă așteptam, date fiind semnele pe care le numărasem pe oi, la opt, poate zece triburi, în mod sigur nu mai mult de o duzină, în schimb, erau atât de multe, că nu le puteam număra. Sute de pietre, din cele mici pe care le putea aduce un copil, până la cele de mărimea pumnului tatei, mărgineau poteca. Doar dacă fiecare bărbat, femeie, copil întâlniți de tata în drumurile sale cu caravana ar fi venit aici – numai atunci ar fi putut fi atâtea pietre. Nu-mi puteam imagina de ce ar fi fost cu toții invitați.

Tata era un om mândru, dar nu nebun. Nu ar fi căutat să mă impresioneze, oricare ar fi fost noul meu rang, și n-avea de unde știi că mama lui Lo-Melkhiin avea să mă însoțească, așa că nu voia s-o impresioneze nici pe ea. Nu i-ar fi păsat dacă i-aș fi povestit lui Lo-Melkhiin despre nunta pe care o făcuse soră-mii, știind că nimic n-ar putea să se ridice la splendoarea qasrului. Bărbatul palid din munți pe care sora mea urma să-l ia de soț nu avea familia aproape și nicio legătură cu caravana pe care, de altfel, o împărțise cu tata și cu frații mei, așa că numărul celor prezenți nu fusese umflat de el.

Am văzut corturile înainte să lămuresc acest mister. Se întindeau până departe de ued, de ambele părți ale acestuia, așezate cu grijă în jurul fântânilor și al privatelor, așa încât nimeni să nu întâlnească murdăria celui dinainte. Am văzut nenumărate vetre pentru gătit, fumul care se ridica dintr-o sută de capre puse la proțap și am simțit multe alte arome înălțându-se în văzduh. Oriunde mă uitam, femeile frământau pâine sau măcinau grâu pentru mai multă făină. Copii mai mici decât cei care păzeau turmele cărau de colo-colo, între vetre, la poruncile mamelor, coșuri cu smochine, curmale și rodii. Bărbații despicau vitele, în timp ce alții clădeau ocoluri pentru adăpostit animalele pe care le aduseseră cu ei.

Fiecare cort era însemnat cu o fâșie de pânză. M-am gândit că, la fel ca semnele de pe oi, erau puse ca oricine să-și dea seama al cui e cortul; dar a venit o briză ușoară și am văzut că toate stegulețele erau la fel. Pânza violet – nu prea multă, fiindcă era scumpă –, flutura pe fiecare cort din tabără. Alături de mine, mama lui Lo-Melkhiin a privit de jur-împrejur, cu o expresie de îngrijorare așternută pe chip. M-am întors s-o întreb ce are,

dar chiar atunci cămila mea a îngenuncheat și am auzit un strigăt pe care îl cunoșteam ca pe sufletul meu.

— Soră!

Ea era acolo, zburând în fugă peste nisip, cu părul fluturându-i în urmă, așa cum n-ar trebui să i se întâmple unei mirese. Nu-mi păsa ce gândește despre noi mama lui Lo-Melkhiin sau dacă mamele noastre aveau să ne dojenească mai târziu pentru purtarea noastră necuviincioasă. Coborâsem de pe cămilă aproape înainte ca burta ei să atingă pământul. Nisipul mă ardea prin talpa subțire a papucilor, dar nu-mi păsa de nimic. Brațele surorii mele mă înconjurau și ale mele erau încolăcite în juru-i, iar.

— Mi-ai lipsit, sora mea, i-am șoptit la ureche. Și mă bucur nespus că am venit să te văd.

— Soră, mi-a spus, la rândul ei, sunt bucuroasă că ești aici, să poți vedea toate astea.

Oile și caprele ne-au înconjurat, în timp ce copiii încercau s-o atingă. Aducea noroc să atingi mireasa, dar ar fi trebuit să le fie ceva mai greu să facă asta; miresele erau nevoite să rămână în cortul mamelor lor până la nuntă. Nu știam dacă aducea noroc să atingi o zeitate, dar așa speram. Copiii se îmbulzeau în mine, încercând să ajungă la ea. Oricum, nu mai era chip ca cineva să ne încurce. Ochii ei zâmbitori nu se domoliseră, ai mei – da. Părul ei flutura liber sub văl, al meu era împletit și înțepenit bine pe cap. Iar dishdashahul meu era mult mai delicat decât al său, deși calitatea broderiei era, mai mult sau mai puțin, aceeași.

— Vino, mi-a spus ea, trăgându-se ca să se elibereze din strânsoarea mânuțelor ce se întindeau s-o ajungă, te duc la mama ta.

Am urmat-o, iar picioarele mele și-au găsit vechea pricepere de a merge pe nisipul schimbător și fierbinte, de parcă niciodată nu l-aș fi părăsit. Am trecut pe lângă corturi, unul după altul, fiecare împodobit cu un steag violet, pe lângă bărbați și femei pe care nu-i cunoșteam. Mirosul mâncărurilor de pe foc era puternic, dar, pe măsură ce înaintam, o altă aromă îi lua locul. Un foc, dar nu pentru gătit, ardea aproape de destinația noastră. Când am fost destul de aproape ca să-l vedem, am zărit un cuptor micuț durat deasupra flăcării, iar în el – un vas. Alături era un om cu pielea palidă și cu părul de culoarea șofranului fiert în apă și am știut că acesta era bărbatul cu care urma să se mărite sora mea. El a privit în vas,

așteptând ceva și, deși nu vedeam peste buza acestuia, mi-am dat seama că vasul era plin cu metalul acela strălucitor adus din munți și că el îl va modela atunci când va fi gata de modelat.

Sora mea nu l-a privit ca o fată îndrăgostită. Pe de o parte m-am bucurat, căci asta însemna că încă mă iubește, pe de alta m-am îngrijorat. Dacă eu o făcusem să se îndrăgostească de el, poate că simțea astfel doar când voiam eu să simtă.

Am alungat aceste gânduri, căci m-a tras după ea într-un cort atât de cunoscut mie, încât l-aș fi putut recunoaște și cu ochii închiși. Mama aștepta acolo, împreună cu mama surorii mele, și amândouă au început să plângă când m-au zărit, dându-mi la o parte vălul de pe chip, ca să mă poată săruta, și luându-mă în brațe, ca și când n-ar mai fi voit niciodată să mă lase să plec.

— Mamă, le-am spus eu. Mame ale sufletului meu, mi-a fost atât de dor de voi.

Ele n-au spus nimic, ci doar m-au strâns în brațe, în timp ce soră-mea aștepta alături de mine. Când m-au țintuit în amintirea lor îndeajuns ca să-mi poată da drumul, m-au lăsat să mă întorc la ea și ne-am așezat toate pe rogojină, așa cum făceam odată, când coseam taine în veșminte.

Pe atunci, sora mea zâmbea, cum o făcea și acum, și mi-am dat seama, de cum s-a așezat, că vrea să-mi spună o taină. Înainte de a începe totuși, și-a trecut mâna peste împletitura mea, pipăind fiecare ac ce prindea părul.

— Pot să-ți arăt cum se face, dacă vrei, i-am spus. Am învățat să-l aranjez, iar fata care a venit cu mine poate să ne ajute. Pot să-ți împrumut acele mele de păr.

— Nu vreau nimic de la Lo-Melkhiin la nunta mea, mi-a spus.

Avea vocea plină de amărăciune, ca acele fructe galbene și tari pe care le aducea tata când făcea negoț în ținuturile de lângă deșertul albastru.

— Mă ai pe mine, i-am răspuns. Iar eu sunt a lui.

— Ești a mea, a replicat. Așa cum eu sunt a ta. Am făcut prea multe împreună ca să ne poată despărți chiar și un demon.

Atunci mi-am dat seama că, cel puțin în parte, știa și ea vedeniile mele; și că, atunci când voi vedea rochia în care se va mărita, vor fi și cusăturile mele acolo, și sângele meu impregnat în țesătură.

— Soră, trebuie să mă întorc la el.

— Îți place așa de mult în qasr? m-a întrebat ea.

— Nu, i-am răspuns. Dar trebuie să mă întorc la el, altfel se va căsători cu o altă fată, și ea va muri.

— Nu-mi pasă, mi-a spus sora mea. Lo-Melkhiin nu va trăi ca să se mai căsătorească și cu alta, după aceea.

Atunci am văzut totul limpede, în lumina soarelui deșertic. Am înțeles de ce se îngrijorase mama lui Lo-Melkhiin chiar înainte de a coborî de pe cămilă. Am înțeles de ce veniseră turmele și de ce bărbații, femeile și copiii lăsaseră atât de multe pietre pe cărarea spre peșterile unde ne îngropam morții. Am înțeles de ce erau atât de multe capre la proțap și atât de multe coșuri de curmale, care nu se stricau chiar dacă erau uitate în soare.

Tata venise în qasr și-l rugase pe soțul meu să-mi dea drumul pentru o nuntă, dar mințise. Pacea pe care mă străduisem din răsputeri s-o păstrez cât eram în qasr era în primejdie în deșert, iar eu nu puteam opri asta. Soțul meu mă lăsase să vin aici – vrând-nevrând, nu avea nicio importanță. Conta doar că eram alături de familia mea, cu sora mea și cu mama, cu mama surorii mele și cu tata, cu frații mei și copiii lor și cu fiecare bărbat, femeie, copil pe care tata îi întâlnise vreodată în drumurile lui în caravană. Poate că dansau și petreceau, poate că jucau table și vorbeau la foc despre verile trecute, dar asta nu era o nuntă.

Ăsta era un război.

vii.

Oamenii târâtori prin nisip se cred tare deștepți. Au crezut că, dacă își îngroapă lucrurile în nisip și le duc departe de zidurile cetății mele, n-o să aflu ce-au făcut.

S-au înșelat.

Nu mi-au trebuit ochii și urechile bărbaților ca să spioneze pentru mine, deși aveam multe dintre ele la cheremul meu. Semenii mei bântuiau în liniște desertul, vânând bărbați care călătoreau, și totuși niciunul dintre ei n-a urcat atât de sus cât am urcat eu. M-am depărtat de ei ca să nu-mi urmeze pilda și să nu mă înlocuiască, dar acum sunt din nou deschis spre ei. Mi-au adus vești, picurându-le în mintea mea, acolo unde numai Lo-Melkhiin putea să tragă cu urechea, iar el nu ne-a oprit, așa că nu mi-a păsat.

Șobolanii deșertului se adunau pentru o nuntă care nu era nuntă.

Când tatăl miresei mele a venit să mă vadă și și-a adus fiii cu el, ca să-mi ceară un hatâr, puteam alege. Tânjeam să le vărs sângele la picioare, mai mult decât tânjeam după lumina soarelui sau după lucruri fin meșteșugite. Dar dacă aș fi udat-o pe ea cu sângele lor, nu s-ar mai fi întors niciodată la mine; revolta le-ar fi slăbit fără ei, dar n-ar fi murit de tot.

A trebuit să-i las să plece, să-i las pe toți să plece. N-am putut să iau nici măcar un ostatic cu care să mă joc sau pe care să-l schingiuiesc sau poate să-l prefac într-unul dintre ai mei, în timp ce ei erau plecați. Am trimis-o și pe mama lui Lo-Melkhiin, așa cum te-ai aștepta să facă un rege al oamenilor care își trimite soața în deșert. Când au plecat cu toții, qasrul mi-a părut gol fără ei. Fără ea.

Nu mi-am adunat armata. N-am voit să folosesc forța bărbaților ca să înfrâng răscoala deșertului. În cele din urmă, bărbații mă vedeau așa cum eram. Aș fi putut să le secătuiesc deșertul de unul singur, însă mi-ar fi luat timp pe care nu-mi păsa să-l pierd, dar și multă putere. În schimb, i-am chemat pe semenii mei și m-am întâlnit ai ei în toiul nopții, acolo unde îi ascultasem odată pe Sceptici vorbindu-mi despre stele. Ei au văzut ce puternic am devenit și mi-au ascultat cu urechi lacome vorbele.

Nu mi-a luat prea mult să-i conving pe semenii mei să mi se alăture. Tânjeau după sânge la fel ca și mine și nu prea le păsa de data asta, aveau de gând să ucidă grabnic, fără să se mai desfete cu fiecare rană în parte. Va fi sânge destul, în toate felurile, ca să le astâmpere setea și puterea dincolo de ceea ce știuseră până acum.

— Dar nu vă veți atinge de regina mea, le-am spus. Când totul se va termina, o vreau întreagă la minte și trup, iar deșertul să fie înroșit de sângele familiei ei.

La auzul unui asemenea lucru au fost ceva plângeri tăcute – că mi-aș fi ales un animăluț cu a cărui suferință să mă dezmierd, în timp ce lor le ceream să arate celor prinși milostenia unei morți grabnice. I-am lăsat să șușotească. Nu trebuiau să ghicească de ce o voiam. Nu trebuia ca ei s-o răpească, așa cum îl luasem eu pe Lo-Melkhiin. Era a mea tocmai din pricina asta, dacă se obosea cineva să priceapă, și speram s-o stăpânesc prin alte mijloace.

Abia dacă îndrăzneam să mă gândesc la ce am fi putut face împreună. Reușeam să-i silesc pe oameni să facă ce voiam eu, dar trebuia să fiu îndeajuns de aproape de ei ca să-i ating. Ea *putea străbate deșertul ca să-și înstăpânească voința la fel de lesne precum puteam eu să cer mai multă pâine la cină. De când îl luasem pe Lo-Melkhiin, nu mă obosisem să învăț despre zeități, dar poate că era timpul să-l fac pe Sokath, Ochi Descoperit, să aibă niște idei mărețe despre ele. Poate că inima lui va plesni odată ce își va face treaba, de aceea îl ocolesc în favoarea Scepticilor mai tineri – era, limpede, îndeajuns de deștept și fără mine. Pentru asta totuși voi risca moartea lui. Îi aveam pe mulți alții la cheremul meu.*

Dar, mai întâi: deșertul. O să-mi duc semenii peste nisipuri și le vom înroși de sânge. Bărbații nu vor cânta despre lupta pe care o vom da acolo. Vor șopti doar, în jurul focurilor din tabere. Se vor teme să povestească altora cu glas tare, de frica răzbunării pe care învingătorii o vor aduce asupra lor. Femeile vor jeli în deșert, plângându-și soții și fiii morți. Se vor amăgi cu acei copii prea tineri ca să lupte, încă supraviețuitori – dacă nu-i vom ucide și pe ei, desigur. Cei de teapa mea sunt uneori greu de ținut în frâu.

Lo-Melkhiin se temea pentru mama lui, auzind planurile pe care le urzeam. Știa că voi izbăvi fata cu orice preț, dar nu credea că mă voi strădui îndeajuns să-i aduc mama înapoi, în siguranța qasrului. M-a mirat foarte tare cât de mult părea să-i pese de amândouă. Un bărbat poate să-și iubească mama fără să fie judecat de ceilalți drept slab. Cei mai mulți bărbați nu-și îngăduie să-și iubească nevestele – cel puțin, nu prea curând după ce se însoară cu ele.

Nici el n-o iubea, nu chiar. Dar o privea cu respect. Era mișcat de curajul său și de mândria de a nu-și schimba spiritul de deșert, odată ajunsă între zidurile cetății. Credea că deține o putere misterioasă, dar nu înfiorătoare ca a mea. Voia s-o poată cunoaște mai bine, fără spectrul meu deasupra lui. Credea că se născuse să fie regină.

Era atât de diferit acum față de cum o râvnisem. Așteptam clipa în care să i-o arunc în față, mai târziu – că nu o va putea avea vreodată altfel decât prin mine. O voi atinge cu mâinile lui, o voi săruta cu gura lui, iar ea se va lupta cu trupul lui din toate puterile, atunci când o voi face.

Acum totuși aveam o luptă înainte. Armata mea nu era numeroasă, dar era puternică. Vom pune pe fugă răsculații cu puterea câștigată din devorarea înaintașilor lor. Vom mântui deșertul de trădarea lor.

Și, când vom termina, ne vom întoarce în qasr cu mireasa mea, fie că va vrea ea sau nu.

31

Pe când eu visam despre trecutul surorii mele, privind ploaia de stele ce cădea din cer sau torcând fire nefolositoare în qasrul lui Lo-Melkhiin, tata și frații mei aveau multă treabă. Se întorseseră în caravana lor și aflaseră că eu nu mă mai aflu acolo, dar mama, sora mea și mama surorii mele nu-i lăsaseră să mă jelească, așa cum era obiceiul și cum se cuvenea. Eram în viață – sora mea era sigură de asta – și, dacă supraviețuiam pe mai departe, trebuia ca ei să-și ia cămilele și să mai plece o dată pentru negoț. De data asta, la fiecare crâmpei de pânză, la fiecare ulcea cu miere și la fiecare pachet de mirt trecut dintr-o mână în alta, trebuia ca ei să povestească ce s-a întâmplat cu mine și ce încerca sora mea să facă.

Acum știu că tata nu a suferit. Frații mei erau mânioși pe legea unui rege atât de crud, care trăia într-un ținut atât de îndepărtat. Doi dintre ei aveau fiice. Când s-au întors în deșert, nu s-au tocmit cu mai puțină pricepere decât de obicei, dar la fiecare târguială au povestit despre măritișul meu: cum l-am făcut pe Lo-Melkhiin să-și întoarcă privirea de la sora mea la mine. Tata le-a spus bărbaților cu care făcea negoț că am fost curajoasă. Frații mei spuneau că am fost isteață – că l-am făcut pe Lo-Melkhiin să mă iubească și, de aceea, nu am murit.

Și oriunde mergeau, ridicau un altar, lăsau petice de pânză violet și se rugau.

Curând au văzut că în locul bărbaților veneau femeile să facă negustorie cu ei. Ele ascultau povestea nunții mele cu o băgare de seamă pe care bărbații n-o aveau. Rareori mai era nevoie ca tata și frații mei să ridice altare în cinstea mea. Deseori, acestea erau deja înălțate, cuibărite în nisip sau în colțul vreunui cort sau chiar în peșterile unde erau îngropați morții, deși eu nu murisem încă. Ei doar lăsau pânză violet – ca dar, spuneau, pentru zeitatea în viață în care mă preschimbasem.

Chiar când erau gata să se întoarcă, când ajunseseră până la hotarele deșertului de nisip, când puteau vedea deja deșertul de jnepeni și întreaga linie albastră a munților din nord, au întâlnit un om palid, care ducea cu sine un metal strălucitor, un soi de care nu mai văzuseră până atunci. S-au întrebat dacă nu cumva era bolnav, căci avea pielea atât de palidă. Își purta

kafiyyahul precum o femeie, învelindu-și fața cu ea. Bărbații își acopereau chipul doar dacă era prea mult nisip în aer sau dacă umbla vreo boală.

— Dacă stă prea mult în soare, se face roșu ca un cărbune în foc, mi-a lămurit sora mea, în timp ce-mi povestea ce s-a întâmplat după ce am plecat. I se jupoaie pielea și spune că-i e foarte rău când se întâmplă asta. La început, frații tăi au râs de el, pentru că era ceva ce făceau numai femeile, anume să ai grijă de pielea ta – dar le-a arătat mâinile și cât de rău erau arse și atunci și-au ținut și ei gura.

Tata s-a tocmit pentru metalul cel strălucitor, cât de mult putea duce cu el. Omul cel palid a luat miere, mirodenii și vopsele, lucruri ușoare care nu-i împovărau cămila, și i-a spus tatei că, dacă mai vrea metal, trebuie să se întoarcă într-o lună. Tata nu putea spune cum și-a dat el seama că-i va mai trebui metal, poate doar să-i fi spus zeitatea. În orice caz, s-a întors în uedul nostru cu povești ciudate pe care le-a istorisit mamelor noastre și surorii mele și cu niște coșuri de metal strălucitor, transformat în cuțite, vârfuri de săgeată și ace.

Soră-mea mi-a spus că a fost fermecată de vorbele tatei despre omul cel palid și metalul pe care îl aducea acesta. L-a implorat pe tata să se întoarcă, să mai târguiască metal și să-l aducă pe omul palid cu el, dacă va dori să vină. El a ascultat-o, a mers iar în deșert alături de caravană, cu mult înainte să mai fie nevoie să cumpere ceva.

Peste tot unde s-a oprit pentru odihna cămilelor sale, tata a văzut noi altare construite întru cinstirea mea. Erau acolo ofrande de rădăcini de prun murate și flori de apă-dulce, deși deșertul ardea sub ele. Fetele cântau imnuri în fața altarelor, iar vocile lor ușoare erau purtate de vânt. Seara, când stăteau în jurul focului și țeseau, îngânau rugăciuni, nu cântece de muncă; deși tata nu le putea auzi, știa ce spun.

În cele din urmă, a ajuns iar la hotarul deșertului de jnepeni și l-a întâlnit acolo pe omul cel palid. De data asta, bărbatul avea două cămile încărcate cu metal și minereu, despre care spunea că se poate modela după voia inimii.

— Vino cu mine la corturile mele, l-a îndemnat tata. Este o călătorie lungă, dar cămilele tale par puternice și vom face tot ce putem ca să te apărăm de soare. Îți făgăduiesc, te vei tocmi bine acolo.

— Cinstite conducător de caravană, a răspuns bărbatul cel palid, nădăjduiam să mă poftești. Mult aș vrea să văd deșertul vostru.

Și astfel au plecat, cu tata refăcând drumul înapoi spre corturile sale. A arătat metalul fiecărui bărbat întâlnit în drum, dar omul cel palid nu voia să-l vândă.

— Vino cu noi, le spunea el tuturor. Vino și o să vedem noi ce-avem de făcut.

Cam în timpul ăsta, s-a răspândit zvonul despre pasărea care l-a atacat pe Lo-Melkhiin și l-a doborât. Soră-mea a spus că s-a rugat la mine, neîncetat, ca să mă ajute să-l ucid. N-am putut să-i spun că făcusem dimpotrivă, dar acum știam de unde venea sporirea puterii mele. Mă însufleța să aflu că nu rugăciunile erau cele care îmi creșteau puterile. Destul că eram legată ca soață a lui Lo-Melkhiin. Nu mai voiam să fiu legată de nimeni, nici măcar de sora mea.

— Au mai fost și alții atacați de păsări, le-a spus tata bărbaților cu care se tocmea și femeilor care îi ascultau cuvintele. De ce a căzut numai Lo-Melkhiin bolnav, iar alții n-au avut niciodată nimic?

— Păsările vin din munți, ca și mine, le-a spus omul cel palid. Le-am văzut bând apă din peșterile de unde îmi scot minereul. Apoi le-am văzut ascuțindu-și ghearele enorme de coamele munților, iar acestea s-au făcut mai strălucitoare decât jungherele pe care le făuresc.

— Oare metalul îl îmbolnăvește pe Lo-Melkhiin? a întrebat cel mai isteț dintre frați.

Tata a rămas tăcut pentru multă vreme.

— Dacă da… a rostit mezinul.

Era mai puțin înțelept, dar era cel mai blând.

— Atunci am putea să ne salvăm sora din mâinile lui.

Cuvintele n-au fost aievea când m-am gândit la ele, dar, în liniștea așternută între gând și vorbă, le-am făcut să fie adevărate.

— Dacă da, a spus tata, în cele din urmă, atunci putem salva pe oricine.

Nu puteau încerca metalul pe rege, desigur, dar puteau să-l încerce pe alte metale. Era mai tare decât argintul. Era mai puternic decât arama, deși nu strălucea la fel de tare. Îndoia bronzul, pe care îl foloseau cei mai mulți la fabricarea armelor. Săgețile pe care le duceau arcașii lui Lo-Melkhiin, jungherele și săbiile din talia lor, toate erau din bronz. Dacă tata

ar fi avut destul metal, iar omul palid credea că a adus îndeajuns, atunci puteau face arme cărora armata lui Lo-Melkhiin nu le-ar fi putut rezista.

Acum, în loc să se târguiască, tata aduna oameni.

— Veniți cu noi, le spunea el bărbaților întâlniți în cale. Veniți și aduceți-vă femeile și copiii, și turmele. Aduceți-le la uedul meu, unde vor fi în siguranță, iar noi vom merge să-l înfruntăm pe Lo-Melkhiin și să-l împiedicăm să ne mai fure fecioarele, ca să moară ca neveste ale sale.

Mulți dintre bărbații întâlniți veneau din sate care dăduseră deja o fiică. Acelea care n-o făcuseră însă știau că le va veni rândul curând, dacă eu voi muri. S-au alăturat tatei, destul de stingheri la început, dar sora mea a spus că femeile lor au fost cele care i-au implorat să vină. N-aveam nicio îndoială că așa fusese. Bărbații o duseseră bine sub legea lui Lo-Melkhiin, chiar dacă asta îi costase o fecioară, dar nu însemna mai mult decât prețul pe care-l cerea pentru supraviețuire o iarnă mai aspră. Nevestele lor, în schimb, erau mame, și ele plângeau fiecare moarte și se rugau la altarele mele ca să nu mai existe altele. Ele le-au spus bărbaților să meargă și, după o vreme, bărbații au mers.

Când tata s-a întors la corturile lui așezate de-a lungul uedului, caravana sa se întindea atât de departe, încât soră-mea a spus că ar fi putut să stea în nisip și să se uite în lungul malurilor fără a-i zări însă capătul. Apoi a zâmbit și a spus că n-a privit prea mult, fiindcă atunci când l-a zărit pe omul cel palid călărind alături de frații mei, a uitat cu totul de caravană.

— Știam că trebuie să fie bărbatul cu metalul strălucitor, mi-a spus ea.

Ochii îi străluceau de iubire pentru el și m-am dat înapoi de parcă m-ar fi lovit. Eu făurisem asta pe dinăuntrul ei, și mă temeam că mă va urî dacă va afla.

— Nimeni altcineva nu putea arăta astfel, a spus. Era atât de palid, încât am înțeles de ce se gândiseră frații tăi că ar putea fi bolnav. Își scosese kafiyyahul, așa încât ochii nu-i mai erau acoperiți. Mi-a spus, mai târziu, că voia să vadă corturile tatei, dar a uitat să le privească, pentru că m-a văzut pe mine, stând acolo și așteptând.

— Soră, i-am zis. De ce îl iubești?

Și-a privit mâinile, desenate cu henna pentru nuntă. Nu-mi simțise disperarea din glas.

— La început, n-am știut nici eu, mi-a răspuns. L-am văzut și m-am întrebat dacă nu cumva îl iubesc doar pentru că este atât de diferit de oricare alt bărbat pe care l-am văzut.

Asta, în sfârșit, părea a fi sora mea. Întotdeauna fusese mai aventuroasă decât mine. I se potrivea să se îndrăgostească de un bărbat pentru că era atât de bizar.

— A vorbit despre munții lui și despre timpul petrecut în deșert, mi-a povestit ea, și asta mi-a îngreunat inima. Am crezut că vrea să se întoarcă la casa lui, din nord. Dar apoi mi-a zis că vrea să rămână în deșert. Poate să meargă să mai aducă minereu, ca să facă metal strălucitor, dar vrea ca desertul să fie casa lui. Atunci am fost cu adevărat bucuroasă, sora mea, mi-a spus ea. Pentru că, dacă mă voi mărita cu el, voi putea rămâne cu mama și cu mama ta, cu altarele tale și cu morții noștri. Nu voi părăsi corturile tatei, iar soțul meu nu-mi va cere s-o fac.

Nu-mi răspunsese la întrebare. Nu-mi spusese că îi plac ochii lui sau sunetul vocii sale. Nu spusese că atingerea lui sclipește ca un foc pe pielea ei. Apoi, mi-am dat seama: îl iubea pentru că nu încerca s-o schimbe. Și nu conta deloc dacă îl făcusem eu sau dacă îl găsise tata. Sora mea va avea un soț care n-o va sili să stea jos, să se acopere sau să țească în cortul lui. El nu-și va lua și altă nevastă, așa cum făcuse tata. Ea va fi a lui, iar el va fi al ei, atât. De aceea îl iubea și inima mea s-a bucurat s-o audă.

— Vino, mi-a spus sora mea. Hai să-și arăt cum o să punem capăt legii soțului tău.

Bucuria s-a prefăcut în greutate în pieptul meu; și în jurul ei ardea focul de aramă al sutelor de rugăciuni.

32

Frații mei o duseseră pe mama lui Lo-Melkhiin într-un cort și o lăsaseră acolo, împreună cu băiatul, bătrâna și trei gărzi care să vegheze afară. Cortul era închis și trebuie să fi fost înăbușitor înăuntru, dar știam că nimeni n-ar fi mers s-o vadă dacă tata nu dădea poruncă. Când sora mea a vrut să mă târască prin tabără ca să mă arate ca pe-un trofeu, am rugat-o să mă lase mai bine să mă duc la mama lui Lo-Melkhiin.

— Crezi că ea n-a numărat bărbații, așa cum am făcut-o și eu? am întrebat-o. Crezi că ea nu și-a dat seama ce înseamnă nunta asta a ta? Crezi că ea nu a suferit?

Soră-mea s-a înduplecat și m-a dus la cort. Ochii bărbaților ne urmăreau în drumul nostru, sora mea în veșmintele ei albe, preoțești, iar eu în haine scumpe de oraș. Ce diferite ajunseserăm, în așa scurt timp.

— Aici este mama lui Lo-Melkhiin, a spus ea când am ajuns la cort. O să te aștept aici, afară, soră. Vino la mine după ce spui ce ai de spus.

Am dat din cap și am ridicat aripa cortului, ca să pot intra. Înăuntru se aflau toate cele trebuincioase și aerul era mai puțin sufocant decât m-am temut. Mama lui Lo-Melkhiin nu avea să se ofilească în căldura toropitoare a deșertului. Pe jos erau întinse rogojini și se simțea o ușoară mireasmă, de parcă cineva s-ar fi gândit să nu o supere mirosul oilor, caprelor și bărbaților. Îi fuseseră aduse ceai și curmale, ca tuturor musafirilor care sosiseră în corturile tatei, deși nu știam dacă băuse cineva împreună cu ea tradiționalul ceai de întâmpinare și bun venit. Deși nu mai locuiam alături de familia mea, rămâneam în continuare legată de datoriile acesteia față de oaspeți.

— Bine ai venit, doamnă, i-am spus, plecându-mă.

Apoi m-am așezat în fața ei.

— Bine-ai venit în corturile tatălui meu.

Ceaiul se terminase, dar i-am întins castronul de curmale și a luat una. Am luat și eu și apoi i-am făcut semn băiatului, care s-a repezit la castron de parcă nu mai mâncase de zile întregi. Mama lui Lo-Melkhiin a tușit ușor, iar băiatul și-a amintit să-i ducă măcar o curmală din prada sa și bătrânei, care a zâmbit, mâncând-o.

— Ar trebui să vorbim despre furtunile din deșert, oare? a întrebat mama lui Lo-Melkhiin. Sau poate despre starea turmelor? Aici par a fi foarte multe animale.

— Mamă a inimii mele, nu are niciun rost să-ți ascund intențiile familiei mele, i-am spus eu, pentru că le-ai văzut cu propriii ochi. O vor mărita pe sora mea, așa cum a spus tata, dar uneltesc, deopotrivă, împotriva fiului tău.

— Nu sunt primii, mi-a răspuns ea. Primii au murit atât de repede, încât sângele lor nici n-a apucat să întineze marmura podelei din qasr. De ce crede tatăl tău că se va descurca mai bine?

— Are mulți prieteni care să-l ajute, i-am spus. Și are un metal nou din munții din nord, adus de omul palid care va fi soțul surorii mele.

— Ah, a zis ea. Același metal din care Scepticii spuneau că s-a aflat în ghearele păsării uriașe care l-a atacat pe Lo-Melkhiin?

— Același, într-adevăr, i-am spus. Au făcut din el junghere și săgeți înaripate, care vor zbura drept la țintă.

— Încât să-l lovească pe Lo-Melkhiin? a întrebat ea. Încât să-i doboare pe toți oamenii lui?

— Doamnă mamă, nu cred că va lupta cu oameni.

Bătrâna s-a ridicat cu repeziciune, prinzându-l

pe băiat și trăgându-l la ea în poală. El s-a împotrivit, încredințat probabil că e prea mare pentru așa ceva, dar ea a fost mai puternică. Și-a pus amândouă mâinile peste urechile lui, ca să nu ne audă. El s-a zbătut câteva clipe, apoi a renunțat, precum caprele care-și dau seama că nu pot să scape și că le ținem strâns pentru binele lor. Apoi s-a liniștit, așteptând, dar ea a rămas încordată.

— Crezi că vor veni și alți demoni alături de fiul meu? m-a întrebat mama lui Lo-Melkhiin.

— Sunt încredințată de asta, i-am răspuns, deși până când nu am rostit cuvintele, n-aș fi putut spune de unde știu.

Lo-Melkhiin nu spusese niciodată pe șleau că sunt mai mulți de soiul lui, dar lăsase să se înțeleagă astfel. Spusese că va găsi o cale s-o ia pe sora mea și știam că singur n-ar fi izbutit, legat cum era de legile bărbaților. Totuși, era atât de sigur că ar fi putut, dacă ar fi voit să mă facă să sufăr, încât știam că trebuie să fie și alți demoni care să vină la

chemarea lui. Poate că nu erau atât de puternici ca el, poate pentru că trăiau în deșert, dar simțeam, în sufletul meu, că trebuie să fie mai puternici decât tata și frații mei și decât toți ceilalți bărbați care urmau să lupte alături de ei.

— Nu vreau ca fiul meu să moară, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin. Este un om bun.

— Poate că a fost, doamna mea mamă, i-am răspuns. Dar demonul i-a întrebuințat pielea atât de mult, i-a folosit mâinile pentru lucruri atât de îngrozitoare. Crezi că este încă un om bun? Crezi că, dacă se va elibera de demon, inima lui va mai fi întreagă?

Câteodată, bărbații își pierdeau mințile sub bătaia soarelui și-și băteau copiii, așa cum făceau cu oile și caprele. Tata nu îngăduia o asemenea purtare în corturile lui, pentru că acei copii creșteau câteodată la fel de cruzi. Mă temeam că Lo-Melkhiin, cel adevărat, fusese închis atât de mult timp înăuntrul monstrului, încât devenise el însuși un monstru, chiar dacă demonul ar fi ieșit din el. Aveam deja un demon drept rege; nu voiam să-l înlocuiesc cu un altul. Totuși, văzusem pata întunecoasă din mintea lui și nu mă temeam de ea. Poate că dorința mamei lui nu era atât de disperată, dar voiam să fiu foarte, foarte sigură.

Mama lui Lo-Melkhiin avea în jurul taliei o fâșie de pânză violet. Am văzut-o acum, când a ridicat mâinile spre mine. Chipul îi era luminat de lămpile care ardeau în cort, iar peruca din coamă de leu arunca în jurul ei o umbră întunecată.

— O să mă rog, mi-a spus ea. Nu zeilor familiei mele, așa cum am făcut până acum. Ei sunt departe de aici, lângă deșertul albastru, și poate că sunt prea ocupați cu treburile de acolo ca să mă audă pe mine. O să mă rog zeiței care stă în cortul meu și este măritată cu fiul meu.

Nu eram surprinsă că știe. Părea că sora mea își făcuse bine treaba și dusese vorba despre povestea zeității în care mă transformasem către oricine voise s-o asculte, așa cum promisese în ziua în care Lo-Melkhiin mă luase să-i fiu nevastă.

— Doamnă mamă, i-am spus, nu pot să împiedic un război.

— Fiică a inimii mele, mi-a răspuns ea. Ai împiedicat un război încă de când ai hotărât să iei locul surorii tale. Doar continuă să-l împiedici, și vom vedea cine va învinge la final – demonii sau zeii.

Am ieșit din cort, unde mă aștepta sora mea. N-am întrebat-o dacă a auzit. Nu-mi păsa dacă auzise. Am privit-o drept în față și am văzut o scânteie de speranță, una care glăsuia despre sângele și lupta ce vor aduce sfârșitul dorit. Eu nu-mi doream să fiu martora altor morți în afară de a mea. Nu știam cum de ne schimbaserăm atât de mult de la plecarea mea și totuși știam că eu o făcusem să se schimbe.

Ne-am întors la cortul pe care îl împărțeau mamele noastre și am găsit acolo un lighean cu apă curată. M-am oprit, descumpănită, iar soră-mea a râs de mine. Măcar râsul îi rămăsese la fel.

— Sora mea, mi-a zis, tot mă mărit în seara asta.

Au sosit și mamele noastre și ne-am îmbăiat împreună. Nu era la fel de ușor ca în hammamul din qasr, dar era familiar. Am împărțit tasul[3] cu apă și săpunul delicat, făcut din cenușă și seu de oaie. Ne-am clătit clăbucul de pe trupuri. Mama ne-a cântat – cântece vechi, nu dintre cele noi, pe care le cântaseră pentru mine – și, după ce aerul deșertului ne-a uscat, am început să ne îmbrăcăm.

După cum făgăduise, soră-mea nu a luat niciun ac din părul meu. Cosița îi atârna până la talie, dreaptă, brună, despletită. I-am pus vălul pe creștet, prinzându-l cu acele de os pe care le purtase cu o zi înainte. Dishdashahul ei era galben, așa cum îl văzusem în vis; aș fi văzut acolo, dacă m-aș fi uitat mai atent, punctulețul de sânge. Dar n-am făcut-o. Nu purta pantofi, așa că mi i-am scos și eu pe-ai mei. Oricum n-ar fi rezistat la dansul în nisipul deșertului.

Rochia mea era albastră, cât mai lipsită de podoabe cu putință. Mi-o adusese servitoarea mea, dar o trimisesem îndărăt s-o ajute pe mama lui Lo-Melkhiin, spunându-i că aveam destul ajutor de la sora și mamele mele. Nu mi-am împletit nici eu cosițele, ci le-am lăsat să cadă așa cum făcuse sora mea. Nu se obișnuia ca o femeie măritată să-și poarte părul liber sub văl, dar m-am gândit că, dacă vreun bărbat va încerca să mă mustre, era îndeajuns să-i amintesc împotriva cui fusese chemat să poarte război.

În timp ce noi ne îmbrăcam și mama cânta, cuvintele mamei lui Lo-Melkhiin îmi apăsau sufletul. Era atât de încredințată că-i un om bun. Văzusem în el licăriri de bunătate, sau așa crezusem, dar nu știam dacă-i de ajuns ca să-l readuc printre noi. Dacă tata și oamenii lui aveau să iasă

învingători, am fi avut un rege mort și pe nimeni care să-i ia locul. S-ar fi întâmplat așa cum se temea Sokath, Ochi Descoperit – un rege mort și nimeni altcineva să-l înlocuiască, în afara neguțătorilor hrăpăreți și a vizirilor meschini. Urma să ne luptăm până când acești copii ce pășteau turmele aveau să ajungă bătrâni, dacă nu cumva n-ar fi murit și ei în luptă.

Rochia mea era atât de simplă, dintre toate cele din qasr, fiindcă nu voisem să fiu mai strălucitoare decât sora mea în ziua căsătoriei ei. Dacă aș fi găsit o cale la fel de simplă ca rochia, ar fi fost mai bine pentru toată lumea, dar mintea îmi era prea apăsată de griji ca să mai pot gândi. Când am închis ochii să mă pot aduna, am văzut sângele tatei pe mâinile lui Lo-Melkhiin și pe copiii fraților mei fără tați care să le poarte de grijă. Erau prea mulți oameni aici, prea mult zgomot. Simțeam focul de aramă arzând înăuntrul meu, dar nu-l puteam cârmi. Când încercam să-l torc, se destrăma. Când încercam să-l țes, se încurca.

Mama mi-a pictat chipul în cărbune, la fel pe al surorii mele. Va trebui să fiu răbdătoare. Va trebui să suport petrecerea de nuntă și dansul și apoi, în liniștea nopții, să încerc să găsesc calea cea bună pe care s-o apuce focul meu de aramă. Dacă voi cădea la pat, Lo-Melkhiin nu va fi aici să mă vindece, dar nu era nimic de făcut în privința asta. Aveam de luat decizii grele la fiecare pas, se pare, dar niciuna deocamdată.

Mama m-a tras să mă ridic în picioare, întorcându-mă ușor spre ea.

— Fetele mele sunt iar împreună, a spus ea. Și sunt bucuroasă.

Sora mea a zâmbit, cu toată inima în ochi. Am încercat și eu să fac la fel, dar tot ce-am reușit a fost un zâmbet silit. Mi-am prins repede vălul, ascunzându-mă degrabă de toată lumea.

33

Nu-mi amintesc vorbele pe care le-a rostit preotul la nunta surorii mele. N-a vorbit prea mult, sunt sigură de asta, pentru că era aproape asfințit când sora mea a venit dinaintea lui și nu putea căsători pe nimeni la lăsarea nopții. Asemenea ritualuri trebuie să fie terminate cât timp soarele se află încă pe cer.

Omul cel palid purta o tunică și șalvari de deșert, dar și un brâu lat din țara lui natală, care nu semăna cu nimic din ce-ar fi putut făuri vreunul dintre noi. Avea umeri mai largi decât tata sau frații mei, iar brâul i-i scotea în evidență. Arăta tot palid, însă, așa cum stătea lângă sora mea, nu părea a fi ceva ce deșertul putea devora sau preschimba în praf.

După ce vorbele au fost spuse și primul mied a fost turnat în pahar, sora mea i-a dus cupa tatălui nostru și mamei ei, apoi mamei mele. Ei au băut, iar ea mi-a adus câte o cupă mie și fraților mei. A turnat puțin în nisip, pentru fratele ei luat de șuvoaie pe când noi eram mici, apoi încă o dată, pentru zeități, deși ocheada pe care mi-a aruncat-o a trădat ritualul acesta sacru. Următorul pahar trebuia dus familiei omului palid, dar el nu avea pe nimeni aici, așa că i l-a dat preotului, iar acesta l-a dat peste cap până la ultima înghițitură.

Apoi, tata a bătut din palme și femeile au adus caprele fripte și coșurile cu smochine și curmale dulci. Erau și coșuri cu pâine, ulcele cu miere. S-au făcut cu toții că nu văd cum copiii mâncau numai dulciuri, dar când fratele meu cel mai mic a voit să facă la fel, au râs de el. Era o petrecere veselă, însă nu puteam uita armata în mijlocul căreia mă aflam.

— Soră, lasă-ți gândurile deoparte, mi-a spus sora mea.

Ochii ei dansau, iar fața îi era luminată de bucurie.

— Avem o grămadă de străjeri și gardieni. Vom ști dacă Lo-Melkhiin ne atacă în noaptea asta.

Nu i-am spus că eu nu eram atât de sigură. Poate că nu m-ar fi crezut și, chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi ajutat la nimic. Mi-am amintit că purtam văl și că, dacă mă prefăceam, nimeni n-ar fi știut ce mi se citește pe chip. Nu trebuia decât să par o fată fericită care ia parte la nunta surorii ei. Am

privit dincolo de foc, unde ședea mama lui Lo-Melkhiin. Dacă ea putea face asta, știind ceea ce știa, atunci puteam și eu.

Au fost aduse o tobă și niște fluiere, iar tata s-a ridicat și a început să joace. Mamele mele i s-au alăturat, ținând cadența în sus și-n jos, de-a lungul rândurilor unde oamenii stăteau și se ospătau. Pașii lor îmi păreau măsurați și cunoscuți, în dansuri pe care familia mea le pornea ca să întâmpine un nou-venit printre noi. Îl văzusem pe tata jucând la toate nunțile fraților mei și la nașterea fiecărui copil. După ce au înconjurat locul o dată, în sus și-n jos, fratele mai mare l-a tras pe omul palid să li se alăture. Pașii lui nu erau prea izbutiți, dar se străduia, și l-am aplaudat și aclamat cu toții, de la locurile noastre.

Când au terminat, tobele au început să bată mai repede. De data asta, toți bărbații, de la cel mai în vârstă, încărunțit, până la cel mai tânăr, abia mergând în picioare, s-au ridicat în picioare și au jucat. Pașii aceștia erau simpli, nu aparțineau unei anumite familii, ci mai degrabă erau împărtășiți de toți cei care își aveau casa într-un ued. Acesta era dansul bărbaților din deșert, cei îndeajuns de puternici ca să trăiască aici, cei care nu se temeau de bătaia toropitoare a soarelui. Privindu-i, am simțit fiori reci, deși n-am încetat să bat din palme și să aclam. Știam că, dacă îl vor înfrunta pe Lo-Melkhiin, mulți dintre ei vor muri.

Bărbații au dansat până când au răsărit toate stelele, iar luna se ridicase mult peste orizont. Abia atunci s-au așezat din nou și au tăbărât asupra bucatelor de parcă nu mâncaseră pe saturate cu mai puțin de o jumătate de ceas înainte. Au fost aduse mied și apă rece de la fântână, iar ei au râs, astâmpărându-și setea.

Mama și mama surorii mele și-au adus tamburinele făcute din carapace de țestoasă și mărgele de aramă și au început să le scuture, fără să se miște de la locurile lor. Bărbații au râs iar când sora mea a luat una dintre ele și mi-a aruncat-o mie pe cealaltă. Ar fi trebuit să o dea uneia dintre soațele fraților mei, dar cred că nimeni nu mă mai credea măritată pentru multă vreme. Mama lui Lo-Melkhiin nu s-a împotrivit. Doar a părut un pic tristă, când m-am ridicat ca să mă duc lângă soră-mea.

Mai dansaserăm dansul ăsta o singură dată, când se căsătorise al treilea frate al meu. Fusese pentru prima oară când eram destul de mari pentru joc, dar îl văzuserăm de nenumărate ori înainte, iar mama și mama surorii

mele erau sigure că îi cunoaștem pașii. Știam că sora mea se ruga la zeitatea mea din obișnuință, cerându-i ca acele ei de păr să stea strânse și legăturile dishdashahului ei să țină. Din nou, rugăciunile mi s-au oprit în gât, așa că am chemat focul de aramă ca să prindă strâns acele și legăturile amândurora. În qasrul lui Lo-Melkhiin, mă gândisem la lucrurile astea ca la o armură, singura care putea apăra o femeie. Acum, știam că e adevărat.

Sora mea a bătut de patru ori tamburina în palmă, iar eu am bătut-o de patru ori ca răspuns. Asta a stârnit ritmul în mădularele noastre și cadența dansului în sânge. Am bătut-o de patru ori împreună și apoi am început să ne învârtim.

Am mers într-un cerc larg, cu picioarele ușoare pe nisip și cu părul fluturând în urma noastră, pe sub văluri. Ne-am tras cu degetele liniile potrivite, desenând conturul unui cort, în timp ce ne mișcăm, apoi am intrat în contur, dansând neîncetat. Acum, femeile care stăteau pe margini și ne priveau au prins ritmul și au început să bată din palme.

Au adus torțe aprinse, pentru că lămpile nu mai luminau îndeajuns, și am văzut strălucirea ușoară a mărgelelor de aramă, când sora mea scutura tamburina. M-am potrivit fiecărei mișcări a ei, rotindu-mă în nisip, în timp ce desenam cortul și lucrurile dinăuntrul lui. Aici va fi vatra surorii mele, iar aici își va pune războiul de țesut. Când vor veni copiii, vor dormi aici, în colț, în timp ce sora mea și soțul ei vor dormi lângă intrare. Am așternut rogojini pe jos, ca nisipul să nu intre peste tot, și am rânduit pe margini perne, ca să țină departe creaturile care le-ar fi putut face rău celor dinăuntru.

Am fost grijulie, în timp ce dansam – nu să țin pasul, ci să-mi zăgăzuiesc focul de aramă. Nu voiam să întrupez vreunul dintre lucrurile pe care le dansam. Nunta surorii mele era destul de măreață și fără minuni și mă temeam că, dacă le-aș fi făcut, aș fi fost prea bolnavă după aceea ca să le vorbesc oamenilor despre atacul pe care-l plănuiau. În schimb, am ținut focul de aramă înfășurat în mine, ferit de dans și de gânduri. Mi-am dat seama că pot face pașii fără să mă gândesc la ei și m-am concentrat să păstrez focul acolo unde era. Bărbații începuseră și ei să bată din palme și, în ritmul lor, m-am scufundat cu totul în foc, fără ca pașii mei să-și piardă vreo clipă urma.

Nu mai dansam de mult pe nisip; sau, mai degrabă, dansam, dar pe deasupra lui. Precum un corb de nisip, dădeam târcoale corturilor, în întuneric, zărind torțele arzând și pe bărbații care stăteau de pază în locul unde se împărțea carne friptă de capră și apă, dar numai puțin mied, pentru noroc. Am văzut cortul cel nou, care fusese ridicat pentru sora mea și soțul ei. Nu era cortul în care aveau să locuiască, dar le era îndeajuns până când aveau să-și aleagă un loc unde să-și înfigă țărușii. Am privit în jos, la mine însămi, dansând netulburată alături de sora mea, și apoi mi-am îndreptat privirea spre deșert, ca să văd ce vine spre noi, din noapte.

Străjerii n-aveau cum să-i vadă. Știam asta, așa cum știam și că nu-i puteau opri. Printre ei se afla un singur om, care venea călare, arătându-le drumul. Acesta era Lo-Melkhiin. Cei care veneau împreună cu el nu erau oameni. Nu se știe de ce, demonii pe care îi aducea cu sine nu luaseră trupuri de bărbați. M-am gândit că, poate, erau mai puternici astfel. Sau poate că voiau să ia trupurile celor pe care îi găseau aici, oferite pe tavă ca la petrecerea dată de tata la nunta surorii mele. Am simțit tamburina zăngănind și am coborât în trupul meu, iar dansul s-a terminat. Soră-mea stătea alături de mine, dreaptă, deși știam că rămăsese fără suflu, ca și mine, și zâmbea pe sub văl.

— Ai văzut, soră, mi-a spus ea. În seara asta avem tot norocul din lume.

Din nou, mi-am ținut gura. Aș fi putut să-i spun că am văzut demonii venind, dar când s-ar fi uitat spre deșert, nu l-ar fi văzut decât pe Lo-Melkhiin pe un cal și ar fi încercat să-l ucidă ea însăși. Nu-i lipsise niciodată curajul, iar ideea asta mă speria de moarte.

— Da, soră, i-am spus la rândul meu, chemând iar focul de aramă, în seara asta avem noroc.

***

Mama a luat tamburinele, iar celelalte femei s-au ridicat pentru dansul lor, acolo unde călcaseră înainte pașii noștri. N-am mai prins nicio mână întinsă spre mine, îndepărtându-mă cu pași repezi de ei, căci ar fi putut să mă tragă înapoi în dans. M-am dus, în schimb, departe de privirile, sunetele și mirosurile nunții, spre întuneric, unde puteam să-mi limpezesc mintea și gândurile.

Poate că, dacă mergeam să-l întâmpin pe Lo-Melkhiin, m-ar fi luat și s-ar fi întors, mulțumit să mă aibă prizonieră în qasrul lui. Dacă o luam și

pe maică-sa cu mine, am fi avut chiar sorți mai mari de izbândă.

Când am privit însă spre ea, am văzut-o stând alături de patru dintre frații mamei și nevestele lor. N-ar fi scăpat-o din ochi, chiar dacă ar fi venit cu mine. Dacă mergeam în deșert, trebuia s-o fac singură.

M-am întors la cortul mamei și mi-am scos dishdashahul cel delicat și vălul. Albele straie preoțești ale surorii mele erau acolo, așa că le-am îmbrăcat. Nu m-am temut de această blasfemie. Ea le purta când se ruga la zeitatea în care mă transformase. Eram îndreptățită să le port. Mi-am prins vălul cel alb și papucii, pentru a întregi straiul ritualic. Nu voi lua cu mine nicio bucată din altar, așa cum ar fi făcut sora mea. Eu n-aveam nevoie nici de petice violet, nici de lămpi din coji de ouă, nici de florile care fuseseră lăsate drept ofrandă. Eu însămi eram de ajuns.

Am lăsat în urmă sunetele dansurilor și ale sărbătorii. Nu am înălțat rugi sau imnuri, în timp ce am pășit spre deșert. Doar am chemat în piept focul de aramă și am simțit cum ghemul se deapănă. Fire de foc îmi plecau din fiecare deget de la mâini și de la picioare. Ochii mi s-au luminat și auzul mi s-a ascuțit. Asta era armura de care aveam nevoie acum, sau cel puțin așa nădăjduiam.

Și așa, am mers singură în deșert, ca să-mi întâlnesc soțul, acolo de unde venea călare, cu judecata mea urmărindu-l, în sfârșit.

34

L-am auzit pe Lo-Melkhiin râzând și am știut că m-a văzut venind spre el. Albele straie preoțești ale surorii mele fuseseră proaspăt spălate și luceau în lumina lunii. Nu eram greu de observat. Când am auzit râsul soțului meu, m-am oprit și am așteptat. Venisem până aici. Îmi așteptam judecata.

— Steaua cerurilor mele, nu trebuia să ieși ca să ne saluți, a spus Lo-Melkhiin când s-a aflat destul de aproape ca să nu fie nevoit să strige.

În el nu era nici urmă de om bun. Dar dacă aș fi dorit unul, l-aș fi făurit, așa cum îl făurisem pe omul cel palid pentru sora mea.

— Suntem chiar bucuroși să mergem la corturile pe care tatăl tău le-a ridicat în ued. Vrem să le vedem.

— Te rog, i-am spus. Ia-mă înapoi în qasr și ține-mă ostatică acolo. Silește-i să ți-o trimită pe mama ta. Spune-le că nu trebuie să se mai răscoale niciodată sau mă vei ucide.

— Viețile oamenilor nu înseamnă nimic pentru noi, a spus unul din neamul lui Lo-Melkhiin. Fratelui nostru nu-i pasă de viața ta, chiar dacă are trup de om și s-a căsătorit cu tine în obiceiurile omenești.

— Semenul meu spune adevărul, a rostit Lo-Melkhiin către mine. Doar că eu prețuiesc ceva la viața ta. O să te iau și tot o să-i mistui pe tatăl și pe frații tăi și pe toți cei care stau alături de ei, până când nu vor mai fi decât cenușă amestecată cu nisipul deșertului.

— Te rog, i-am spus din nou. Cruță-le viața și îți voi da toată puterea pe care o am.

— Oamenii nu au putere, a spus un alt semen al lui Lo-Melkhiin. Sau, cel puțin, nu au putere asemuită cu a noastră. Cum altfel am putea să-i furăm și să le irosim viețile atât de ușor?

Acum îi vedeam mai limpede. La început, părea că Lo-Melkhiin stătea călare și era înconjurat de o ceață albă, precum aburul care se ridică din cărbunii de la hammamul din qasr, când torni apă peste ei. Acum vedeam niște forme în ceața aceea. Erau înalți, cu mâinile și picioarele prea lungi și, deși nu le puteam vedea limpede chipurile, nu-mi plăcea nici puținul care se zărea.

— Asta are putere, i-a spus Lo-Melkhiin semenului său. Dar nu poate să mi-o dea. Totuși, n-avem de ce să ne temem. Dacă și-o folosește prea mult, cade bolnavă și doar eu pot s-o salvez.

— Te rog, i-am spus pentru a treia oară. Lasă-ne în pace; lasă-ne, Lo-Melkhiin, și întoarce-te cu toți ai tăi de unde ați venit.

Auzindu-mă, au râs cu toții, iar sunetul acela mi-a zgâriat auzul.

— Nu vom pleca niciodată, mi-a răspuns Lo-Melkhiin. Și de ce am face-o, când avem aici tot ce ne dorim? Poate că poporul tău se va lupta și se va răscula împotriva noastră, din când în când, dar nu vom muri. O să-i strivim. O să-i strivim chiar acum, dacă așa vrem.

Lo-Melkhiin și-a mânat calul spre locul în care stăteam. Nu l-a urmat niciunul din neamul lui. A venit drept spre mine și m-a prins de umeri. Degetele lui mi s-au înfipt în piele, dar nu m-am clintit.

— Nevastă, a spus el, doar pentru mine. Uite singurul târg pe care ți-l propun în noaptea asta. Luptă alături de mine, ca să-i alungăm pe cei de-un soi cu mine departe, în deșert, și o să-ți las poporul în pace. Le vei spune că răscoala lor s-a sfârșit, că ești prizoniera mea și că nu trebuie să se mai ridice vreodată împotrivă-mi. Doar ajută-mă să-i învinge mai întâi pe semenii mei și apoi îi cruț și eu pe ai tăi.

N-aveam nicio îndoială despre ce puteam face împreună. Chiar și cea mai ușoară atingere a degetelor lui pe brațele mele mă încărca de putere și niciunul dintre noi nu încercase cu adevărat treaba asta. Ființele din ceață erau doar pe jumătate alcătuite. Știam că focul meu și lumina rece a lui Lo-Melkhiin ar fi fost îndeajuns să le îngropăm în nisip pentru veșnicie, dacă ne-am fi unit strădaniile. Familia mea ar fi fost în siguranță. Eu aș fi fost în siguranță. Dar Lo-Melkhiin tot ar fi avut în el un demon și, cu puterea mea alături, mi-era groază să mă gândesc la ce ar fi putut face acesta.

— Cum pot avea încredere în tine, dacă îi trădezi pe cei de-un soi cu tine? l-am întrebat.

N-aș fi făcut pentru nimic în lume o înțelegere cu el. Îmi dăduse ce-mi trebuia, iar nunta surorii mele îmi oferise restul. Eram mai puternică aici decât fusesem vreodată în qasr, întărită de dansatorii care înconjuraseră focurile dintre corturile tatei.

— Cum aș putea să las siguranța familiei mele pe mâinile unuia care n-are niciun respect pentru propriii lui semeni? Nici măcar n-ai întrebat de mama ta. Nu-ți voi sta niciodată alături.

— Prea bine, mi-a spus, întorcându-se la calul său.

A urcat în șa și s-a întors în ceață.

— Soața mea și-a urgisit semenii, irosindu-mi cuvântul și respingându-mă. Mergeți la corturile tatălui ei. Luați tot ce vreți de la ei.

Atunci am urlat, dar n-am putut opri ceața. S-a strecurat dincolo de noi, prin noapte, spre locul unde familia mea dansa la nunta surorii mele. Am pus în strigătul meu niște foc de aramă, ca să-mi previn oamenii, dar n-a folosit la nimic. N-am putut opri ceața care trăgea copiii în vetrele aprinse și ardea bărbații în nisip.

— Lo-Melkhiin! am strigat la el. Te rog, soț al meu, oprește-i!

— Nu pot, mi-a răspuns el, cu vipera în priviri.

Maică-sa se înșela. Nu mai rămăsese nimic înăuntrul lui din băiatul pe care ea încă îl iubea.

— Sunt furioși, nu vezi? Acum nu-i mai poate opri nimic. Privește cum lumea ta arde din temelii, lumina sufletului meu. Mâine vom găsi alta și o vom arde și pe aceea.

Mi-am întors chipul de la el și am împrăștiat peste tot focul de aramă. Nu m-a oprit, poate că n-a izbutit s-o facă, iar eu m-am dus în mijlocul corturilor tatei, spre dezastrul și teroarea de acolo. L-am tras pe fratele meu mai mare din nisip. A tușit, împrăștiind fire de colb peste tot în jur, apoi s-a întins, sfârșit. Am stins toate focurile pe care le-am găsit, lămpile și candelele, vetrele și focurile pentru mâncare, dar mulți dintre copii arseseră deja. Sora mea stătea cu un braț în jurul mamei ei și cu celălalt în jurul mamei mele, iar în jurul lor ceața se împrăștiase. Nu știam de ce le cruțaseră, dar apoi m-am uitat mai bine și am văzut că fiecare dintre ele purta câte un colier făcut din metalul acela strălucitor.

— Soră! am strigat spre ea, sperând că mă va auzi. Metalul vă apără. Ia cât de mult poți!

M-a auzit și a pornit-o în fugă. Nu puteam rămâne cu ea. Erau prea mulți cei care fuseseră arși sau îngropați de vii. Nu-i puteam salva pe toți.

— Nimic omenesc, până la urmă, a spus către mine negura albicioasă, cu vocile ei nenumărate, lipsite de chipuri. Și totuși, nu ai destulă putere

ca să te lupți cu noi. Ești bună doar ca să cureți murdăria.

Aveam nevoie de mai multe mâini, dar chiar și cu focul meu de aramă, nu aveam decât două. Nu era drept. Ei erau atât de mulți, în timp ce eu stăteam singură în deșert, fără nicio armă împotriva lor. La picioarele mele s-a oprit un glob de lemn, care venise rostogolindu-se. Lângă el se afla o lampă. Și un sul de pânză naramzie, cu fir de aur. Deasupra-mi au auzit țipătul unei păsări uriașe. Știam că eu le-am făcut, nu că le-am chemat sau găsit. Ele nu existaseră, iar când mi le-am dorit, s-au întrupat. Dacă voiam ajutor, n-aveam decât să mi-l făuresc.

Am adus dinainte-mi cât de mult foc arămiu am putut zămisli și l-am aruncat peste deșert. Demonii nu știau bine locul, deși trăiau aici. Ei nu foloseau deșertul așa cum o făcea poporul meu. Nu-i știau firea și apucăturile: ce animale se găseau aici, ce taine aveau creaturile acestea. Puteam să-i înfrunt cu fiecare dintre lucrurile pe care ei le nesocoteau și astfel deșertul însuși putea deveni mâinile mele.

Am găsit șopârlele care se prăjeau la soare și se târau noaptea pe sub leandri. Erau mari, de mărimea unei oi mature. Am aruncat foc în pântecele lor și le-am trimis să lupte pentru mine. Ardeau atât de tare, încât au străbătut negura și au pârjolit-o. Auzeam urletele semenilor lui Lo-Melkhiin, răsunau în urechile mele precum râsul soră-mii.

Am luat caii pe care neguțătorii din sudul îndepărtat îi aduseseră cu ei. Aveau copitele late și puteau mărșălui prin deșert chiar și atunci când soarele pârjolea mai tare. Le-am făcut coarne din metalul adus de omul cel palid, ca să împungă făpturile pe jumătate întrupate ale semenilor lui Lo-Melkhiin și, acolo unde au străpuns negura, ichor[4] negru a curs pe nisip.

Am trezit corbii de nisip și i-am adus la viață din cuiburile lor. Când semenii lui Lo-Melkhiin i-au doborât, au luat foc și au prins din nou să zboare, iar ghearele lor s-au acoperit cu același metal strălucitor pe care îl purtau și suratele lor din nord. Au sfârtecat negura, alungând-o departe de poporul meu.

Caprele au venit la mine, curioase și nerăbdătoare, și și-au luat istețimea din focul meu de aramă, de parcă ar fi fost un bulgăre de sare pe care îl lingeau din palma mea. Au făcut capcane, ca să prindă negura în coșuri, apoi au închis-o în corturi. Negura mugea de furie, dar căprițele

mele, ca spiridușii, se mulțumeau să râdă de ea și să mai facă niște stricăciuni.

Izbucniseră din nou focuri, arzând de tot pietrele vetrelor și ale cuptoarelor. Am chemat broaștele râioase din ued, cele care știau mereu când vin șuvoaiele, și le-am făcut mâini cu care să aducă apă. Ele au stins flăcările, apoi au turnat apă pe pielea arsă, iar aceasta s-a vindecat.

În cele din urmă, am trezit stupii și am scos din ei albinele. Nu vedeau în întuneric, așa că mi-am folosit focul de aramă ca să le luminez drumul. Au mers la toți cei întâlniți în cale, cărând cu ele așchii mici din metalul strălucitor adus de omul palid și încredințându-se că fiecare este ferit de negură. Capul mi se îngreunase și aveam gâtul uscat. Creaturile pe care le făcusem luptau pentru mine, iar eu stăteam în nisip și plângeam de durere și oboseală. Poporul meu își jelea și își striga morții, bocindu-i pe cei pe care nu fusesem îndeajuns de iute ca să-i salvez de la a fi îngropați sau arși de vii. Voiam să-l ucid pe Lo-Melkhiin pentru ce prăpăd adusese asupra familiei mele. În sfârșit, împărtășeam furia surorii mele.

Lo-Melkhiin era aproape de mine și, cumva, pe chipul lui se dezlănțuise un război. Rămăsese nemișcat, în timp ce se lupta cu propria lui minte. Calul îi murise; spaima îngrozitoare făcuse ca bietei făpturi să-i plesnească inima. În jurul nostru, lupta părea să se domolească. Dacă eram meniți să facem pace, lucrul ăsta urma să se întâmple curând. Aveam în mână un jungher strălucitor, nu unul din aramă.

— Slăvită stăpână, mi-au spus albinele. Negura este prizonieră. Unde s-o ducem?

Știam un loc unde cei de-o teapă cu Lo-Melkhiin puteau fi închiși pe vecie. Era atât de departe, încât nu știam dacă puterile mele ar fi ajuns pentru această călătorie, dar știam, totodată, că trebuie să încerc, chiar dacă ar fi fost prea mult pentru mine. Cuțitul a dispărut. Îmi alesesem sfârșitul.

— Spre nord, le-am spus. Duceți-o spre munții în care metalul strălucitor zace în pământ. Să-i ferecăm acolo vreme de secole-ntregi.

— Ne ducem, ne ducem! au spus albinele, corbii aprigi și șopârlele, cărora le crescuseră aripi din pântecele arzând.

Au urcat spre cer, iar Lo-Melkhiin a urlat când i-a văzut plecând, fără să-i poată ajunge. I-am privit dispărându-mi din ochi, dar am simțit când

au ajuns în munți. Semenii lui Lo-Melkhiin se zvârcoleau slăbiți, fără scăpare.

— Steaua inimii mele, mi-a spus el.

Furia i se domolise, dar vipera rămăsese acolo.

— Acum nu ne mai avem decât unul pe celălalt.

Nu voiam să mă întorc la el, mai degrabă aș fi murit. Moartea mea nu-i mai aparținea; aș fi sfârșit aici, în deșertul meu, pe nisip, sub cerul înstelat. Nu mai eram a lui.

Focul meu arămiu urma să se termine curând. Îmi mai rămăsese doar pentru încă cinci cuvinte, cea mai scurtă poveste pe care o spusesem vreodată, făcută din vorbe care se destrămau aproape înainte de a apuca să fie rostite. Știam că mă puteam salva cu ele. Sau îl puteam salva pe Lo-Melkhiin.

M-am gândit la un qasr fără rege. M-am gândit la negustorii cărora nu le păsa ce se întâmpla cu deșertul. M-am gândit la tata, care merita mai mult de-atât, la sora mea, care merita tot ce-i mai bun. M-am gândit la un glob și o lampă și la un sul de pânză, toate făcute pentru că eu le dorisem. Nu conta că mama lui Lo-Melkhiin se înșelase. Puteam să fac în așa fel încât să aibă dreptate.

Încă cinci cuvinte și apoi puteam să dorm. Capul nu-mi mai era greu. Gâtul nu-mi mai ardea. Urmau pacea și liniștea. Poate că visasem creaturile pe care le făurisem. Voiam să știu în ce se vor preschimba ele dimineață, când va răsări soarele. Artiștii lui Lo-Melkhiin făuriseră astfel de minuni, dar nu cred totuși că făcuseră animale noi, de când se născuse lumea; acum, eu creasem șase. Speram să o ducă bine și după ce eu voi dispărea.

Încă cinci cuvinte. Le simțeam pe vârful limbii. Vor aduce pace în tot deșertul, nu doar în unele locuri ale sale. Nu doar pentru nobilii din curtea lui Lo-Melkhiin, ci și pentru oamenii obișnuiți din qasr. Pentru toată lumea. Pentru caravana tatei. Pentru cortul mamei. Peste întreg nisipul deșertului. În fiecare sat și fiecare mahala dintre zidurile cetății. Eu voi vorbi pentru ei toți. Încă cinci cuvinte și se va face vrerea mea.

Lo-Melkhiin este un om bun.

35

Când m-am trezit, deasupra mea stătea un leu, un leu cu fața unei femei, așa că am crezut că visez.

— Fiică a inimii mele, mi-a spus mama lui Lo-Melkhiin, ai toată recunoștința mea.

M-am ridicat în capul oaselor. Am crezut că o să-mi crape capul, dar, după o clipă, pământul a încetat să se mai învârtă cu mine și durerea m-a părăsit. Am căutat focul de aramă înlăuntrul meu, dar nu mai era. Nu mai era nimic de ars.

— Soră?

Lampa care lumina chipul surorii mele ardea cu raze blânde.

Am fost la fel de uimită ca și ea, în fața uimirii mele. Încă îmi puteam simți inima și îmi puteam auzi respirația. Îl înfruntasem pe Lo-Melkhiin și supraviețuisem, încă o dată. Voiam să alerg și să dansez pe nisipurile schimbătoare, dar nu eram sigură că mă vor ține picioarele.

— Fiica mea, a spus tata. Lasă-ne să te ducem înapoi la cortul tău.

S-a aplecat să mă ridice, așa cum nu mai făcuse de când ieșisem pentru prima dată din cortul mamei, dar am ridicat o mână.

— Unde este Lo-Melkhiin? l-am întrebat. Unde este soțul meu?

— A murit, mi-a spus sora mea. Soră, l-ai ucis.

— Nu, i-am răspuns. Trăiește, sunt sigură de asta. Unde îi este trupul?

Mama lui Lo-Melkhiin mi-a arătat cu degetul locul unde zăcea, iar eu m-am târât într-acolo. Tata era uimit și nu i-a trecut prin minte să mă ajute. Chipul lui Lo-Melkhiin era cenușiu. Avea sânge pe buze, iar răsuflarea îi era atât de slabă, încât am ascultat aproape un minut până când am auzit-o.

— Trăiește! am strigat spre ei. Ajutați-l, vă rog!

Se holbau la mine de parcă stătusem prea mult timp în soare și acesta mă bătuse drept în cap. Mă țintuiau cu privirea, în afara mamei lui Lo-Melkhiin, care privea în pământ.

— Soră, m-a întrebat soră-mea, de ce?

— L-am salvat, i-am răspuns.

Am strigat cât am putut de tare, așa încât toți cei care erau în apropierea mea să mă poată auzi.

— Ați văzut bătălia care a fost dusă. Nu v-ați luptat cu oameni. V-ați luptat cu demoni, la fel și eu. Ați văzut puterea și făpturile cele noi care au fost create. Vă spun, este izbăvit. Când se va trezi, va fi iar un rege bun. Demonii au plecat și nu mai trebuie să ne facem griji pentru asta.

— Fiica mea, ești sigură? m-a întrebat tata.

— Tată, o știu așa cum știu chipul surorii mele. O știu așa cum știu glasul mamei mele. O știu așa cum mă știu pe mine însămi. Lo-Melkhiin este un om bun.

Tata l-a purtat în brațe, lăsându-mă pe mine în seama fratelui meu mai vârstnic, ai cărui plămâni fuseseră curățați de nisip. Multe dintre corturi erau doborâte, dărâmate în luptă, dar destule rămăseseră în picioare ca să adăpostească răniții și morții; era unul și pentru mine și Lo-Melkhiin.

Ne-au lăsat acolo și apoi au plecat cu toții, în afară de sora mea și de mama lui Lo-Melkhiin. A venit și băiatul, care avea brațele arse, iar în spatele lui se aflau bătrâna și servitoarea. Au plâns când m-au văzut și eu le-am sărutat. Apoi m-am întors spre locul unde zăcea soțul meu și am așteptat să se trezească.

Lângă cortul meu, mama și mama surorii mele și-au început ritualurile pentru morți. Toți cei care muriseră aici urmau să fie îngropați alături de oasele familiei, inclusiv fratele meu mezin și fiii fratelui meu mai vârstnic. Urma să le ia mai mult de-o noapte să le îndeplinească, fie și cu ajutorul celorlalți oaspeți care purtau haine albe, preoțești, dar trebuiau îndeplinite.

— Iartă-mă, soră a mea, i-am spus. N-a fost vrerea mea să-ți preschimb nunta într-o înmormântare.

— Nu fi prostuță, soră, mi-a răspuns. Dacă n-ai fi fost tu, am fi murit cu toții și n-ar mai fi rămas nimeni să îndeplinească ritualurile.

Apoi a plecat să-și găsească soțul. Nu putea s-o ajute pe mama ei, nici pe a mea, pentru că îi purtam hainele preoțești.

Băiatul a adus o felie de pepene. I-am mulțumit pentru că mi-a ostoit uscăciunea gâtului. A fugit de mine, ascunzându-se în spatele bătrânei. Ea l-a luat din nou în poală – de data asta nu s-a mai împotrivit – și a început să cânte. Era un cântec despre dimineață și, chiar dacă soarele se afla de câteva ceasuri bune pe cer, am fost bucuroasă să-l ascult. Nu voiam să-mi treacă prin minte gânduri negre.

Un sunet ca un bâzâit s-a auzit la urechea mea. M-am uitat și am văzut una dintre albine, care nu mai era însă albină. Încă aurie, era făurită acum în formă de om. Ținea în locul acului ceva ca un toiag de păstor pentru oi micuțe, care lăsa în urmă pulbere de aur. O broască de ued se chircise la picioarele mele. Avea lăbuțele palmate, dar nu chiar ca ale unei broaște, și genunchii îndoiți ca ai unui bătrân. Ținea un urcior cu apă, însă când să-l apuc, mi-a luat-o înainte o capră. Acum mergea în două picioare, delicate și albe, strălucind în lumina lămpii. A turnat apa pe fața lui Lo-Melkhiin. Celelalte făpturi nu aveau loc în cort, însă am auzit strigătele aprigului corb de nisip și am simțit aroma de sulf pe care a lăsat-o în aer, în zborul său. Am auzit călcătura apăsată a noului meu cal cu corn și am simțit căldura venită din pântecele șopârlei. Creaturile mele erau încă alături de noi și făceau mult bine.

Lo-Melkhiin a tușit și a deschis ochii. L-am privit, speriată să nu zăresc în ochii lui ceva ascuns. Dacă aș fi văzut în ei răutate sau cruzime, ar fi trebuit să-l ucid, dar nu știu dacă aș fi putut. Ochii care mă priveau erau însă plini de blândețe. O vedeam în ei pe mama lui, speranțele ei aprinse. Îl vedeam pe tatăl lui, regele nebun pe care îl iubiseră cu toții, oricum. Și vedeam înțelepciunea și liniștea care erau numai și numai ale sale. Deși eram căsătoriți de aproape trei luni și îl văzusem aproape în fiecare zi, simțeam că îmi priveam soțul pentru prima dată.

— *Al-ammiyyah,* mi-a spus el.

O *fată obișnuită.* Această veche ocară nu avea hotar și am judecat-o drept un bun început.

— Stai liniștit, i-am spus eu. Trebuie să te odihnești și să bei mai multă apă.

Acum, broasca de ued mai mult se clătina decât sărea, dar s-a dus să umple urciorul și s-a întors fără să verse niciun strop, așa cum făceam eu și sora mea când căram găleata între noi.

— Du-te, a spus mama lui Lo-Melkhiin. Spune poporului tău ce ai văzut.

Am ieșit din cort și i-am văzut pe oameni. Le-am spus că Lo-Melkhiin va trăi, că inima lui nu s-a dat bătută și că va fi regele bun pe care și-l aminteau. Le-am spus că, după ce morții vor fi înmormântați, pot pleca acasă cu toții, să spună tuturor că acum e pace. I-am spus surorii mele că

nunta ei va fi de acum o zi sacră, acea zi în care oamenii își vor aminti cum a fost câștigată pacea. Noile mele albine zburau în jurul meu în timp ce vorbeam, lăsând în urma lor, în aer, pulberea de aur, și nimeni nu mi-a pus vorbele la îndoială.

Am mers la tata și la frații mei care încă trăiau și i-am îmbrățișat. Mama și mama surorii mele munceau, așa că trebuia să mai aștept până să le vorbesc, iar sora mea plecase alături de soțul ei în cortul lor, așa că nu puteam să stăm frunte lângă frunte și să pălăvrăgim, cum făceam odată. Acele zile, se pare, trecuseră. Vom avea alte taine acum și alte lucruri de făcut în timp ce ni le șopteam.

Timp de trei nopți, mama și mama surorii mele au îngropat morți și, tot timp de trei nopți, Lo-Melkhiin și-a venit în fire. În cele din urmă, ele și-au terminat treaba, iar el s-a întremat. Am mers să le mulțumesc și ele m-au îmbrățișat și au plâns. Știau că mă vor pierde iar; dar de data asta voi pleca pentru că așa mi-e vrerea.

Am dat trei ulcele cu praf de aur în schimbul a cinci cai. Băiatul îl adunase pentru mine, fugărind albinele de parcă ăsta ar fi fost cel mai grozav joc inventat vreodată. Lo-Melkhiin a luat calul castrat, așezându-l pe băiat în șa, în fața lui. Eu aveam iapa neagră, iar mama lui Lo-Melkhiin și cele două femei care ne însoțeau călăreau iepe murge. Ne-am îndreptat spre deșert, ca și altădată, doar că acum soră-mea nu s-a mai rugat, când ne-a văzut plecând. De data asta am privit îndărăt spre corturile tatei până când mi-au pierit din vedere și când Lo-Melkhiin mi-a promis că pot veni să-i văd am știut că o să-și țină cuvântul.

Am ajuns în oraș la asfințit. Străjile de la poartă au fost uimite să ne vadă. Au spus că văzuseră lumini stranii peste deșert în noaptea în care am dat bătălia și că din pricina asta se gândiseră că Lo-Melkhiin n-avea să se mai întoarcă vreodată. Era limpede că și unii dintre vizirii cetății gândiseră astfel, dar odată ce regele se întorsese acasă, se domoliseră și ei.

Lo-Melkhiin l-a chemat la sine pe Firh Atingepiatră și i-a spus că nu mai trebuie să sculpteze nimic, dacă nu mai vrea. I-a înapoiat cioplitorului toate statuile, spunându-i că poate să facă ce dorește cu acestea. N-am întrebat ce se va întâmpla cu ele, dar statuile au dispărut peste noapte din grădină și speram că le-a preschimbat în praf și pulbere. În același timp,

în grădina cu apă a apărut o sculptură nouă. Era tot o felină, însă de data asta o leoaică, nu un leu, iar ochii ei nu te bântuiau, ca ai celorlalte statui.

— Asta este a ta, slăvită stăpână, mi-a spus Firh Atingepiatră. Am cioplit-o cu binecuvântarea ta și altele n-o să mai fac.

— Este minunată, i-am spus, căci așa era. Și îți sunt recunoscătoare.

Mi-a făcut o plecăciune și a plecat. Am stat să privesc statuia până când o altă umbră a intrat în grădină: era Lo-Melkhiin.

— Vei rămâne cu mine, Al-ammiyyah? m-a întrebat el. N-o să te silesc. Scepticii au spus că nu-i nevoie să facem nuntă și că te poți întoarce la corturile tatălui tău și la un ursit ales de el – sau la niciunul – dacă așa alegi.

— Voi rămâne, soțul meu, i-am răspuns. M-am obișnuit cu qasrul și cu oamenii de aici. Credeam că deșertul este casa mea, dar nu mai este. Casa ta este și a mea, acum, și voi trăi în ea.

— Lasă-mă atunci să fac din tine cu adevărat regina mea. Căsătorește-te iar cu mine, dacă vrei. Îți voi da o coroană și un loc printre sfătuitorii mei.

— Vizirii tăi meschini nu vor îngădui niciodată una ca asta, i-am spus.

— Se tem de tine. Se tem de ceea ce spun femeile din palat că ai făcut. Dacă le povestim acum, o vor îngădui.

Am cugetat la spusele lui. Înainte, când locuisem aici, avusesem puține lucruri cu care să-mi ocup timpul. Nu voiam să pățesc din nou la fel, dar mă gândisem că mă voi îngriji doar de conducerea casei. Un loc în sfat – să ascult jalbele oamenilor și să dau povețe pentru judecată – îmi era mult mai mult pe plac, deși nu credeam că ar fi de nasul meu. O albină de aur zbura printre florile din grădina mea cu apă. Creaturile mă urmaseră în oraș și trăiau chiar între zidurile qasrului. Trebuia să le amintească tuturor de faptele mele.

— Atunci, răspunsul meu este da, i-am spus. Mă voi mărita din nou cu tine și voi accepta locul pe care mi l-ai oferit la dreapta ta.

Lo-Melkhiin a zâmbit și m-a luat de mână. Gustasem puterea și mă folosisem de ea, dar acum urma să primesc un altfel de forță. O vom împărți și ne vom păzi unul pe celălalt de întuneric. Soarele strălucea pe cerul deșertului, iar pietrele zidurilor oglindeau lumina lui peste toată grădina, dar nu se mai ivea niciun foc la atingerea degetelor noastre.

1.

Povestea deja e schimbătoare.

Când bărbații au spus-o, în bazaruri și în deșert, au modelat-o astfel încât să se potrivească înțelegerii lor. A trecut de la caravană la caravană, spre locuri unde oamenii nu auziseră niciodată de unul pe nume Lo-Melkhiin. Cuvintele schimbaseră limba în care erau rostite, iar înțelesul lor era pierdut și regăsit în fiecare schimbare de literă. Ele au transformat monstrul în om, au preschimbat povestea în ceva care putea fi întrebuințat pentru a da o lecție: dacă erai isteț și dacă erai bun, monstrul nu avea să pună stăpânire pe tine.

Nu trebuie să crezi tot ce auzi.

Oamenii buni cad în fiecare zi pradă monștrilor. Oamenii isteți sunt trași pe sfoară de propria lor mândrie sau de vorbe mieroase. Asta i s-a întâmplat și regelui din povestea pe care a spus-o ea. El era isteț și bun, iar monstrul l-a smuls din deșert de parcă ar fi fost un simplu fir de nisip. Și ea a fost isteață și bună, atât de bună, încât și-a dorit ca el s-o ia în locul surorii ei, și atât de isteață, încât să-l păcălească s-o facă. Dar nu asta a salvat-o de monstru.

Povestea spunea lucruri diferite fiecărui om care o asculta. Așa și trebuia să fie. Ți-aș putea spune ce înțeles a avut ea pentru mine, țelul și calea pe care mi le-a dat în viață, dar nu vor însemna nimic pentru tine dacă nu înțelegi, în primul rând, de ce ți-a fost spusă.

Una este viața și alta este trăirea – și ea a învățat asta.

A spus povestea în părticele; cel puțin asta e adevărat. A văzut-o în lâna nevopsită pe care o torcea, în firele pe care le țesea sau cosea. Nu a spus-o în fiecare noapte și nu a spus-o mereu aceluiași om. Câteodată și-a spus-o numai ei înseși, folosind uneltele și puterea date ei de ceilalți. Asta nu face ca puterea ei să fie mai neînsemnată, căci puterea aceasta i-a dat viață.

Trăirea a venit mai târziu, când a învățat să spună povestea cu un țel anume.

Monstrul o pusese la încercare, ispitindu-i sufletul și spintecându-i voința. S-a agățat de viață și în agățarea asta poate că și ea a devenit un

monstru, doar că a ales calea pe care a apucat-o și povestea ei. A ales ziduri albe de piatră și o coroană aurită. A ales să chibzuiască la cuvintele legilor, nu să macine grânele. A ales să înfrunte bărbații în fiecare zi și apoi să-și înfrunte fiii, care credeau că sunt mai deștepți decât tatăl lor.

Legenda ei a fost înghițită de creaturile pe care le-a făurit. Toate șase au mers în lumea largă și cei care le-au văzut le-au numit în legea lor. Fiecare dintre ele avea puteri aparte pe care ea nu ținuse să li le dea, puteri care așteptau să fie slobozite pe măsură ce oamenii începeau să le înțeleagă. S-au împrăștiat peste tot pământul, în locuri unde nu trăiau oameni; fiecare a prosperat în felul său, dar n-au uitat-o niciodată pe fata care le-a dat viață.

Dacă asculți șoaptele îndeajuns de mult, vei auzi adevărul. Până atunci, o să vă spun asta: lumea e păzită de o femeie. Ea a înlănțuit demonul și l-a alungat departe, iar bărbatul care a rămas a fost izbăvit. Pentru o mie de nopți, am trăit un coșmar în întuneric, dar când a venit a o mie și una, coșmarul s-a sfârșit.

Al-ammiyyah, graiul cel obișnuit, l-a salvat pe rege.

Mulțumiri

Multe, multe mulțumiri pentru:

Josh Adams, care a promovat această carte chiar înainte ca ea să fie scrisă și care m-a trezit de cel puțin patru ori din somn, în martie 2014, ca să-mi vorbească despre ea.

Emily Meehan, care m-a luat foarte în serios când i-am spus că nu, nimeni nu va primi vreun nume. La fel și Marci Senders: sunt uimită de designul volumului și mi-ar plăcea să-mi fac tapet pentru acasă din această copertă, operă de artă.

Familia mea, în special EJ și Jen, care mi-au închiriat cabana lor; Sarah și Dan, care mi-au împrumutat bani; Ian și Emily, care au ținut să se asigure tot timpul că mă simt bine. Și mătușa, unchiul și verii mei din Londra (și echipa Bentley!), care au avut grijă de mine înainte și după operația pe care am făcut-o.

Emma și Colleen, care au citit fiecare capitol, pe măsură ce le-am scris, și Faith, Laura, RJ și Tessa, care le-au citit când am terminat și mi-au spus cum aș putea să le fac mai bune. De asemenea, Carrie Ryan, care a dat excelente sfaturi despre carieră unei scriitoare novice, chiar dacă ea nu-și amintește discuția cu pricina, și care a dat un răspuns de mare ajutor unui e-mail complet criptat.

Scriitorii de la Fourteenery și Hanging Garden sunt cu toții fabuloși și amuzanți și sunt mai bună acum, după ce i-am cunoscut.

În cele din urmă, n-aș fi scris această carte fără timpul pe care l-am petrecut în Iordania, lucrând împreună cu dr. Michèle Daviau și cu dr. Michael Weigl în proiectul Wadi ath-Thamad. Patru ani de școală și șase veri în desert și mult mai multe lucruri învățate decât am înțeles la acel moment. Mulțumesc.

Observații

[←1]
Palat, reședință (în lumea arabă). (N.t.)

[←2]

Haină arăbească lungă, simplă, confecționată de obicei din bumbac alb și specifică mai ales bărbaților. (N.t.)

[←3]

Vas tradițional în culturile arabe, folosit pentru a turna apă la baie. (N.t.)

[←4]

Fluid care se presupunea că ar fi curs prin venele zeilor din mitologia greacă. *(N.t.)*